

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 645

7
53

Μεταξύμας

Γίτσα Σ., Καλλιθέα. Έφ' όσον ενε-
κριθή ένα πεζό σας στο προηγούμενο
φύλλο, το νεώτερο δέν τίθεται υπό κρι-
σιν.— Β. Βαφναν, Πειραιά, Το πεζό
σας πολύ κοινοτυπο. Και τα ποιήματα
σας έχουν το ίδιο μειονεκτήμα, μα υστε-
ρούν συγχρόνως και στη μορφή.— Ερμη-
μίτην, Χίον. Κατ' εξαίρεσιν, η
γράφομε εδώ ότι ζητείτε την διεύθυνση
της Χιωτοπούλας, της οποίας ε-
δημοσιεύσαμε απάντηση σε δικό σας ποι-
ημα. Δια την έκδοσιν της συλλογής, πρέ-
πει να έχουμε υπ' όψιν μας όλα τα ποιή-
ματα, ώστε να σάς δώσωμε μιά υπεύθυ-
νη και ειλικρινή γνώμη. Η διεύ-
θυνσις του Καλοκαιρινείου είναι στον
Σύλλογον «Παρνασσός», Αθήναι. Το
ποίημά σας θα δημοσιευθή με την
σειρά του.— Τασούλαν Ίεροκλέ-
ους, Ένταυθα. Βλέπετε ότι διαστήκα-
τε να παραπονεθήτε. Το πεζό σας δη-
μοσιεύθηκε ήδη πριν πάρωμε την επι-
στολή σας. Δεν πρέπει να ανυπομονήτε
όταν αργούν να δημοσιευθούν τα εγκρι-
νόμενα, διότι υπάρχουν άλλα που έχουν
προτεραιότητα εγκρίσεως.— Ξάκιν
Χόρον, Κτίσματα Πρωγώνιου. Τα ποιή-
ματά σας δέν είναι, δυστυχώς, δημοσι-
εύσιμα. Πριν γράψετε, πρέπει να δια-
βάσετε συστηματικά «Ελληνας
ποιητάς.— Γ. Α. Καλάμας.— Δέν δη-
μοσιεύομε σατυρικούς στίχους στην Σελ.
Νεοελλ. Δογοτεχνία.— Γιοράνσαν
Παναγάκη, Ένταυθα. Το γράμμα-
σας είναι στρωτό, αλλά το θέμα σας πο-
λύ κοινό. Διαλέξτε ένα άλλο θέμα
με κάποια, έστω και ελάχιστη, πρωτο-
τυπία, και στείλτε το.— Άνθην
Άλλέαυ, Ένταυθα. Θα δημοσιεύσω-
με τις «Γυναίκες του χωριού». Ωστόσο
το θέμα αυτό, που θυμίζει ένα περίφημο
ποίημα γνωστού ποιητού, ήθεπε να
σας δώση κάτι ακόμα καλύτερο.— Διλ.
Βέρετ, Ένταυθα. Πρέπει να σάς δώση κα-
λό είναι καλό. Πρέπει να σάς δώση κα-
λύτερα αποτελέσματα. Δουλέψτε το α-
κόμη. Αυτό που μάς στείλατε είναι φω-
χό ως ανάπτυξη.— Θεοδ. Άσημ,
Διδυμάττειχον. Το διήγημά σας δέν δι-
καιολογεί την εξαίρεση που ζητείτε
να κάμωμε. Άν το συνταμείσετε και
μάς το στέλετε ως πεζό, θα εγκριθώ.—
Οδύλλην, Ένταυθα. Δέν έχουμε υπ'
όψιν μας για ποιά εγκριση μάς γράφετε,
και γι' αυτό σάς παρακαλούμε να μάς
γράψετε σαφέστερα φέροντας πρό παν-
τός τον αριθμό του φύλλου στο όποιον
αναφέρατε.— Γιάννην Κουδο-
νήν, Ένταυθα. Δυσόμνητα πολύ, άλ-
λά δέν μπορούμε να κάνωμε εξαίρεση,
για λόγους τους οποίους εξθέσαμε πολ-
λές φορές. Υπάρχει δικό σας πεζό έγκυ-
κλιμένο και άδημοσιευτο. Έως ότου δη-
μοσιευθή, δέν είναι δυνατόν να κρίνωμε
άλλο.

ΓΑΜΟΙ

Γεώργιος Κουραμπάς — Πόπη Κο-
λοκοτρώνη, έτέλεσαν τους γάμους
των. Παράνυμφος παρέστη ο καπνο-
βιομήχανος κ. Σ. Καραβασίλης.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η Αντιπροσωπεία του άπαραιτήτου δια την ιδιαιτέ-
ραν τουαλέτταν των Κυριών άπολυμαντικού ΛΥΖΟΦΟΡΜ
φέρει εις γνώσιν των ένδιαφερομένων ότι παρελήφθη
σημαντική ποσότης ΛΥΖΟΦΟΡΜ και πωλείται εις τὰ
φαρμακεία.

Το γνήσιον ΛΥΖΟΦΟΡΜ πωλείται εις φιάλας έσφραγι-
σμένας των 100 κα 250 γραμμαρίων, ουδέποτε δε εις
χύμα.

Όμοίως παρελήφθησαν οι γνωστοί σάπωνες ΛΥΖΟ-
ΦΟΡΜ και πωλούνται παν- του.

«ΔΕΟ»

Η μητέρα τόν μπιέμπι τόν περιποιείται με NIVEA.

Η βελουδένια ρός έπιδερμίς του είναι πολύ τρυφερή
και εύαισθητη. Καυστικά ύγρά, ιδρώς και ή επίδρασις
του καιρού μπορούν εύκολα να θλάσουν το δέρμα,
προξενούν πληγάς, κοκκινίλας, έρεθισμούς. Άλλά ή
μητέρα του γνωρίζει ότι μπορεί να τό προφυλάξη με
την κρέμα NIVEA. Δια τής συγγενούς προς τό δερ-
μα EUCERIT τρέφει ή NIVEA τό δέρμα και τό προφυ-
λάττει. Ταυτοχρόνως ή NIVEA τρέφει και δυναμώνει τό
νέο δέρμα και έτσι διατηρείται ή φυσική τρυφερότης του

NIVEA

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1940 Αριθ. 645

Αθηναϊκά περίεργα

ΟΔΗΓΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ

Η ποιητική μανία των Ρωμηών δέν
γνωρίζει όρια. Είναι γνωστόν ότι
δέν υπάρχει νεοέλλην που ως
μαθητής ή φοιτητής, ως έρωτευμέ-
νος ή ως συνδαιτυμών σ' ένα γλέντι,
να μήν έχη γράψει δυό στίχους, να
μήν έχη κάμη μιά πρόποση έμμέτρως.
Θυμάμαι πρό έτών σοβαρώτατον άν-
θρωπον ό οποίος δέν είχε καμμιάν ά-
πολύτως σχέση με την ποίησιν. Και
έμως αυτός ό χριστιανός στούς γά-
μους τής αδελφής του Άριέττας, έση-
κώθηκε στο τραπέζι με τό ποτήρι στο
ίρι και ειπε:

Στου γάμου τὰ κού-
φέτα
και στην υγεία σου
Άριέττα!..
Νά ζήσετε σαν τὰ
βουνά
και ή ζωή σας με ά-
γάπη να περνά!..

Τό είχε σκαρώσει
ό άθεόφοβος!..
Όλοι οι νεοέλλη-
νες έχουν γράψει ποι-
ήματα. Τα δουλικά ά-
πό τίς κουζίνας στέλ-
νουν στίχους στούς εκλεκτούς των:

Βασανισμένη ύπαρξη
Βασίλη μου σου γράφει
και μαγειρεύει τό φαί
και πλένει εις τή σάφην!..

Στο σχολείο, οι μαθηταί γράφουν
στίχους. Και μάλιστα τό πρώτο ποιή-
μα που «νομίζου» ότι φτιάχνουν
είναι τό πασιγνωστόν τετραστίχον που
γράφουν εις τὰ εσώφυλλα των βιβλίων
των:

Τό βιβλίο τούτο
άγορασθέν με χετήμα
ιδιόν μου είναι κτήμα
κι' όστις μου τό αφαιρέση
τό χέρι του να πέση!..

Άλλά ό μέγας σκόπελος των αυτο-
σχεδιών αυτών ποιητών είναι ή όμοι-
οκαταληξία. Στο μέτρο τὰ μισοκατα-
φέρουν. Ίδιως εταν δέν επιχειρούν
να ξεφύγουν από τον γνωστόν εύκολο
δεκαπεντασύλλαβο, τὰ καταφέρουν.
Άλλά ή όμοιοκαταληξία; Αυτό είνε
τό ζητημα!..

Δέν είναι πλέον. Ηταν!.. Σή-
μερα υπάρχει για τους αυτοσχεδίουσ
και υποψηφίουσ αυτούσ ποιητάς, ένας:
ΟΔΗΓΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ: Μάλιστα:
Είναι ένα κομψό και συμπαθές το-
μίδιον γραμμένο από τό συνάδελφο κ.
Μαυρεπή. Έχει εκδοθή πρό καιρού,
αλλά εγώ τώρα τελευταία έτυχε να
τό ιδώ.

Όπως τό λέει και ό τίτλος του,

είναι πραγματικά ένας οδηγός για ό-
σους θέλουν να γράβουν ποιήματα. Με
άλλους λόγους, είναι ένα λεξικό ό-
μοιοκαταληξιών.

Ό συγγραφέυς του, στον πρόλογο ά-
πευθύνεται—που άλλου;—στην νεότη-
τα. Στην νεότητα, που συγκινείται,
που έρωτεύεται, που στέλνει ραβασά-
κια, που αραδιάζει στίχους αισθημα-
τικούς. Και γράφει, μεταξύ άλλων:

«Καλοφάνταστη και άνοιχτόκαρδη
» νεολαία, με έκτίμησι και ένθουσια-
» σμό σου αφιερώνω αυτό τό βι-
» βλίο. Στην κατά φύσι προνομι-
» ούχο ψυχή σου
» που δέν παρσά-
» ρεται από τον ύ-
» λικό ύπολογισμό,
» είναι απαραίτητο
» αυτό τό βιβλίο, ε-
» σο και ό στίχος
» και τό τραγουδι
» για σε!..»

—□□—

Ό σκοπός του κ. Μαυ-
ρεπή, δέν είναι και
μικρός. Θέλει να μά-
θη ήλους τους ύπο-
ψηφίουσ ποιητάς, να

χειρίζονται καλά την όμοιοκαταληξία.
Η αλήθεια είναι ότι μέσα στον άπε-
ραντον αυτόν άκεανό που λέγεται
ποίηση, ό κ. Μαυρεπήσ κατορθώνει
και βρίσκει ένα σύστημα Διαβάζω
στην εισαγωγή του τὰ εξής:

« Η Νεοελληνική ποίηση, όπως ξέ-
» ρετε όλοι, διακρίνεται από τον το-
» νισμό της εις όξύτονα, παραξύτονα,
» και προπαξύτονα.»

Λέγει λόγου χάριν: Όξύτονα λέ-
γονται όσα ποιήματα τονίζονται στην
τελευταία του στίχου συλλαβή. Η. Χ.

Ό! Πώς ποιά!..
Πώς λαχάρω
Μιά φορά!..
Μιά φωνή

Όλοι αυτοί είναι όξύτονοι στίχοι.
Η όμοιοκαταληξία πρέπει να είναι
όξύτονη πάλι. Και πρός εύκολίαν του
υποψηφίου ποιητού παραθέτει άτελεί-
ωτες σελίδες όμοιοκαταληξιών κατ'
αλφαβητικήν σειράν, όπως στα λεξικά.

Φυσικά δέν είναι πλήρες τό λεξικό
μα ούτε και μπορεί να είναι πλήρες.
Άπειρα όξύτονα λείπουν από τό
βιβλίο, αλλά για να ήταν πλήρες ή
σχεδόν πλήρες ένα λεξικό όμοιοκατα-
ληξιών, θα έπρεπε να είνε τόσο μεγα-
λο όσο και ένα όγκώδες εγκυκλοπαιδι-
κό λεξικό.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε

Μιά εικόνα

Θαυμάζεται σήμερα από όλον τον κό-
σμο ή μαχητικότητα των Φινλανδών που
πολεμούν ένας ένατιον δέκα Ρώσων.
Αυτό όφείλεται στο γεγονός ότι όλοι οι
Φινλανδοί είναι άθλητικώτατοι. Έ-
χουν δέ στάς τάξεις των και πολ-
λούς πρωταθλητάς παγκοσμίως φήμης.
Στην εικόνα μας, ό Φινλανδός πρωταθλη-
τής του σκι Πέκκα Νιέμε κατά
την επιστροφή του ύστερ' από μιά άνα-
γνωριστική εκδρομή στο σοβιετικό έ-
δαφος.

Ένα στίχο

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ποιητής ο χειμώνας, ό παλιός
χειμώνας τής Άθήνας,
που έπερνούσε πρόσχαρος,
χωρίς βροχές και μόρες,
που δέν ζητούσε διαρκώς
καλοριφέρ ευθύνας;

—Ό, τέμπορα!.. Ό, μόρες!
Όλα τὰ πράγματα' άλλαξαν!
Άκόμη κι' ό χειμώνας
θαρρεί πώς επισκέπτεται
Βορείου Πόλου χωρές..
Και φέρνει, φέρνει συνεχώς
κυκλο-άντικυκλώνας!..

—Ό, τέμπορα!.. Ό, μόρες!

Ένα άστείο

ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ..

Μεταξύ κρατούμενων:
— Κι' έμένα, γιατί σ' έφεραν εδώ;
— Γιατί ήρα κάποιον χαμένο άντικεί-
μενο..
— Μα αυτό δέν αποτελεί παράβαση..
— Ναι, αλλά τό ήρα.. πριν τό χάση
ό κούιόε του.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ... 16.8.85
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΑΠ' ΟΛΑ ΛΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

— Τόν καιρό που ο 'Αλέξανδρος Δουμάς υιός παρουσίασε για πρώτη φορά την «Κυρία με τας Καμελίαις», βρισκόταν σε διάσταση με τόν πατέρα του. Τό έργο ώστόσο έσημείωσε τόση επιτυχία, ώστε ο πατέρας του νόμισε ότι είχε υποχρέωση να συγχαρή τόν γυιό του. Τούγραψε λοιπόν ένα γράμμα στο όποιο τού έλεγε, ότι είναι υπερήφανος για τó έργο που φέρει μία υπογραφή τόσο όμοια με τη δική του. Παρέλειψε όμως να εκφράση τó παρμικρό αισθημα πατρικής αγάπης.

Όταν ο Δουμάς υιός πήρε τó γράμμα, έσπευσε να γράψη εις απάντησιν: «Κύριε, είμαι εύτυχής διότι έχω τής έπιδοκιμασίας ενός ανθρώπου, διά τόν όποιον ο πατέρας μου μου έλεγε πάντοτε πολλά τά καλά!»

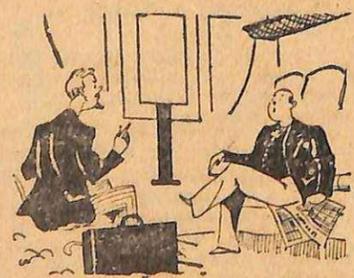
Ο ίδιος Δουμάς υιός έλεγε για τόν πατέρα του, ο όποιος διήγε μία μπόεμικη ζωή. «Είναι ένα μεγάλο παιδί τó όποιο είχα πατέρα όταν εγώ ήμουν μικρό παιδί».

— Ο Λαφονταίν, άλλος μποέμ τής εποχής του, είχε έναν γυιό τού όποιον τήν ανατροφή ανέθεσε στόν φίλο του ντέ Χαρλό. Έπειτα από πολλά χρόνια συνήτησε έναν συμπαθητικό νέο σ' ένα σαλόνι, και οι κεκλημένοι έσπευσαν να τόν πληροφορήσουν ότι ήταν ο γυιός του.

Ο Λαφονταίν τότε περιωρίστηκε να πη: «Αλήθεια, χαιρώ πολύ».

— Ο πρίγκιψ ντέ Δίνν, μισούσε εξαιρετικά τόν γυιό του. Όταν αυτός, σε ηλικία 16 ετών ώνομάστηκε λοχαγός τού συντάγματος τó όποιο διοικούσε ο πατέρας του, έσπευσε να γράψη σ' αυτόν:

«Υψηλότατε, έχω τήν τιμή να φέ-

ΟΙ ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΕΜΟΥΣ

Ο έφευρετής της έφευρής: — Είναι αίσχος! Ηύρα μια αλάνθαστη μέθοδο για να νικήσωμε τόν έχθρό, κι' οι άρμόδιοι μου τήν απέρριψαν..

—Και ποιά ήταν αυτή ή μέθοδος;

Ο έφευρετής: — Απλούστατά! Είχα πη να οδηγηθί ο πληθυσμός μας στις κορυφές τών βουνών, κι' έπειτα μ' ένα μηχανήμα τής έφευρέσεώς μου, θάνεβάσαμε τη θάλασσα για να πιυγί ή έχθρός..

ρω εις γνώσιν Σας ότι διορίσθην λοχαγός τού υπό τας ύμετέρας διαταγάς συντάγματος. Διατελώ, μετά θαυτάτου σεβασμού, κλπ..»

Ο πρίγκιψ ντέ Δίνν απήτησε γραπτώς:

«Κύριε, μετά τήν άτυχία να σάς έχω υιόν, θλίβομαι άπειρώς ότι θά σάς έχω και λοχαγόν. Δεχθήτε, κύριε, κτλ..»

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΡΕΚΛΑΜΑ

Στήν Ίνδοκίνα, ή διαφήμιση χρησιμοποιεϊ πολύ ποιητικές μεθόδους.

Η παρισινή «Μαρί-Κλαίρ», σταχυολογει μερικά σχετικά κείμενα.

Έτσι, ένα κατάστημα ειδών νεωτερισμού διαφημιζει: «Ελάτε να δείτε τά είδη μας. Οι πωλήτριάς μας θά σάς υποδεχθούν σάν τόν πατέρα που θέλει να παντρεύη τις κόρες του».

Η ρεκλάμα ενός όδοντιάτρου άναφέρει: «Όταν σάς θιάξω ένα δόντι, αισθάνεσθε τόση ευχαρίστηση, όση όταν τρώτε μία κρέμα με βανίλλια».

Στήν προθήκη ενός τειροποιείου είναι γραμμένο: «Θά σάς δεχθούμε σάν μια άκτίνα ήλίου έπειτα από θρογή».

Ένας άνοσοπώλης αναγγέλλει: «Τά λουλούδια μου είναι ώραια σάν τις παρθένες».

Ένας χαρτέμπορος ισχυρίζεται ότι «το χαρτί που πουλεί είναι στερεό σάν δέρμα έλέφαντος».

Κι' ένας μπακάλης τέλος ύπόσχεται να στείλη τά έμπορεύματα στο σπίτι τού άγοραστού (με ταχύτητα όβίδος). Δέν μάς λείει όμως άν με τήν ίδια ταχύτητα θά στείλη και τόν λογαριασμό.

ΕΝΑΣ ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Ο Φινλανός συγγραφέας Γ. Σιλανπάα, που πήρε τó φιλολογικό βραβείο Νόμπελ τού 1939, άφηγείται τόν εξής χαριτωμένο θρύλο τής πατρίδος του:

«Ο λύκος έφαγε κάποτε τó μικρό βοσκόπουλο τής Φινλανδίας, και ή άρκούδα έφαγε τó λύκο, κι' ο δράκος έφαγε τήν άρκούδα. Τότε παρουσιάστηκε ο κυνηγός ο Χάργκκα, έοριζε με τó τόξο του ένα βέλος, τρύπησε τó κεφάλι τού δράκου, έπειτα τού άνοιξε με τó μαχαίρι τήν κοιλιά, και βόηκε τήν άρκούδα. Άνοιξε τήν κοιλιά τής άρκούδας και βόηκε τόν λύκο. Άνοιξε τήν κοιλιά τού λύκου και βόηκε τó βοσκόπουλο».

— Ω, σάς εύχαριστώ, έκαμε τότε τó βοσκόπουλο. Είχα λίγο στενοχωρηθί στήν κοιλιά τού λύκου. Μά ή-

μωνα βέβαιος πώς θά σωθώ, γιατί είμαι Φινλαντός.

— Και πώς θά τά κατάφερνες, μικρέ; ρώτησε ο Χάργκκα παραξενεμένος.

— Μπα! Θά έτρωγα τήν κοιλιά τού λύκου!

— Και έπειτα;

— Θά έτρωγα τήν κοιλιά τής άρκούδας!

— Και έπειτα;

— Θά έτρωγα τήν κοιλιά τού δράκου!

— Και έπειτα;

— Έπειτα... θάβγαζα τó κεφάλι μου από μέσα και θά έλεγα: «Είμαι εγώ, ο μικρός βοσκός τής Φινλανδίας!» Και τότε θάρχότανε ή καλή μάγισσα, ή Ουθάλια, και θά μου έλεγε: «Έλα μαζί μου, μικρέ Φινλανδέ που δέ φοβάσαι τίποτα! Έλα να βρής τ' άρνάκια σου...».

«Όλα τά παιδιά τής Φινλανδίας θά μάθουν από τόν πατέρα τους ή τή μητέρα τόν συγκινητικό αυτό θρύλο, λέγει ο συγγραφέας. Και μαζί μ' αυτόν θά μάθουν να μήν φοβώνται τίποτα».

Και τώρα, που ή πατρίδα τους βρέθηκε στήν ανάγκη να πη στα παιδιά τής: «Ελάτε, μικροί Φινλανδοί που δέν φοβάστε τίποτα», αυτά, γενναία κι' άδάμαστα, σηκώθηκαν σάν ένας άνθρωπος και πολεμούν με άκατάβλητη πίστη για τήν τελική επιτυχία.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΖΩΑ

Διάσημος Γάλλος χρονογράφος διτύπωσε τήν ακόλουθη φράση: «Ο άνθρωπίνος νους μελετά τά προβλήματα τής ζωής χωρίς να τά λύση, ενώ τó ένστικτον τών ζώων λύει τά προβλήματα χωρίς να τά μελετήση».

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Η παληατζοβ προσπαθει να πουλήση ένα παληό ραδιόφωνο στο δημοπρατήριο.

—Τό ραδιόφωνο αυτό είναι πρώτης τάξεως! Και μαζί μ' αυτό, δίνω δωρεάν κι' ένα τενεκέ φλίτ, για να διώχνετε τά παράσιτα..

Μιά κυρία στό άπέναντι

• Αθηναϊκό εύθυμονόσημο

του κ. ΓΑΝ. ΠΑΠ' ΔΟΥΚΑ

ΑΠΟ τó παράθυρό μου — τρίτο πάτωμα — έβλεπα στο διαμέρισμα που βρισκόταν στο άπέναντι σπίτι. Και μέσα σ' αυτό τó διαμέρισμα έβλεπα μία όμορφη και γοητευτική κυρία, που πρέπει να ήταν παντρεμένη, γιατί τó πρωί, τó μεσημέρι και τó βράδυ, έβλεπα επίσης κι' έναν κύριο με τó ύφος τού ανθρώπου που ύποφέρει από τó στομάχι του, ή από γυναίκα που δέν είναι εύχαριστημένη από τó γάμο της.

Και πρέπει να μήν ήταν εύχαριστημένη από τó γάμο της αυτή ή γυναίκα, γιατί, όταν τήν εκύτταξα για πρώτη φορά μ' έπιμονή, μ' εκύτταξε κι' εκείνη με περισσότερη. Κι' από τη στιγμή εκείνη με τήν παραμικρή άφορμή, στεκόμουνα στο παράθυρο, περιμένοντας να φανή στο δικό της ή γοητευτική κυρία, για να ανταλλάξουμε βλέμματα γεμάτα σημασία.

Εύτυχώς ή γυναίκα μου δέν είχε αντίληψη τίποτα. Άλλοίως θά μούκλεινε τó παράθυρο, πιθανόν μαλιστάνά να τó έκάρφανε και ακόμα πιθανώτερο, να έπερνε ν' αλλάξουμε και σπίτι. Δέν θέλω να πω πως ή γυναίκα μου ήτανε στραβή. Άλλα, ως που να πάρη είδηση, εγώ και ή γοητευτική κυρία, άφου περάσαμε από τις ματιές στα χαμόγελα και από τά χαμόγελα στις συνεννοήσεις με τά χέρια, είχαμε κλείσει τη συμφωνία μας και είχαμε όρισει ραντεβού έξω.

Ήτανε κάποιο άπόγευμα, ώρα έξημισο που συναντήθηκα μαζί της. Χαιρετηθήκαμε σάν δυο άνθρωποι που γνωριζόμαστε από καιρό κι' έκφράσαμε τις θερμές εύχαριστίες μας στήν τύχη που θέλησε να σκηνοθετήση αυτό τó ρομαντικό ειδύλλιο.

—Τί θά λέτε, αλήθεια, για μένα! είπε σε μία στιγμή ή Ρένα (είπαμε τά όνόματά μας άμέσως, για να μη χάνουμε καιρό). Μιά παντρεμένη γυναίκα που συνεννοείται μ' έναν άγνωστο γείτονα της!

—Τό ίδιο άκριβώς που θά λέτε κι' έσεις για μένα! τής είπα, για να καθουχάσω τούς έντίμους ένδοιασμούς της. Γιατί κι' εγώ παντρεμένος είμαι.

—Ναι, μά έσεις είσατε άντρας.

—Κι' έσεις είσατε γυναίκα. Και γι' αυτό, άλλωστε, συνεννοηθήκαμε! Θά είσατε κι' έσεις, άσφαλώς, άπογοητευμένη από τó γάμο σας, όπως κι' εγώ..

Έκούησε τó κεφάλι της έπιδοκιμαστικά. Κι' έπειτα ήρθε τó μεγάλο ζήτημα: Πότε και που θά συναντιόμαστε για ν' ανταλλάσσουμε τις άπόψεις μας για τή ζωή.

—Πρέπει να σάς πω πως δέν μπορώ να βγαίνω έξω. Ο άντρας μου είναι πολύ ζηλιάρης και μ' έχει περιωρισμένη. Σήμερα έβγῆκα χωρίς να τού έχω πη τίποτα!

—Τότε, ρώτησα..

—Τότε, νομίζω, πώς τó πιό σωστό είναι να συναντιόμαστε στο σπίτι μου.

—Καλά και ό..

—Ο Μανωλάκης; Έρχεται πάντα άργά. Άπό τις έντεκα κι' έπειτα. —Κι' άν μάς δη κανείς;

—Δέν ύπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Η πολυκατοικία μας έχει δώδεκα διαμερίσματα. Υποτίθεται ότι πάτε σ' εναν από τούς πέντε γιατρούς που κάθονται μέσα. Κανείς δέν θά σάς δη, όταν θά μπαίνετε στήν πόρτα τη δική μου.

Βρῆκα τήν πρόταση πολύ φρόνιμη και πολύ πρακτική. Και άρχισα τις έπισκέψεις μου από τó άλλο βράδυ. Ο θυρωρός δέν με ρώτησε που πηγαινω. Άνεβοκατέβαιναν πολλοί. Κι' έτσι τρύπωσα από τή μισανοιχτή πόρτα μέσα στο διαμέρισμα τής Ρένας, όπου με περίμεναν δυο ώρες εύτυχίας.

Έφυγα κατευχαριστημένος. Μισή ώρα άργότερα, στις έντεκα παρά τέταρτο, από τó παράθυρό μας είδα τη σιλουέττα τού κυρίου Μανωλάκη μέσα στο φωτισμένο

— Βοήθεια! Κλέφτες!..

διαμέρισμά του. Κοιμήθηκα εύτυχής εκείνο τó βράδυ.

Φυσικά, τις έπισκέψεις μου τις έξακολούθησα. Είναι περιττό να σάς πω πόσο ένθουσιασμένος ήμουν μ' αυτή τήν έρωτική μου έπιτυχία, που μου έπέτρεπε να περνά μερικές ώρες ένοχης εύτυχίας σε άπόσταση δέκα μέτρων από τó σπίτι μου. Μερικές φορές μάλιστα παρακολούθησα τη γυναίκα μου που καθότανε έσπλωμένη σε μία πολυθρόνα και διάβαζε, περιμένοντας με άνοπομονησία τήν έπιστροφή μου.

— 100 —

Μεθυσμένος από τήν εύτυχία, δέν είχα ύπολογίσει ποτέ τήν πιθανότητα της εαφνικής έπιστροφής τού κυρίου Μανωλάκη, που είχα άκούσει πολλά για τή ζήλεια του. Και όμως, τί απλούστερο από τó να γυρίση ο Μανωλάκης λίγη ώρα πριν από τή κανονική του, ή να έξαπλώ έγω λίγη ώρα πέρα από τήν κανονική μου; Ένα βράδυ, λοιπόν, συνέβη τó δεύτερο. Καθώς είμαστε έξασμένοι στήν είσπραξη τών δικαιωμάτων τού έρωτά μας, άκούσαμε τó κλειδί να γυρίση στήν έξόρτουα. Τρομαγμένη ή Ρένα, κύτταξε από τη γαρομιάδα

και ψιθύρισε:

—Ο άντρας μου! Καθήκαμε!..

—Και τώρα τί θά γίνη; ρώτησα.

Με μία ψυχραιμία αξιοθαύμαστη ή Ρένα, μου είπε:

—Θά κάνης ό,τι σου πω για να με σώσης;

—Μά, βέβαια!

«Άρπαξε από τó μπουτουάρ της μερικά κοσμήματα και τάβαλε στήν τσέπη μου. Ένα κολλίε μου τώδωσε να τó κρατώ στο χέρι. Μου φόρεσε και τó καπέλλο και, χωρίς να λαβαίνη ύπ' όψιν της τήν κατάπληξη μου, ξεφώνησε:

—Βοήθεια!.. Κλέφτες!..

Άμέσως άνοιξε ή πόρτα και ώρμησε ο κύριος Μανωλάκης. Μουδωσε μια γροθιά — πολύ δυνατός άνθρωπος ήταν! — και με έσπλωσε χάμω, ενώ ή Ρένα έτρεπε από τó φόβο της κι' έξακολούθησε να φωνάζη. Στις φωνές της έτρεξαν και άλλοι — ή Ρένα φρόντισε να άνοιξη τήν πόρτα — κι' έτσι βρέθηκα περικυκλωμένος από ένα σωρό ανθρώπους, έτοιμους να με κατασπαράξουν.

—Άπό που μπῆκε; ρώτησε ο κύριος Μανωλάκης.

—Φαίνεται πως είχα ξεχάσει άνοιχτή τήν πόρτα, είπε ή Ρένα. Πολλές φορές τήν ξεχνάω άνοιχτή.. (Αυτό ήταν αλήθεια). Με είχε πάρει ο ύπνος στο ντιβάνι, όταν άκουσα κάποιο ύσποπο θόρυβο. Έτρεξα, τόν είδα κι' έκανε να μου έπιτεθί, όταν έβαλα τις φωνές κι' εύτυχώς που ήρθες έσύ, Μανωλάκη μου.. Άλλοίως θά μ' έσκότωσε τή δυστυχισμένη!..

Και, άφου είπε αυτά τά λόγια, έβαλε τά κλάμματα κι' έπεσε στήν άγκαλιά τού συζόγου της.

Ελάτε, κύριοι, στη θέση μου και πῆτε μου τί θέλατε να κάνω; Να έλεγα τήν αλήθεια; Αυτό θά ήταν πρόστυχο. Θά έξέθετα έτσι τη γυναίκα που φάνηκε τόσο καλή μαζί μου. Επρωτίμησα να πάρω τó ύφος τού ένόχου και να δηλώσω:

—Μάλιστα, κύριοι! Έμῆκα για να κλέψω!.. Τώρα σάς παρακαλώ, καλέστε γρήγορα τήν άστυνομία για τά παρακάτω..

Δέν ύπῆρχε λόγος να τούς παρακαλέσω. Η άστυνομία είχε κιάλας είδοποιηθί. Και, καθώς κατέβαινα τη σκάλα, με τή συνοδεία τών άστυφυλάκων και τών ενόικων, είδα ένα πλήθος δλοκλήρο περιέργων που με περίμενε άπ' έξω για να μου κάνει μία θερμή ύποδοξη:

—Μέσα τó λωποδύτη!..

—Ντροπή σου, ρέ! Και είσαι και κάλοντυμένος!

Μιά άλλη φωνή όμως μ' έκανε να ταραχτώ περισσότερο. Μιά φωνή που άκούστηκε σε άκτίνα δυο χιλιομέτρων:

—Καλέ αυτός είναι ο κύριος Τσιγαρόπουλος, που κάθεται άπέναντι!..

— 100 —

Στήν άστυνομία έγινε ή πρόχειρή

ρη ανάκρισις. Φυσικά. Ψυχοδολγησα την ένοχή μου και, για να τονώσω περισσότερο την κατηγορία, είπα: —Μάλιστα. Κάθομαι απέναντι. Και από κει έβλεπα συχνά το θύμα να περιεργάζεται τα κοσμήματά της... Αυτό μου άνοιξε την όρεξη και μου έγένησε τον πειρασμό της κλοπής... Ο αστυνόμος με κύτταξε ύποπτα και, ενώ μου έδινε να υπογράψω την δήλολογία μου, είπε: —Περίεργο! Είναι η τρίτη φορά που γίνεται απόπειρα κλοπής στο διαμέρισμά αυτής της κυρίας!... Φαίνεται πως όλοι οι λαποδύτες την έχουν βάλει στο μάτι!...

—ΕΕΕ—
Τώρα βρίσκομαι στη φυλακή, με καταδικημένα δέκα μηνών στην πλάτη. Έχω συντροφιά πρώτης τάξεως: Περιφρονα παιδιά! Οι γνωστοί μου με κήρυξαν σε άγνοια. Η γυναίκα μου έρχεται καμιά φορά και με βλέπει. Άς είναι καλά η καμμένη. Σκέπτομαι τη ντροπή που δοκίμαζεις: Η γυναίκα του διαρρήκτη! Μου είπε πως άλλαξε σπίτι, γιατί όλοι γελούσαν εις βάρος της. Κάθε τόσο με ρωτάει: —Μά πώς τβκανες αυτό;... Άνάγκη από χρήματα δεν είχαμε!

Ευτυχώς που ο δικηγόρος μου, αφού μ' έκαμε πρώτα, ανακάλυψε κατόπιν μια δικαιολογία αρκετά ενθαρρυντική: Την κλεπτομανία. Υπέφερα από λαθλόνοια κλεπτομανία. Άλλοιως δεν έξηγιείται πώς, ενώ ήμουν οικονομικός ανεξάρτητος, πήγα να κλέψω μερικά κοσμήματα. Βρίσχω πως αυτή η δικαιολογία μου πηγαίνει καλά. Για να την τονώσω μάλιστα — πρό παντός τρέμω να μη μάθη την αλήθεια η γυναίκα μου — το διηγούμαι ότι πάντοτε μου άρρεσε να κλέβω μικροπράγματα χωρίς αξία: Μιά πένα, ένα περιοδικό, μια δμπρέλλα, ένα μολύβι, ένα πενηνταράκι. Ο δικηγόρος μου θα υποβάλει έφεση για να υποστηρίξει αυτή την άποψη...

Η Ρένα δεν ήρθε ποτέ να με ιδεί! Άς είναι καλά. Παράγγειλα να μου φέρουν από ένα αντίτυπο των δύο φωτογραφιών που μου πήραν στο αρμόδιο τμήμα — άμφας και προφίλ, με τον αριθμό 8476 — κι ένα αντίτυπο των δακτυλικών αποτυπωμάτων και θα τις τσά στείλω με την άφιέρωση: «Στην άγαπημένη μου Ρένα, για να με θυμάται!...»

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

"Έξυνα 50οιο

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ

Η Μία.— Θυμάσαι εκείνη την κουτή τη Φρόσω, την άμορφη που την είχαμε συμμαθήτρια; Την συνήντησα προχθές. "Επειτα από δέκα χρόνια, δεν έχει αλλάξει καθόλου.
Η Άλλη.— Διατηρείται πάντα τόσο άμορφη;
— Όχι. Μά πάντα τόσο κουτή.

—ΕΕΕ—

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο είσαγγελεύς.— Γνωρίζεις φίλσο, αν ο κατηγορούμενος σφύριζε κάθε φορά που βρισκόταν μόνος;
Ο μάρτυς.— Δεν γνωρίζω, κ. Είσαγγελεύ. Δεν ήμωνα μαζί του όταν ήταν μόνος.

Η οδύσσεια ενός φαντάρου

Έπ' ευκαιρία της παροχής άδειών στους Γάλλους φαντάρους του Δυτικού Μετώπου, μια παρισινή έφημερίς ύπενομιμίζει την οδύσσεια ενός απουαλύ του προηγουμένου πολέμου, ο οποίος, μετά την λήξη της άδειάς του, περιπλανήθηκε επί τρεις όλόκληρους μήνες μέχρις ότου ξαναβρή την μονάδα του.
Η μονάς του φαντάρου αυτού, έμεινε στο Τρουά. Όταν, όμως, αυτός επέστρεψε εκεί, μετά την λήξη της άδειάς του, το σύνταγμα του είχε μετακινηθεί με κατεύθυνση προς το Σαδάν. Πηγαίνει εκεί άλλα του είπαν πως έφυγε για το Λανύ. Στο Λανύ, όμως, δεν είχαν ιδέα για το εν λόγω σύνταγμα. Άίσως να είναι στο Σαλόν, του είπαν. Άλλά και στο Σαλόν, δεν ήξεραν τί να του πούν. Γιά να μάθης που ακριβώς βρίσκεται το σύνταγμα σου, πρέπει να πάς στο Νουαζόν. Έκει, ένας άξιωματικός του είπε: «Πληροφορίες σωστές θα σου δώσουν στο Σαντιγόν». Πήγε στο Σαντιγόν. Όχι, του είπαν, πήγαμε στο Λούβρο. Και στο Λούβρο: «Μάλλον στο Βιλλιέ-Λε-Μπέλ θα βρης τη μονάδα σου». Από το Βιλλιέ-Λε-Μπέλ τον έστειλαν ξανά στο Παρίσι, από κει στο Κρεπύ, από το Κρεπύ στο Μετρέ, κατόπιν στον Γκονέ, στο Κοέλ, στο Μπισταί, στο Κουρνά, ξανά στο Παρίσι και τέλος στο Μερέ, όπου βρήκε το λόγο του.

ΒΡΑΔΥ...

Φορώντας βασιλικά στεφάνι, πριν πση ο ήλιος και κρυφτή, ροδοσπαρμένο κάμπο κάνει την θάλασσα την πλουμιστή.

Όλόρθοι, άκούραστοι οι ψαράδες σέρνοντας ύστερη φορά το δίχτυ τους — σαν θεριστάδες — ρόδα θερίζουν στα νερά.

Άπ' τον μυριόχρωμον άέρα που το βασίλειμα γεννά, σβυώνται οι στεριές αντίκρυ, και τα νησιά τά μακρυνά.

Κι' ο Άθως, που μονάχος μένει σάν αερόχτιστο βουνό, μοιάζει καμπάνα κρεμασμένη, από ροδόχρυσο ούρανό.

Γ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ήταν πια δύη ο ήλιος

Πρωτότυπο διήγημα

Τη και Γαλ. Καλαντζακη

Η κυρία Μπερτά ξύπνησε πάλι σήμερα στις κακιές της. Της συμβαίνει συχνά να ξυπνά έτσι. Ένα τινάγμα σά να της πλανεται η αναπνοή και μαζί η άπροσδιόριστη εκείνη άγωνία δεν την αφήνει για μέρες. Άνοίγει τα μάτια κι' άμέσως η πρώτη σκέψη της είναι πως βρίσκεται στο τέλος του δρόμου, πως η κλεψύδρα άδειασε σχεδόν όλη. Άιγη άμμος άκόμα κι' αυτή λιγοστεύει ολοένα. Άχ, να μπορούσε να την αναποδυρίση ξανά! Άς ήτανε μπορετό να βρεθί η γιομάτη κοιλιά επάνω κι' η έσειανή κάτω...

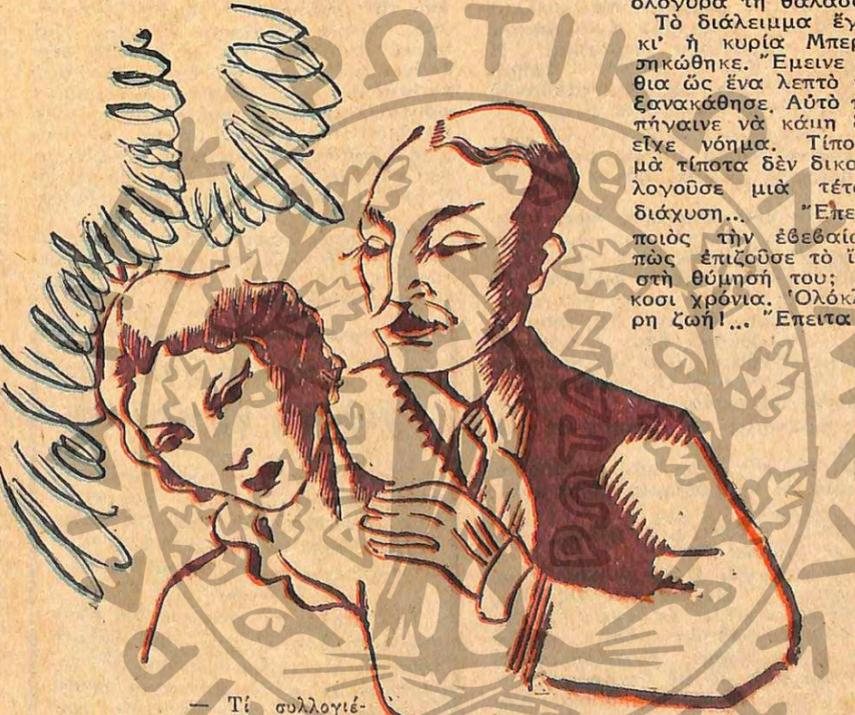
Έχει μια τέτοια κλεψύδρα και βράζει τ' αυγά. Βάζεις τ' αυγά στο νερό μόλις άρχισει να φεύγει η άμμος κι' όταν χυθεί όλη είναι έτοιμα. Ποτέ δεν την μεταχειρίζεται χωρίς να πάη ο νους της στην κλεψύδρα της ανθρώπινης ζωής. Στα δέκα οχτώ την άγόρασε από το Μαγγιώρου. Είκοσι χρόνια από τότε και τριάντα που ήταν, πενήντα. Η ηλικία της κυρίας Μπερτά.

Χτες βγήκε και ψώνισε φόρεμα και πανωφόρι με γιακά από άληθινό άστρακάν. Αυτή την άπόφαση την έλαβε ξαφνικά. Σε μια στιγμή ψευδαίσθησης. Τυχαιά καθώς πήγαμε συνάντησε την κυρία που πέρυσι είχε παρέα στο βαγκόν-λί, γυρνώντας από το Παρίσι. Της είπε λοιπόν πως την εύρισκε ξαναειωμένη κατά δέκα χρόνια, πως πρέπει όλο να γελά, «γιατί έχετε τόσο δροσερό χαμόγελο», και ότι στα πενήντα μας έχουμε ακόμα πολύ δρόμο μπροστά μας. Η κυρία Μπερτά τόσο άναγεννήθηκε από τα λόγια τούτα, που ενώ δεν είχε σκοπό να ράψη φέτος τίποτα, ντύθηκε από κορφή. Σήμερα όμως η διάθεσή της έχει αλλάξει. Άπό τον χτεσινό άνθρωπο δεν άπόμεινε τίποτα. Ούτε ίχνος. Όχι, όχι, δεν άφχει περιθώριο. Όλα τελείωσαν. Γιατί έκαμε όλες αυτές τις μάταιες άπόπειρες; Και πως ήταν δυνατόν μια τυχαιά συνάντηση κι' ένα τυπικό κομπλιμέντο να μεταβάλη την πραγματικότητα; Τη φοβηρή, την άμείλιχη πραγματικότητα; Πώς έκαμε τόνειρο να ξαναζήση; Μήπως δεν έχει εοφλήσει πρό πολλού μ' όλα τα όνειρα, έχτος από κείνα που βλέπει στον ύπνο της, όλα γιομάτα εφιάλτες; Άπόψε πάλι την ξύπνησε η Ματίνα. Βογγούσε τόσο που το κορίτσι πετάχτηκε και ήρθε να δη τί έπαθε.

Βρέθηκε, λέει, ολομωχη σε μια άπέραντη σάλλα, όπου θα είχε δοθή κάποια μεγάλη γιορτή, αλλά χωρίς να θυμάται αν είχε λάθη μέρος. Καρέκλες άναποδυρισμένες, μπουκάλες άδειανές, άποφάγια, ποτήρια γιομάτα κι' άλλα μισοπωμένα λουλούδια μαραμένα παντού, κι' οι ύπηρέτες που έσβυναν βιαστικά τα φώτα ένα - ένα... Μιά κλειστή πόρτα ήταν στο βάθος της σάλλας και πήγε να φύγη από κει. Γύρισε το πόμολο και είδε πως απόξω ήταν ένα χνουδάτο σκοτάδι, σάν να κρεμόταν κάποια μαύρη βελουδένια αυλαία. Ά-

πλωσε το χέρι της να δη αν υπηρχε μια τέτοια αυλαία, αλλά το χέρι της δε βρήκε τίποτα... Κι' όταν πέρασε το κατώφλι για να βγη, δε βρήκε που να πατήση κι' έπεσε στο κενό...

Φόρεσε το καινούργιο πανωφόρι σε μια συναυλία. Όση ώρα άκουε τη μουσική, έκλαιε. Τώρα τελευταία της συμβαίνει αυτό. Σάν δια μιάς να έπικουινωη με την καρδιά όλου του κόσμου, και σάν αυτή η καρδιά νάναι γιομάτη ζεστασιά, γιομάτη άγάπη, γιομάτη συμπόνια, και μαζί νάναι μοναχή, έρημη, πονεμένη... Κι' ακόμα νοιώθει σάν η δική της η καρδιά νάναι κι' αυτή ένα κομμάτι από την καρδιά όλου του κόσμου... Και κει τον είδε. Καθόταν στην άπέναντι μεριά του ίδιου έξώστη κι' άκουε. Μετά από είκοσι χρόνια καθόταν πάλι στην ίδια θέση. Η κυρία Μπερτά θέλει να πάη το γρηγορότερο κοντά του, άλλ' είναι άδύνατο. Πρέπει να περιμένη το διάλειμμα. Η προσδοκία της συνάντησής της με τον μόνο άνθρωπο που άγάπησε στη ζωή της και έχασε σε μια στιγμή, την κυριεύει τόσο, ώστε ξεχνά όλο-τελα που βρίσκεται και συλλογιέται

Τί συλλογιέσαι; Είσαι παραδομένη σε κάποια σκέψη...

σπουδαιότερο.. την είχε εγκαταλείψει για μία άλλη.. Πώς μπόρεσε και το λησιόνησε;... Πώς μπορεί και λησιμονεί αυτήν την άδικια αυτή την προσβολή, αυτή την σκληρότητα; Νά πάη σε ποιόν; Σ' αυτόν που γκρέμισε όλη τη ζωή της, που της σκότωσε κάθε χαρά, κάθε πίστη, κάθε εμπιστοσύνη στη ζωή; Πού την άφησε ολομόναχη με την ψυχή αδειανή; Έφυγε από τη συναυλία άμέσως. Η καρδιά του κόσμου ήταν τώρα ένα κομμάτι πάγος, που το θανάσιμο κρύο του τόνωιθε και στη δική της καρδιά.

Η καμαριέρα της έφερε το γράμμα του πρωί-πρωί, ενώ θρισκόταν ακόμα στο κρεβάτι. Την προσκαλούσε για μερικές μέρες στο νησί. Την είχε δη στην συναυλία. "Ήθελε να τρέξει κοντά της, αλλά φοβήθηκε. Δεν ήταν σίγουρος πως θα τον δεχόταν χωρίς μνησικακία. Νά μην της γράψω όμως, δεν του στάθηκε μπορετό. Όλη την ώρα της συναυλίας η καρδιά του ήταν κοντά της..

Η κυρία Μπερτά πήρε το τηλεφωνό με τρεμάμενο χέρι και ζήτησε να την πληροφρήσουν πότε είχε βαπόρι. Είχε την επαύριον στις 2. Θα του τηλεγραφήσει πως φτάνει αύριο στις τέσσερες. Έν τω μεταξύ έχει ένα σωρό δουλειές. Θα του κρατά όσα πράγματα αγαπά πρώτα-πρώτα. Έπειτα από είκοσι χρόνια ξυπνούσαν στη θύμησή της τα γούστα του. Θα του κάμη και το γλυκό που του άρεσει με μύγδαλα και καρύδια. Κι ακόμα θα κρατά την περιφήμη εκείνη ρόμπ ντε σάμπρ που είδε στη βιτρίνα του Στρογγυλού. Σαμουά με βυσινιά ρεβέρ..

Τι ώραία που είναι η ζωή και τί καλά που δεν αυτοκτόνησε τότε.. Και ξαφνικά πετιέται από το κρεβάτι και αρχίζει να ετοιμάζεται. Θα πάη να της κάμουν τα μαλλιά της άκασζού. Έτσι που είναι άσπρα θα της πηγαίνουν περιφήμα. Η μάλλον όχι. Καλλίτερα να τ' αφήση γκριζα. Με τα γκριζα θα αισθανθή πόσο κακό της έκαμε..

Είχα το φόβο μήπως μετανοιώσης, ήταν τα πρώτα λόγια που της είπε..

Κι αυτή του άπάντησε πως, ίσια-ίσια, που δεν έβλεπε την ώρα. Μόλις πλησίασαν, δώσανε το χέρι και φιλήθηκαν. Έπειτα φρόντισε τα πράγματά της. Μία μικρή βαλιτζούλα την πήρε εκείνος. Το δρομάκι που άκολουθούσαν ήταν άνηφορικό και όπως ανέβαινε, όλο και περισσότερο έβλεπαν όλη τη λαμπερή κατάμπλαση θάλασσα.

Κουράζεσαι; τη ρώτησε σε μία στιγμή.

Ω, διόλου.. αν και μπορούσε περιφήμα να κουράζωμαι τώρα πιά.. Και γέλασε.

Γιατί;... Είσαι μία χαρά.. Δεν άλλες διόλου..

Ούτε και σύ. Στην συναυλία σε είδα άμέσως. Ξέρεις πως τις ίδιες σκέψεις είχα κάμει κι' εγώ; Μάλιστα, εγώ σηκώθηκα κιόλας νάρθω. Άλλά ξανακάθησα. Άκριβως γιατί δεν ήξερα πως θα με δεχόσουν.

Το ξέρω. Κι' ούτε μπορούσε να-ναί άλλοιώς.. όπως εγώ, έτσι κι' εσύ ένοιωσες την καρδιά σου να σε σπρώχνη σε μένα.. Στην κοινωνία ο άνθρωπος γάνει πολλές από τις άγασθές του ιδιότητες. Τις αγαθότερες ιδιότητές του γάνει. Δεν άκολουθεί.

δπως θάπρεπε, τις παρορμήσεις της καρδιάς του, που δε λαθεύουν ποτέ. Νά τώρα. Άντι να πάμε ο ένας στον άλλο, όπως ήταν σωστό, κλειστήκαμε στα καθούκια μας τυραννισμένοι με άμφιβολίες.

Άξαφνα καθώς έστριψαν, μπροστά τους φάνηκε μία φαρδειά μαρμαρόσκαλα και στην κορφή το κάτασπρο σπιτι με τις βεράντες και τα μεγάλα τετράγωνα παράθυρά του.

Τι ώραία... ψιθύρισε η κυρία Μπερτά.

Στάσου, στάσου, μη βιάζεσαι. Ν' άνεβούμε πρώτα όλα τα σκαλιά.

Κι' αλήθεια, το θέαμα από κεί πάνω ήταν άπεριγραπτό. Ήταν λοιπόν τόσο ώραίος αυτός ο κόσμος;... Ήταν έτσι ώραίος ανέκαθεν; Άλλά τότε γιατί δεν τον χαρήκαμε όσο έπρεπε; Και με μιάς τα δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της. Έβλεπε τη ζωή σαν ένα τρισαναστημένο πρόσωπο που άποχωρίζομασε γερμένοι στο γύρο του πλοίου με τα χέρια άπλωμένα σ' αυτό. Το άποχωρίζονταν κι' ο δυό. Κι' οι δυό είχαν άπλωμένα τα χέρια.

Μόλις άνοιξε η πόρτα κι' η κυρία Μπερτράν πέρασε πρώτη στάθηκε και περιέφερε τα βλέμματά της ένα γύρο, στα έπιπλα και στ' άλλα στολίδια της κάμαρας... Ήταν όλα εκεί, το καθένα στη θέση του.. Νά το περσικό χαλί με τους καθάλλάρηδες που κυνηγούν τα έλάφια.. να στους τοίχους τα παλιά πιάτα, να οι δυό βενετσιάνικοι καθρέφτες, να κι' ο μπρούτζινος Βούδδας και το Κινέζικο γκόγγυ και το Λαπωνέζικο μαναίρι με τη λαθή από κέρατο ταράνδου, και το κεχριμπαρένιο κομπολόι και τα ξυλόγλυπτα του Άγιου Όρου, κι' οι παλιές ελαιονορφίες κι' οι φορτωμένες βιβλιοθήκες με τη σοφία του κόσμου, κλεισμένες σε παλιά δεσμίματα «Λάφουσα από της άναγκαστικής ζωής το κορσος», όπως του άρεσε να λέη. Και πάνω από το τζάκι, μ' όλο το φως έπάνω της, η εικόνα ενός εξίστιου πλάσματος με άερίνο άνονοδιδνο φόρεμα, μπράτσα και λαιμό νηινιά, μαλλιά στύν άνεμο, μάτια δλάνοιγχα, νιομάτα γαρούμενη προσδοκία και στα χείλη κάποιο άόριστο ναμόγλο. Ή εικόνα της κυρίας Μπερτά.

Κι' αυτό λάφουρο από της άναγκαστικής της ζωής, της είπε νελόντας, ενώ εκείνη κύτταζε ακόμα το πορτραίτο της.

Κι' αυτό λάφουρο από της άναγκαστικής της ζωής, της είπε νελόντας, ενώ εκείνη κύτταζε ακόμα το πορτραίτο της.

Κι' αυτό λάφουρο από της άναγκαστικής της ζωής, της είπε νελόντας, ενώ εκείνη κύτταζε ακόμα το πορτραίτο της.

Σκέψεις για τη γυναίκα

Υστερα από μία εξήγησι εκείνος σκέπτεται: «Τι άνοητη που είναι! Δεν κατάλαβε λέξη!». Και δεν καταλαβαίνει καθόλου ότι άκριβως τ' έβιο σκέπτεται κι' εκείνη γι' αυτόν.

Οι υπερήφανες γυναίκες θα είχαν μικρότερη έπαρσι για την δύναμή τους, αν ήξεραν ότι οι άνδρες δεν περιμένουν απ' αυτές παρ' αμία στιγμή άδυναμίας για να τις άγαμήσουν περισσότερο.

Μή λέτε ποτέ σε μία γυναίκα «Γίνε λογική». Τό θεωρεί προσβολή.

Άρισμένως... μία ζωγραφιά μας από τα χρόνια της νεότητας, μας δίνει την πλάνη πως το καλλίτερο μέρος του έαυτού μας σώθηκε από τη φθορά. Είναι σαν τις παλιές περιγαμηνές που δείχνουν οι ξεπεσμένοι εύγενείς. Άν έλειπαν κι' αυτά τ' άπομεινάρια, το παρόν μας θάταν ακόμα πιό θλιβερό.. Μονάχα που στην ηλικία αυτή είχα σχεδόν άδειανή την ψυχή μου. Ήταν γιατί άγνοούσα την άξια των πραγμάτων. Την άνυπολόγιστη άξια και των πιό τιποτένιων πραγμάτων.. Νέοι σπάζομε το γιομάτο ποτήρι μας πριν το άγγίξωμε..

Ένώ τώρα, πρόσθεσε εκείνος, το στραγγίζομε ως τη στερνή σταλαγματιά και πάλι το ξαναφέρνομε στα χείλη μας.. Ίσως κάτι μείνει ακόμα. Κάποια γεύση, κάποιο άρωμα..

Όταν έπειτα από δεκάχρονη συμβίωση χώρισαν με τον άντρα της, η κυρία Μπερτά τον είχε προσκαλέσει μία μέρα, να πάρη όλο το κοινό τους νοικοκυριό. Για να μπορέση εύκολώτερα να ξεχάση. Και νάτο πάλι έδω, όπως τα πρώτα χρόνια.. όπως όταν πρωτόρχε σπιτι του κοριτσόπουλο με άχάραγο από τις έγνοιες μέτωπο.. Θυμάται την ημέρα της μετακόμισης.. όταν είχαν άπομείνει τα πατώματα γυμνά κι' οι τοίχοι άδειοι, μόνο λίγο σκουρότεροι, εκεί που κρέμονταν τα κάδρα κι' άκουμπούσαν τα έπιπλα, κι' η ψυχή της, ακόμα πιό άδειανή και πιό άπονυμνωμένη..

Θυμάσαι; του είπε, με πόση προσοχή τα τυλίγαμε όλα τούτα; Ίδιως άνησυχούσαμε με τα φαρφουρένια φυλιτζανάκια. Για πιότερη άσφάλεια, σου τα τυλίξα σε μία παλιά μου μεταξωτή μπλούζα.. Κι' έπειτα θυμάσαι; Πήραμε το τσαί. Κι' έπειδη η μέρα ήταν εξαιρετικά έπίστημη, το σεβρίσιο στο παλιό Κινέζικο σερβίτιο. Όταν έφθασε το καμινί να κουβαλήση, σουρούπωνε. Πήγες μαζί. Δεν ξαναϊδωθήκαμε..

Σώπασαν.

Πόσο είχε γεράσει. Ούτε ίχνος της πηλής υορφή.. Ένοιωσε ένα κύμα εύτυχίας.. Σγερτικά μ' εκείνον, αυτή ήταν νέα ακόμη. Πολύ νέα.

Τι συλλογιέσαι; Σε παρακολουθώ νάσαι παραδομένη σε κάποια σκέψη..

Τόν κύτταξε και του χαμογέλασε: Τό πιστεύεις; Δέ σκεπτόμουν τίποτα..

Αυτή θα πη πως είσαι εύτυχής.. Ναι Έλλη. Είσαι εύτυχής;

Ναι.. πολύ.. πάρα πολύ.. Άπλώνει το νέοι του κι' έλαφρά γαϊδεάει τα μαλλιά της.

Έτσις πως άσπρισα; Σου πηναίνωμιν τόσο ώραία.. Και τ' η τα νηϊδύει.

Άπό το παράθυρο είδαν νάρχεται μία γυναίκα μ' ένα μεγάλο μπουκέτο χειμωνιάτικα ρόδα. Ήταν με τα γιορτινά της και έμοιαζε βιαστική.

Η κυρία Ρήνη. Έρχεται να σου πη το καλώς ώρισε, έπειτα να μās άνάψη το τζάκι και να ετοιμάση το τσαί. Ξέρει πως ήρθε. Της τόπα πως σε περιμένα. Περιμένω, της είπα, τη γυναίκα μου.

Η καρδιά του κόσμου ήταν μία γέριχη εύτυχισμένη καρδιά.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

Τα εΰδημα του δικαιοτηρίου

Περί ευγενείας

Του κ. Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΙ κύριοι ήσαν στρωμένοι στις θέσεις τους. Όπου έμπηκε μία κυρία, εύγενεστάτη και παχουλοτάτη. Δεν έμεινε όρθια ούτε ένα λεπτό της ώρας, διότι κάποιος εκ των κυριών έσηκώθηκε να της προσφέρει την θέση του.

Όρίστε, μαντάμ. Πάσα άλλη κυρία θα περιωρίζετο άσφαλώς να πη ένα ευγενές «μερσί» και να στρωθή εις την θέσιν έείνην, την όποιαν τα προνόμια του φύλου της και οι καθιερωμένοι τύποι της ευγενείας — που έχουν συνταχθή όλοι εις βάρος του χουζουριού και της άξιοπρεπείας του άσχημου φύλου — της είχαν έξασφαλίσει. Η κυρία όμως της παρούσης Ιστορίας δεν ήταν όπως οι άλλες κυρίες. Ήταν πολύ ευγενής. Ευγενεστέρα από τον ευγενή κύριον. Και άπεποιθήτην προσφοράν με ένα γλυκύ μειδίμα που έσταζε.. βαρώνην Στάφ.

Παρακαλώ. Μά καθήστε, μαντάμ. Μερσί. Μερσί. Σας παρακαλώ. Κι' εγώ σας παρακαλώ!

Κι' άρχισε πλέον εκεί να γίνεται ένας συναγωνισμός ευγενείας που είχε τέτοιαν άπήχηση μεταξών έπιθατών του τράμ, ώστε άφηκαν άλλοι τους ρεβασμούς και άλλοι τας έφημερίδας των και παρακολουθούσαν με άδιάπτωτον ένδιαφέρον.

Καθήστε, μαντάμ! Μά δεν είναι άνάγκη. Μά καθήστε, παρακαλώ. Μά..

Και εις το σημείον αυτό, οι διαξιφιμοί της ευγενείας, έπήραν έντελώς νέαν μορφήν. Η ευγενής κυρία, θεωρούσα πλέον ίσως ότι η ευγένειά της δέ έφτανε τα όρια της άγνευείας αν έξακολουθούσε να άμύνεται με τόσον πνεύμα, υπεχώρησε και έδέγη την θέσιν.

Σας ευχαριστώ, κύριε. Παρακαλώ.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Πάρα - πάρα - πολύ. Είναι τόσο ευγενικό αυτό εκ μέρους σας. Με υποχρεώετε..

Δεν είναι τίποτε, μαντάμ. Με καθυποχρεώνετε, κύριέ μου.

Όπου οι κύριοι που παρακολουθούσαν άρχισαν να σκέφτονται.. Τι διάβολο! Τόση άνάγκη είχε από την θέση εκείνην, η κυρία και άνελλήτο εις τόσον θεομέε ευχαριστίας; Κι' αν είχε τόση άνάνκη από την θέση, γιατί την άπεποιθήτη με τόσον πείσια στην άρχην; Ταύτα, βέβαια, δεν έλέγοντο ύψηλοφώνως μέσα στο τράμ, αλλά έμουρουρίζοντο διά ειρωνικών βλειματών που άντήλλασσον οι σοβαροί κύριοι.

Άλλά το πράγμα δεν έπρόκειτο να σταματήσει εκεί. Η κυρία, άφοδ νύχαριστήκε τόσον πανηγυρικώς έν συνεχεία έθεώρησε καθήκον της να δικαιολογήση αυτές τας έκδηλώσεις. Και στρεφόμενη προς τον άν-

θρωπον που της προσέφερε την θέση, και που θα μετάνοίωσε άσφαλώς σαν γαϊδαρος για την άτυχή του έμπνευσιν:

Θά άπορήτε, βεβαίως, κύριε, του είπε, πως σας ευχαριστώ έτσι. Άλλά σας βεβαίω, έδω στην Ελλάδα, είναι τόσο σπάνιον το θέαμα ενός κυρίου να προσφέρει την θέση του σε μία κυρία. Τους βλέπετε όλους στρωμένους στις θέσεις τους και δεν έννοούν να χαλάσουν το χουζουρι τους. Είναι να τους συχαίνεται κανένας. Άνδρες είναι αυτοί η ζωα; Όπου μερικοί κύριοι έθεώρησαν

πρέλλα; Η κυρία έκανε, πρώτον, διάλεξιν περί ευγενείας:

Με καταλαβαίνετε, κ. πταισματοδίκαι; Όταν είναι καμμιά νεαρή και νόστιμη, της προσφέρουν ευχαρίστως την θέσιν και τσακίζονται μάλιστα. Όταν όμως είναι καμμιά ηλικιωμένη.. Εγώ δεν του μίλησα έξ άλλου.. Εγώ περιωρίστην να ευχαριστήσω τον ευγενικόν κύριον..

Γιατί τον χτυπήσατε; Με είπε τσόκαρο!

Τσόκαρο; Μάλιστα, τον πρόστυχο!..

Έπεβλήθη πρόστιμο στην κυριαν, επί διαταράξει της κοινής ήσυχίας. Και η κυρία μαινεται ακόμη εναντίον του πταισματοδίκου. Τι άγένεια να καταδικασθή μία καθώς πρέπει κυρία..

Διάλεξιν

Διαξίφισμοι

Ευγενής

Ευγένειά

Ευγενείας

χάμο και να της κάνω τεμενά και να της προσφέρω την θέση μου! Άκούς εκεί!

Λοιπόν; Υστερα έσήκωσε την όμπρέλλα της και μου την κατέβασε στο κεφάλι!

Μπα; Δυό φορές!

Έκλήθη η κυρία; Γιατί τον έχτυπήσατε με την όμπρέλλα;

Η κυρία έκανε, πρώτον, διάλεξιν περί ευγενείας:

Με καταλαβαίνετε, κ. πταισματοδίκαι; Όταν είναι καμμιά νεαρή και νόστιμη, της προσφέρουν ευχαρίστως την θέσιν και τσακίζονται μάλιστα. Όταν όμως είναι καμμιά ηλικιωμένη.. Εγώ δεν του μίλησα έξ άλλου.. Εγώ περιωρίστην να ευχαριστήσω τον ευγενικόν κύριον..

Γιατί τον χτυπήσατε; Με είπε τσόκαρο!

Τσόκαρο; Μάλιστα, τον πρόστυχο!..

Έπεβλήθη πρόστιμο στην κυριαν, επί διαταράξει της κοινής ήσυχίας. Και η κυρία μαινεται ακόμη εναντίον του πταισματοδίκου. Τι άγένεια να καταδικασθή μία καθώς πρέπει κυρία..

Διάλεξιν

Διαξίφισμοι

Ευγενής

Ευγένειά

Ευγενείας

Συνεννοήθηκαν

Έκείνος.— Ποτέ δεν άγάπησα άλλη γυναίκα όπως εσένα.

Εκείνη.— Άνοηταίε!

Έκείνος.— Είσαι το φως της ζωής μου.

Εκείνη.— Αυτό τ' άκουσα και άλλοτε.

Έκείνος.— Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς τον έρωτά σου.

Εκείνη.— Συνηθισμένα λόγια.

Έκείνος.— Άν μπορούσα να σου πω πόσο σ' αγαπώ.

Εκείνη.— Σκέψου τίποτε άλλο πιδ γέο.

Έκείνος.— Λοιπόν, θέλεις να με παντρευτής;

Εκείνη.— Ά! Τώρα αρχίζεις να μιλάς καλά.

πλανό δωμάτιο με τὸ δίσκο. Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ἤθελε τὸ γρηγορότερο νὰ μείνῃ μόνη τῆς με τὸν προστάτη τῆς γιὰ νὰ τοῦ τὰ ψάλλῃ.
—Περπολήθηκα τὴν κυρία, εἶπε.
Καὶ πρὶν ὁ κ. Θεοφάνης προλάβῃ νὰ προσθέσῃ λέξι, ἡ Μιμὴ ἦταν στὴν πόρτα. Ἐκεῖ κόντασθηκε καὶ προσχεδιασμένα πάντοτε, ἐγύρισε καὶ φώναξε γελαστά στὸν κ. Θεοφάνη:
—Ὅταν θὰ τελειώσετε τὸ ρουσετάκι τῆς κ. Ρεγγίνας, ἔχω νὰ σὰς ζητήσω κι' ἐγὼ κάτι... Ὁρβουάρ...
Ἡ κ. Θεοφάνης ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ του συγκίνηση, ἔκαμε μιὰ κωμικὴ ὑπόκλιση καὶ τῆς ἀπήντησεν:
—Ὅ,τι θέλετε... Εἶμαι πάντοτε στὰς διαταγὰς σας...
Γρήγορα-γρήγορα τότε ἡ Μιμὴ ἐβγήκε κι' ἔκλεισε ὀρθητικὰ τὴν πόρτα. Ὁ κ. Θεοφάνης ἔμεινε σιωπηλὸς λίγες στιγμῆς, ἀκούοντας τὸ θόρυβο ἀπὸ τὸ τακουάκι τῆς Μιμῆς στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς κι' ἔπειτα στὴ μαρμάρινη σκάλα. Ἡ κ. Ρεγγίνα τὸν ἐκύτταξε ἄφωνη. Κατάλαβε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ χαριτωμένη ἐκείνη γυναῖκα εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωση στὸν προστάτη τῆς, μὰ προσπολήθηκε ὅτι δὲν τὸ κατάλαβε κι' ὅταν ἐκάθησε κοντὰ του, τοῦ εἶπε:
—Νὰ μὲ συγχωρῆς, μὸν σέρ. Δὲ φταίω ἐγὼ. Μοῦ κουβαλήθηκε, χωρὶς νὰ τὴν περιμένα. Δὲν ἤθελες νὰ σὲ βρῆ ἐδῶ, τὸ ξέρω, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω... Ἐφύγε καταστενοχωρημένη ἡ Πολυξένη... Νόμιζε ὅτι δὲ θὰ ἐλθῆς... Δὲν πιστεύω, ὡστόσο, νὰ κατάλαβε τίποτε ἀπὸ τὴν ἐκείνη... Ἐξ ἄλλου, τὸ πιστεύω ὅτι εἶναι ἀνεψιά μου ἡ Πολυξένη... Εἶδε καὶ τοῦ λόγου σου, ἔνα σοβαρὸ κύριο καὶ δὲν θὰ ὑπωπτεύθηκε τὸ παραμικρὸ. Μὰ πές μου τώρα, γιὰτί ἀργήσας; Ἐπίτηδες; Δὲ φαντάζεσαι βέβαια νὰ τὸ γαψῶς ὅτι εἶχατε συμβούλιο καὶ τὴν Τράπεζα, γι' αὐτὸ ἀργήσας καὶ ἀνάγκασες τὴν καυμένη τὴν Πολυξένη νὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ κλαμμένη; Ἄ, μὰ εἶσαι πολὺ σκληρόκαρδος!...
Ἡ κ. Θεοφάνης τὴν ἀφῆνε νὰ λήθῃ. Κι' ὅταν ἡ κ. Ρεγγίνα ἐτελείωσε καὶ τὸν ἐκύτταζεν ἐπιμονα πρὸς ἀπὸ τὰ γυαλιά τῆς, τῆς εἶπε ἀνάγκη καὶ τὸνίζοντας τὴν κάθε λέξη, μ' ἕνα ὄφρος πού δὲν ἐπίδεχόταν καμμιὰ ἀντίρρηση:
—Ἡ Πολυξένη δὲν ὑπάρχει πιά γιὰ μένα. Φινίτο! Κατάλαβε; Θὰ τῆς δώσης αὐτὸ ἐδῶ (κι' ἔβγαλεν ἕνα μικρὸ τετραγώνιο πακετάκι ἀπὸ τὴν τσέπη του) καὶ θὰ τῆς πῆς ὅτι ἐφυγά, πᾶν ταξίδι, ὅτι ἀρρώστησα, ὅτι πέθανε!... Τ' ἀκούεις; Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ὑπάρχει γιὰ μένα αὐτὴ ἐκεῖ!...
Καὶ ὁ κ. Θεοφάνης σήκωσε τὸ δάκτυλό του κι' ἔδειξε πρὸς τὸ ταβάνι, ὑπονοώντας τὸ ἐπάνω διαμέρισμα, στὸ ὁποῖο ἔμενεν ἡ Μιμὴ με τὸν ἄνδρα τῆς...
Ἡ κ. Ρεγγίνα ἔμεινε σὰν ἀποσθολωμένη...
Ἐκύτταζε, πότε τὸ χέρι του πού ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ὑψωμένο καὶ νὰ δείχνῃ πρὸς τὸ ταβάνι καὶ πότε τὸ μικροσκοπικὸ πακετάκι με τὸ γαλάζιο βελούδινο ντύσιμο, πού ὁ κ. Θεοφάνης εἶχε ρίξει με μιὰ λίγο περιφρονητικὴ χειρονομία, πᾶν στὸ στρογγυλὸ τραπέζι τῆς μέσης... Τὴν ἴδια στιγμὴ, σὰν μιὰ γεμάτη ἀπὸ ὑποσέσεις, ἀπάντησε στοὺς ἀνυμνοὺς σκοποῦς καὶ στὴν προτάσει τοῦ νεοσκόπου ἄλλοτρεῖς. Ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸν δεύτερο ὄροφο τοῦ σπιτιοῦ, τὸ τραγουδι τῆς Μιμῆς, μιὰ φωνίτσα

σκερτοζικὴ καὶ χαδιάρικη μαζὶ μεταλλικὴ φωνίτσα, πού ἀναθε πόθος... Βουβὴ καὶ κατάπληκτη ἡ κ. Ρεγγίνα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀπίστευτὴν πρότασι πού τῆς ἔκαμεν ὁ προστάτης τῆς γιὰ τὴν συγκοιτικὴ τῆς, εἶχε καρφώσει τὰ μάτια τῆς ὀρθάνοιχα, στὴν κομψὴ γαλάζια βελούδινη θήκη καὶ συλλογιζόταν:
«Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνδρες! Ἀφοῦ γλεντοκοπήσουμε με μιὰ γυναῖκα καὶ τὴν βαρεθοῦνε, ἔπειτα τῆς πετᾶνε, σὰν τὸ ξεροκόμμα στὸ ζητιάνο, ἕνα ψευτοδῶρο καὶ ζητᾶνε τὴν α. καλιὰ μᾶς ἄλλης!...»
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.
ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ἦταν γραφτὸ, ἡ χαρὰ τῆς Λούλας, πού ξαναεἶδε τὴν μητέρα τῆς, νὰ ποτισθῇ με μιὰ ἀφάνταστη λύπη. Ὁ σκληρόκαρδος πατέρας τῆς πού δὲν τὴν εἶχε συγχωρῆσει, γιὰτί τὴ νόμιζεν ὑπεύθυνη γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ συνοικεσίου, βέβαιος πᾶς ὅτι ἡ Λούλα ἦταν ἐρωτευμένη με τὸν Γιάνκο, μόλις ἐγκατεστάθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ἐπῆρνε ἔπειτα, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπῆγαν μαζὶ στὸ οἰκοτροφεῖο. Με δάκρυα καὶ με φιλιὰ ἐχωρίσθηκαν μητέρα καὶ κόρη. Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν διευθύντρια. Καὶ μόλις τὸν ἐμπασαν στὸ γραφεῖο, τῆς ἐφώναξε με θυμὸ:
—Νομίζω ὅτι δὲν λαμβάνετε τὰ μέτρα πού πρέπει νὰ λάβετε, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κοριτσιῶν πού σὰς ἐμπιστεύονται οἱ γονεῖς.
Ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου τὸν ἐκύτταξε με ἀπορία, ἐνῶ ἡ Λούλα ἐκρατοῦσε με πολὺ κόπο τὰ δάκρυα.
—Ἡ δεσποινὶς κόρη σας, τοῦ εἶπεν ἔπειτα ἡ διευθύντρια, με παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ βγῆ ἔξω, ἐπειδὴ ἐπερίμενε τὴν μαμά τῆς. Μοῦ εἶδειε μάλιστα καὶ τὸ γράμμα πού ἔλαβε...
—Γιὰ κανένα λόγο! Τ' ἀκούτε; ἐφώναξε θυμωμένης πάντα ὁ πατέρας τῆς Λούλας. Δὲ θὰ τὴν ἀφήνετε νὰ βγαίῃ ἔξω ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο, παρά μόνο ὅταν θὰ πηγαίῃ στὸ Ἀρσάκειο γιὰ τὰ μαθήματά τῆς καὶ πάντοτε με συνοδείαν. Ἄν δὲν μπορῆτε, νὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ νὰ τὴν πάρω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ τὴν βάλω σ' ἄλλο ἴδρυμα, ἀστυπότερο...
Ἡ διευθύντρια τὸν καθυσόχασε. Τοῦ ἐζήτησε μάλιστα συγγνώμην καὶ πρὶν ἐκείνος φύγῃ, ἐγύρισε καὶ εἶπε στὴν κόρη του, χαμηλόφωνα:
—Καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ, ὅτι αὐτὸ πού εἶδα στὸ ξενοδοχεῖο, μ' ἔχει κάνει ἔξω φρενῶν. Μιὰ κοπέλα τῆς τάξεώς σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου, κλεισμένη μέσα σὲ μιὰ κλίμακα μ' ἕνα νέο, εἶναι φοβερό Προσέγγε, λοιπόν, μὴ μοῦ ξαναδώσης ἀφοσίω, γιὰτί θὰ λάβω ἀσπληνότερα μέτρα, πού οὔτε τὰ φαντάζεσαι!... Ὅσον καιρὸ ἔξ ἄλλου, θὰ μείνωμε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐλθῶμε σὴν νὰ μᾶς βλέπετε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλὰ θὰ ἐρχόμαστε ἐμεῖς ἐδῶ. Τελείωσε!...

Ἦταν γραφτὸ, ἡ χαρὰ τῆς Λούλας, πού ξαναεἶδε τὴν μητέρα τῆς, νὰ ποτισθῇ με μιὰ ἀφάνταστη λύπη. Ὁ σκληρόκαρδος πατέρας τῆς πού δὲν τὴν εἶχε συγχωρῆσει, γιὰτί τὴ νόμιζεν ὑπεύθυνη γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ συνοικεσίου, βέβαιος πᾶς ὅτι ἡ Λούλα ἦταν ἐρωτευμένη με τὸν Γιάνκο, μόλις ἐγκατεστάθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ἐπῆρνε ἔπειτα, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπῆγαν μαζὶ στὸ οἰκοτροφεῖο. Με δάκρυα καὶ με φιλιὰ ἐχωρίσθηκαν μητέρα καὶ κόρη. Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν διευθύντρια. Καὶ μόλις τὸν ἐμπασαν στὸ γραφεῖο, τῆς ἐφώναξε με θυμὸ:
—Νομίζω ὅτι δὲν λαμβάνετε τὰ μέτρα πού πρέπει νὰ λάβετε, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κοριτσιῶν πού σὰς ἐμπιστεύονται οἱ γονεῖς.
Ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου τὸν ἐκύτταξε με ἀπορία, ἐνῶ ἡ Λούλα ἐκρατοῦσε με πολὺ κόπο τὰ δάκρυα.
—Ἡ δεσποινὶς κόρη σας, τοῦ εἶπεν ἔπειτα ἡ διευθύντρια, με παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ βγῆ ἔξω, ἐπειδὴ ἐπερίμενε τὴν μαμά τῆς. Μοῦ εἶδειε μάλιστα καὶ τὸ γράμμα πού ἔλαβε...
—Γιὰ κανένα λόγο! Τ' ἀκούτε; ἐφώναξε θυμωμένης πάντα ὁ πατέρας τῆς Λούλας. Δὲ θὰ τὴν ἀφήνετε νὰ βγαίῃ ἔξω ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο, παρά μόνο ὅταν θὰ πηγαίῃ στὸ Ἀρσάκειο γιὰ τὰ μαθήματά τῆς καὶ πάντοτε με συνοδείαν. Ἄν δὲν μπορῆτε, νὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ νὰ τὴν πάρω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ τὴν βάλω σ' ἄλλο ἴδρυμα, ἀστυπότερο...
Ἡ διευθύντρια τὸν καθυσόχασε. Τοῦ ἐζήτησε μάλιστα συγγνώμην καὶ πρὶν ἐκείνος φύγῃ, ἐγύρισε καὶ εἶπε στὴν κόρη του, χαμηλόφωνα:
—Καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ, ὅτι αὐτὸ πού εἶδα στὸ ξενοδοχεῖο, μ' ἔχει κάνει ἔξω φρενῶν. Μιὰ κοπέλα τῆς τάξεώς σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου, κλεισμένη μέσα σὲ μιὰ κλίμακα μ' ἕνα νέο, εἶναι φοβερό Προσέγγε, λοιπόν, μὴ μοῦ ξαναδώσης ἀφοσίω, γιὰτί θὰ λάβω ἀσπληνότερα μέτρα, πού οὔτε τὰ φαντάζεσαι!... Ὅσον καιρὸ ἔξ ἄλλου, θὰ μείνωμε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐλθῶμε σὴν νὰ μᾶς βλέπετε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλὰ θὰ ἐρχόμαστε ἐμεῖς ἐδῶ. Τελείωσε!...

Ἦταν γραφτὸ, ἡ χαρὰ τῆς Λούλας, πού ξαναεἶδε τὴν μητέρα τῆς, νὰ ποτισθῇ με μιὰ ἀφάνταστη λύπη. Ὁ σκληρόκαρδος πατέρας τῆς πού δὲν τὴν εἶχε συγχωρῆσει, γιὰτί τὴ νόμιζεν ὑπεύθυνη γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ συνοικεσίου, βέβαιος πᾶς ὅτι ἡ Λούλα ἦταν ἐρωτευμένη με τὸν Γιάνκο, μόλις ἐγκατεστάθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ἐπῆρνε ἔπειτα, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπῆγαν μαζὶ στὸ οἰκοτροφεῖο. Με δάκρυα καὶ με φιλιὰ ἐχωρίσθηκαν μητέρα καὶ κόρη. Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν διευθύντρια. Καὶ μόλις τὸν ἐμπασαν στὸ γραφεῖο, τῆς ἐφώναξε με θυμὸ:
—Νομίζω ὅτι δὲν λαμβάνετε τὰ μέτρα πού πρέπει νὰ λάβετε, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κοριτσιῶν πού σὰς ἐμπιστεύονται οἱ γονεῖς.
Ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου τὸν ἐκύτταξε με ἀπορία, ἐνῶ ἡ Λούλα ἐκρατοῦσε με πολὺ κόπο τὰ δάκρυα.
—Ἡ δεσποινὶς κόρη σας, τοῦ εἶπεν ἔπειτα ἡ διευθύντρια, με παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ βγῆ ἔξω, ἐπειδὴ ἐπερίμενε τὴν μαμά τῆς. Μοῦ εἶδειε μάλιστα καὶ τὸ γράμμα πού ἔλαβε...
—Γιὰ κανένα λόγο! Τ' ἀκούτε; ἐφώναξε θυμωμένης πάντα ὁ πατέρας τῆς Λούλας. Δὲ θὰ τὴν ἀφήνετε νὰ βγαίῃ ἔξω ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο, παρά μόνο ὅταν θὰ πηγαίῃ στὸ Ἀρσάκειο γιὰ τὰ μαθήματά τῆς καὶ πάντοτε με συνοδείαν. Ἄν δὲν μπορῆτε, νὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ νὰ τὴν πάρω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ τὴν βάλω σ' ἄλλο ἴδρυμα, ἀστυπότερο...
Ἡ διευθύντρια τὸν καθυσόχασε. Τοῦ ἐζήτησε μάλιστα συγγνώμην καὶ πρὶν ἐκείνος φύγῃ, ἐγύρισε καὶ εἶπε στὴν κόρη του, χαμηλόφωνα:
—Καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ, ὅτι αὐτὸ πού εἶδα στὸ ξενοδοχεῖο, μ' ἔχει κάνει ἔξω φρενῶν. Μιὰ κοπέλα τῆς τάξεώς σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου, κλεισμένη μέσα σὲ μιὰ κλίμακα μ' ἕνα νέο, εἶναι φοβερό Προσέγγε, λοιπόν, μὴ μοῦ ξαναδώσης ἀφοσίω, γιὰτί θὰ λάβω ἀσπληνότερα μέτρα, πού οὔτε τὰ φαντάζεσαι!... Ὅσον καιρὸ ἔξ ἄλλου, θὰ μείνωμε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐλθῶμε σὴν νὰ μᾶς βλέπετε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλὰ θὰ ἐρχόμαστε ἐμεῖς ἐδῶ. Τελείωσε!...

Ἦταν γραφτὸ, ἡ χαρὰ τῆς Λούλας, πού ξαναεἶδε τὴν μητέρα τῆς, νὰ ποτισθῇ με μιὰ ἀφάνταστη λύπη. Ὁ σκληρόκαρδος πατέρας τῆς πού δὲν τὴν εἶχε συγχωρῆσει, γιὰτί τὴ νόμιζεν ὑπεύθυνη γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ συνοικεσίου, βέβαιος πᾶς ὅτι ἡ Λούλα ἦταν ἐρωτευμένη με τὸν Γιάνκο, μόλις ἐγκατεστάθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ἐπῆρνε ἔπειτα, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπῆγαν μαζὶ στὸ οἰκοτροφεῖο. Με δάκρυα καὶ με φιλιὰ ἐχωρίσθηκαν μητέρα καὶ κόρη. Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν διευθύντρια. Καὶ μόλις τὸν ἐμπασαν στὸ γραφεῖο, τῆς ἐφώναξε με θυμὸ:
—Νομίζω ὅτι δὲν λαμβάνετε τὰ μέτρα πού πρέπει νὰ λάβετε, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κοριτσιῶν πού σὰς ἐμπιστεύονται οἱ γονεῖς.
Ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου τὸν ἐκύτταξε με ἀπορία, ἐνῶ ἡ Λούλα ἐκρατοῦσε με πολὺ κόπο τὰ δάκρυα.
—Ἡ δεσποινὶς κόρη σας, τοῦ εἶπεν ἔπειτα ἡ διευθύντρια, με παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ βγῆ ἔξω, ἐπειδὴ ἐπερίμενε τὴν μαμά τῆς. Μοῦ εἶδειε μάλιστα καὶ τὸ γράμμα πού ἔλαβε...
—Γιὰ κανένα λόγο! Τ' ἀκούτε; ἐφώναξε θυμωμένης πάντα ὁ πατέρας τῆς Λούλας. Δὲ θὰ τὴν ἀφήνετε νὰ βγαίῃ ἔξω ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο, παρά μόνο ὅταν θὰ πηγαίῃ στὸ Ἀρσάκειο γιὰ τὰ μαθήματά τῆς καὶ πάντοτε με συνοδείαν. Ἄν δὲν μπορῆτε, νὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ νὰ τὴν πάρω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ τὴν βάλω σ' ἄλλο ἴδρυμα, ἀστυπότερο...
Ἡ διευθύντρια τὸν καθυσόχασε. Τοῦ ἐζήτησε μάλιστα συγγνώμην καὶ πρὶν ἐκείνος φύγῃ, ἐγύρισε καὶ εἶπε στὴν κόρη του, χαμηλόφωνα:
—Καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ, ὅτι αὐτὸ πού εἶδα στὸ ξενοδοχεῖο, μ' ἔχει κάνει ἔξω φρενῶν. Μιὰ κοπέλα τῆς τάξεώς σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου, κλεισμένη μέσα σὲ μιὰ κλίμακα μ' ἕνα νέο, εἶναι φοβερό Προσέγγε, λοιπόν, μὴ μοῦ ξαναδώσης ἀφοσίω, γιὰτί θὰ λάβω ἀσπληνότερα μέτρα, πού οὔτε τὰ φαντάζεσαι!... Ὅσον καιρὸ ἔξ ἄλλου, θὰ μείνωμε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐλθῶμε σὴν νὰ μᾶς βλέπετε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλὰ θὰ ἐρχόμαστε ἐμεῖς ἐδῶ. Τελείωσε!...

πονται ὅπως πρέπει τὰ κορίτσια; Ἐξῆς λοιπόν ὅτι ἡ Ἀθήνα δὲν εἶναι ἐπαρκὴ καὶ ὅτι τόσο καὶ τόσο κίνδυνος παραμονεύουν ἕνα κορίτσι; Πήγαινε τώρα στὸ σπουδαστήριό καὶ ἀκούσες νομίζω πολὺ καλὰ τί εἶπεν ὁ πατέρας σου...
Νευριασμένη ἡ διευθύντρια πηγαίνονταν μέσα στὸ μικρὸ γραφεῖο τοῦ οἰκοτροφείου. Ἡ Λούλα, με βῆμα ὑπνοβάτιδος, ἔφυγε. Με πόσον κόπο ἐκρατοῦσεν ἡ ἀμοιρὴ τὰ δάκρυα!... Κι' ὅταν ἐφθασε στὸ σπουδαστήριό, ἐπῆγε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μεγάλου τραπέζιου, ὅπου ἐδιάβαζαν τὰ κορίτσια καὶ σκύβοντας πάνω ἀπὸ ἕνα βιβλίο, προσπάθησε νὰ διαβάσῃ... Μὰ θάμπωναν τὰ μάτια τῆς, τρανταζόταν τὸ στήθος τῆς ἀπὸ τοὺς λυγμούς... Καὶ ἔτι λίγο οἱ σελίδες τοῦ ἀνοιχτοῦ βιβλίου ἐγέμιον ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς, πού πύρινα ἔφευγαν πάνω στὸ χαρτί... Ἐχε ξεχάσει τὴν ἄμωρη τῆς, πᾶς στὸ σπουδαστήριό ἦταν ἐκείνη τὴν στιγμὴν κι' ἄλλες κοπέλλες πού τὴν ἐδέχονταν νὰ κλαίῃ... Μὰ δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὸ παρσάπνο τῆς...
Ἐσφηνικὰ αἰσθάνθηκε ἕνα χέρι στὸν ὄμο τῆς καὶ ἀκούσε πλάι τῆς μιὰ φωνὴν σιγανή, τρυφερή, συμπονετικὴ νὰ τὴ ρωτᾷ:
—Γιὰτί, λοιπόν, κλαίτε, δεσποινὶς Λούλα;...
Τρομαγμένη ἡ ἀμοιρὴ κοπέλλα, γιὰτί ἀκούσε τὸ ὄνομά τῆς, ἐνύρισε καὶ κύτταξε. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες πού εἶεναν στὸ οἰκοτροφεῖο καὶ φοιτοῦσε στὴν ἴδια τάξη τοῦ Ἀρσάκειου με τὴ Λούλα.
—Σὰς συμβαίνει τίποτε σοβαρὸ; τὴν ἐξαναρτίσθη ἡ συμμαθήτριά τῆς.
—Ἀφήστε με, σὰς παρακαλῶ ἐπιθύσιον ἡ Λούλα, ἔμεσα στὰ ἀναφυλλητὰ πού ἐτοάνταζαν τὸ κομὶ τῆς.
—Μὲ συννοήτε γιὰ τὴν ἀδιακρίσια σου, ἐξοκολούθησεν ἡ Ζοζώ—αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά τῆς— μὰ μὴ κάνει κακὸ νὰ σὰς βλέπω νὰ κλαίτε. Ἐφλετε νὰ κτεθεθῆτε λίγο στὸν κήπο μὰ; Σὰς σινοθεῖω...
Μιλώντας ἡ Ζοζώ, εἶχε περᾶσει τὸ νῆρι τῆς στὸ ὑπόγειο τῆς Λούλας. Κι' ἐκείνη, πού ἔβλεπε στὴν κοίτην αὐτῆς σιγανὴν ἡ ἀκούση ἄκουσεν ἡ ἀκούση ἀκούσθησε καὶ ἀκούσθησε τὸ σινοθεῖω τῆς ἀπὸν κήπο τ' ἄλλο κορίτσια, πού ἦσαν ἐκείνη τὴν στιγμὴν στὸ σπουδαστήριό τῆς ἀρσάκειο με τὸ βλέμμα, χωρὶς νὰ ποῦν λέξη

Ἦταν γραφτὸ, ἡ χαρὰ τῆς Λούλας, πού ξαναεἶδε τὴν μητέρα τῆς, νὰ ποτισθῇ με μιὰ ἀφάνταστη λύπη. Ὁ σκληρόκαρδος πατέρας τῆς πού δὲν τὴν εἶχε συγχωρῆσει, γιὰτί τὴ νόμιζεν ὑπεύθυνη γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ συνοικεσίου, βέβαιος πᾶς ὅτι ἡ Λούλα ἦταν ἐρωτευμένη με τὸν Γιάνκο, μόλις ἐγκατεστάθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ἐπῆρνε ἔπειτα, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπῆγαν μαζὶ στὸ οἰκοτροφεῖο. Με δάκρυα καὶ με φιλιὰ ἐχωρίσθηκαν μητέρα καὶ κόρη. Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν διευθύντρια. Καὶ μόλις τὸν ἐμπασαν στὸ γραφεῖο, τῆς ἐφώναξε με θυμὸ:
—Νομίζω ὅτι δὲν λαμβάνετε τὰ μέτρα πού πρέπει νὰ λάβετε, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κοριτσιῶν πού σὰς ἐμπιστεύονται οἱ γονεῖς.
Ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου τὸν ἐκύτταξε με ἀπορία, ἐνῶ ἡ Λούλα ἐκρατοῦσε με πολὺ κόπο τὰ δάκρυα.
—Ἡ δεσποινὶς κόρη σας, τοῦ εἶπεν ἔπειτα ἡ διευθύντρια, με παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ βγῆ ἔξω, ἐπειδὴ ἐπερίμενε τὴν μαμά τῆς. Μοῦ εἶδειε μάλιστα καὶ τὸ γράμμα πού ἔλαβε...
—Γιὰ κανένα λόγο! Τ' ἀκούτε; ἐφώναξε θυμωμένης πάντα ὁ πατέρας τῆς Λούλας. Δὲ θὰ τὴν ἀφήνετε νὰ βγαίῃ ἔξω ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο, παρά μόνο ὅταν θὰ πηγαίῃ στὸ Ἀρσάκειο γιὰ τὰ μαθήματά τῆς καὶ πάντοτε με συνοδείαν. Ἄν δὲν μπορῆτε, νὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ νὰ τὴν πάρω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ τὴν βάλω σ' ἄλλο ἴδρυμα, ἀστυπότερο...
Ἡ διευθύντρια τὸν καθυσόχασε. Τοῦ ἐζήτησε μάλιστα συγγνώμην καὶ πρὶν ἐκείνος φύγῃ, ἐγύρισε καὶ εἶπε στὴν κόρη του, χαμηλόφωνα:
—Καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ, ὅτι αὐτὸ πού εἶδα στὸ ξενοδοχεῖο, μ' ἔχει κάνει ἔξω φρενῶν. Μιὰ κοπέλα τῆς τάξεώς σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου, κλεισμένη μέσα σὲ μιὰ κλίμακα μ' ἕνα νέο, εἶναι φοβερό Προσέγγε, λοιπόν, μὴ μοῦ ξαναδώσης ἀφοσίω, γιὰτί θὰ λάβω ἀσπληνότερα μέτρα, πού οὔτε τὰ φαντάζεσαι!... Ὅσον καιρὸ ἔξ ἄλλου, θὰ μείνωμε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐλθῶμε σὴν νὰ μᾶς βλέπετε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλὰ θὰ ἐρχόμαστε ἐμεῖς ἐδῶ. Τελείωσε!...

Ἦταν γραφτὸ, ἡ χαρὰ τῆς Λούλας, πού ξαναεἶδε τὴν μητέρα τῆς, νὰ ποτισθῇ με μιὰ ἀφάνταστη λύπη. Ὁ σκληρόκαρδος πατέρας τῆς πού δὲν τὴν εἶχε συγχωρῆσει, γιὰτί τὴ νόμιζεν ὑπεύθυνη γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ συνοικεσίου, βέβαιος πᾶς ὅτι ἡ Λούλα ἦταν ἐρωτευμένη με τὸν Γιάνκο, μόλις ἐγκατεστάθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ἐπῆρνε ἔπειτα, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπῆγαν μαζὶ στὸ οἰκοτροφεῖο. Με δάκρυα καὶ με φιλιὰ ἐχωρίσθηκαν μητέρα καὶ κόρη. Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν διευθύντρια. Καὶ μόλις τὸν ἐμπασαν στὸ γραφεῖο, τῆς ἐφώναξε με θυμὸ:
—Νομίζω ὅτι δὲν λαμβάνετε τὰ μέτρα πού πρέπει νὰ λάβετε, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κοριτσιῶν πού σὰς ἐμπιστεύονται οἱ γονεῖς.
Ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου τὸν ἐκύτταξε με ἀπορία, ἐνῶ ἡ Λούλα ἐκρατοῦσε με πολὺ κόπο τὰ δάκρυα.
—Ἡ δεσποινὶς κόρη σας, τοῦ εἶπεν ἔπειτα ἡ διευθύντρια, με παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ βγῆ ἔξω, ἐπειδὴ ἐπερίμενε τὴν μαμά τῆς. Μοῦ εἶδειε μάλιστα καὶ τὸ γράμμα πού ἔλαβε...
—Γιὰ κανένα λόγο! Τ' ἀκούτε; ἐφώναξε θυμωμένης πάντα ὁ πατέρας τῆς Λούλας. Δὲ θὰ τὴν ἀφήνετε νὰ βγαίῃ ἔξω ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο, παρά μόνο ὅταν θὰ πηγαίῃ στὸ Ἀρσάκειο γιὰ τὰ μαθήματά τῆς καὶ πάντοτε με συνοδείαν. Ἄν δὲν μπορῆτε, νὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ νὰ τὴν πάρω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ τὴν βάλω σ' ἄλλο ἴδρυμα, ἀστυπότερο...
Ἡ διευθύντρια τὸν καθυσόχασε. Τοῦ ἐζήτησε μάλιστα συγγνώμην καὶ πρὶν ἐκείνος φύγῃ, ἐγύρισε καὶ εἶπε στὴν κόρη του, χαμηλόφωνα:
—Καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ, ὅτι αὐτὸ πού εἶδα στὸ ξενοδοχεῖο, μ' ἔχει κάνει ἔξω φρενῶν. Μιὰ κοπέλα τῆς τάξεώς σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου, κλεισμένη μέσα σὲ μιὰ κλίμακα μ' ἕνα νέο, εἶναι φοβερό Προσέγγε, λοιπόν, μὴ μοῦ ξαναδώσης ἀφοσίω, γιὰτί θὰ λάβω ἀσπληνότερα μέτρα, πού οὔτε τὰ φαντάζεσαι!... Ὅσον καιρὸ ἔξ ἄλλου, θὰ μείνωμε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐλθῶμε σὴν νὰ μᾶς βλέπετε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλὰ θὰ ἐρχόμαστε ἐμεῖς ἐδῶ. Τελείωσε!...

Ἦταν γραφτὸ, ἡ χαρὰ τῆς Λούλας, πού ξαναεἶδε τὴν μητέρα τῆς, νὰ ποτισθῇ με μιὰ ἀφάνταστη λύπη. Ὁ σκληρόκαρδος πατέρας τῆς πού δὲν τὴν εἶχε συγχωρῆσει, γιὰτί τὴ νόμιζεν ὑπεύθυνη γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ συνοικεσίου, βέβαιος πᾶς ὅτι ἡ Λούλα ἦταν ἐρωτευμένη με τὸν Γιάνκο, μόλις ἐγκατεστάθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ἐπῆρνε ἔπειτα, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπῆγαν μαζὶ στὸ οἰκοτροφεῖο. Με δάκρυα καὶ με φιλιὰ ἐχωρίσθηκαν μητέρα καὶ κόρη. Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν διευθύντρια. Καὶ μόλις τὸν ἐμπασαν στὸ γραφεῖο, τῆς ἐφώναξε με θυμὸ:
—Νομίζω ὅτι δὲν λαμβάνετε τὰ μέτρα πού πρέπει νὰ λάβετε, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κοριτσιῶν πού σὰς ἐμπιστεύονται οἱ γονεῖς.
Ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου τὸν ἐκύτταξε με ἀπορία, ἐνῶ ἡ Λούλα ἐκρατοῦσε με πολὺ κόπο τὰ δάκρυα.
—Ἡ δεσποινὶς κόρη σας, τοῦ εἶπεν ἔπειτα ἡ διευθύντρια, με παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ βγῆ ἔξω, ἐπειδὴ ἐπερίμενε τὴν μαμά τῆς. Μοῦ εἶδειε μάλιστα καὶ τὸ γράμμα πού ἔλαβε...
—Γιὰ κανένα λόγο! Τ' ἀκούτε; ἐφώναξε θυμωμένης πάντα ὁ πατέρας τῆς Λούλας. Δὲ θὰ τὴν ἀφήνετε νὰ βγαίῃ ἔξω ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο, παρά μόνο ὅταν θὰ πηγαίῃ στὸ Ἀρσάκειο γιὰ τὰ μαθήματά τῆς καὶ πάντοτε με συνοδείαν. Ἄν δὲν μπορῆτε, νὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ νὰ τὴν πάρω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ τὴν βάλω σ' ἄλλο ἴδρυμα, ἀστυπότερο...
Ἡ διευθύντρια τὸν καθυσόχασε. Τοῦ ἐζήτησε μάλιστα συγγνώμην καὶ πρὶν ἐκείνος φύγῃ, ἐγύρισε καὶ εἶπε στὴν κόρη του, χαμηλόφωνα:
—Καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ, ὅτι αὐτὸ πού εἶδα στὸ ξενοδοχεῖο, μ' ἔχει κάνει ἔξω φρενῶν. Μιὰ κοπέλα τῆς τάξεώς σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου, κλεισμένη μέσα σὲ μιὰ κλίμακα μ' ἕνα νέο, εἶναι φοβερό Προσέγγε, λοιπόν, μὴ μοῦ ξαναδώσης ἀφοσίω, γιὰτί θὰ λάβω ἀσπληνότερα μέτρα, πού οὔτε τὰ φαντάζεσαι!... Ὅσον καιρὸ ἔξ ἄλλου, θὰ μείνωμε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐλθῶμε σὴν νὰ μᾶς βλέπετε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλὰ θὰ ἐρχόμαστε ἐμεῖς ἐδ

ΤΟ ΕΙΠΑΝ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ. ΝΤ' ΟΡΖΕΒΑΛ

ΕΙΝΑΙ δυνατόν να προλεχθῆ τὸ μέλλον; Για πολὺν καιρὸ δὲν πιστευα ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πράγμα. Ὑστερα ὅμως μοῦ διηγήθηκαν τόσο παράξενες ἱστορίες ὡστε ἐμμενα καταπληκτικῆ. Τώρα πιά δὲν με ἀπασχολεῖ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, γιατί, ὅτι κι' ἂν εἶναι, εἴτε ἀληθινὲς εἴτε ψευτικὲς οἱ προφητείες, μποροῦν νὰ ἔχουν τεράστιες συνέπειες. Ἡ ἱστορία ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ παρακάτω εἶναι ἡ πιὸ τρανὴ ἀπόδειξις.

Ἦμουν τότε 22 ἐτῶν καὶ ἐργαζόμουν σὲ κάποιον γραφεῖο μαζί με τὴν Ζάν Λ... μιὰ χαριτωμένη νέα με τὴν ὁποία γίναμε σιγά-σιγά καλὲς φίλες. Μιὰ μέρα ἡ φίλη μου με πῆγε στὸ σπίτι μιᾶς Σλαύας κόμησας ποῦ ἦταν γραφολόγος καὶ χειρομάντις καὶ ποῦ οἱ προφητείες της μᾶς εἶχαν κάνει πολλὰς φορές κιάλληξη. Ἦταν μιὰ παράξενη γυναῖκα με διαπεραστικὸ βλέμμα ποῦ ἔταν σὲ κυττωτὲς νομικὲς ὅτι ἔφθανε ὡς τὰ θάθη τῆς ψυχῆς σου. Ὅταν βρέθηκα κοντὰ της ἐνοίωσα μιὰ παράξενη στενωφώρια νὰ με κυριεύῃ. Μοῦ ἔριξε τὰ χαρτιά καὶ μοῦ ἀνήγγειλε με ἀπόλυτη βεβαιότητα τὸ προσεχές μου μέλλον.

— Ἀγαπάτε, μοῦ εἶπε, ἡ θὰ ἀγαπήσετε πολὺ σύντομα ἕναν ξανθὸ νέο. Εἶναι ψηλὸς καὶ ἔχει καλὴ ἔση. Θὰ εἰσαστε εὐτυχισμένη μαζί του. Ἀλλά...

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐγὼ χαμογέλασα. Τὰ λόγια της δὲν διέφεραν ἀπὸ τὰ λόγια ποῦ μεταχειρίζονται ὅλες σχεδὸν οἱ χαρτομάντισσες.

— Ἀλλά, συνέχισε με μιὰ σκληρὴ φωνή, ἡ εὐτυχία σας δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο σας θὰ μείνετε χήρα.

Ἐξακολουθοῦσα νὰ χαμογελῶ ἀλλὰ με κάποιον φόβο αὐτῆ τῆ φορά.

— Πόσον καιρὸ θὰ διαρκέσῃ ὁ γάμος μου, τὴν ρώτησα.

— Ἐνα χρόνον, ἴσως κάτι πάρα πάνω, ἀλλὰ ὄχι πολὺ.

Ὑστερα μοῦ προανήγγειλε διάφορα ἄλλα πράγματα, χωρὶς ἰδιαίτερο ἐνδια-

φέρον καὶ δταν τελείωσε ὁμολογῶ ὅτι τὰ λεγόμενα της δὲν μοῦ εἶχαν κἀνὴ τὴν παραμικρὴ ἐντύπωση. Μόνον ἡ αὐστηρὴ τῆς φρονησιμότητα με στενοχωροῦσε. Ἄς σημειωθῆ ὅτι οὔτε γνώριζα οὔτε συλλογιόμουν κανένα ψηλὸ, ξανθὸ νέο.

Πέρασαν δέκα μέρες. Κόντευα νὰ ξεχάσω πιά τὴν Σλαύα κόμησσα καὶ τὶς προφητείες της ὅταν κάποιος ἀπρόοπτη περιπέτεια με ἔκανε νὰ τὴν ξαναθυμηθῶ.

Ἐίχε ἀργήσει, στὸ μεσημερινὸ φαί καὶ ἔτρεχα γιὰ νὰ φθάσω στὴν ὥρα στὸ γραφεῖο μου. Ἐβόρεχε καὶ ἡ ἀσφαλτος γλιστροῦσε. Ἐπάνω στὴν διασύνη μου δὲν πρόσεξα ὅτι τὴν στιγμή ἀκριβῶς ποῦ πῆγαινα νὰ διασχίσω τὸν δρόμο ἐρχόταν ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο. Ἄκουσα τὸ τρίξιμο τῶν φερόνων καὶ τὸ σούριμο τοῦ λάστιχου ἐπάνω στὴν ἀσφαλτο καὶ σχεδὸν ἀμέσως βρέθηκα γάμο τ' ἀνάσκελα ἐνῷ γύρω μου ἀκουγόταν τρισμα τρισμα φωνές. Σὲ λιγὰκι εἶδα ἕνα κομψὸ κύριο, ὑψηλοῦ ἀναστήματος νὰ παραμερίζῃ τοὺς περιέργους ποῦ εἶχαν μαζεστῆ γύρω μου καὶ νὰ ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος μου.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς ἔχω τραυματίσῃ δεσποινίς, μοῦ εἶπε.

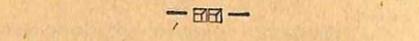
— Δὲν πιστεύω, κύριε, τοῦ ἀπήντησα.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ἐγίναν ὅλα μετέτοιαν ἀστρακαῖα ταχύτητα... Μήπως πονεῖτε πονεῖν; Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ὀδηγήσω σὲ ἕνα φαρμακεῖο;

— Μὰ εἶναι περιττὸν, κύριε. Δὲν ἔχω ἀπολύτως τίποτα. Τίποτα...σᾶς θεθαῖω.

Δὲν εἶχα σ' ἀλήθεια τίποτα. Ἀλλὰ ὁ φόβος καὶ ἡ τρομπάρα μοῦ εἶχαν φέρει δάχρυα στὰ μάτια.

Ὁ ὑψηλὸς κύριος ἐπέμενε παρὰ τὶς διαμαρτυρίες μου, νὰ μοῦ προσφέρῃ κάποιον τσιγαριό. Τὰ μάτια μου ἔπασαν ἐπάνω στὸ ξέσκεπο κεφάλι του. Ἦταν ξανθὸς.

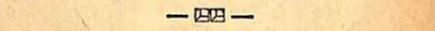
Εἶναι ἴσως περιττὸ νὰ διηγηθῶ τὸ τί ἀκολούθησε τὶς ἐπόμενες μέρες. Ὁ Μάξ Λανζέ, ἔτσι τὸν ἔλεγαν, πέρασε τὸ ἄλλο πρωὶ ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ μάρη νέα μου. Γνώρισε ἔτσι τὴν μητέρα μου, τῆς ζήτησε κι' αὐτῆς χίλιες συγγνώμες γιὰ τὸ μικροατύχημα καὶ ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα βρέθηκε πὸς εἶχαμε κάποια παλιὰ οἰκογενειακὴ γνωριμία.

Ἀρχισα νὰ τὸν συναντῶ συχνά.

Πολλὲς φορές με περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τὴν ὥρα ποῦ σχολοῦσα. Καὶ δύο μῆνες ἀργότερα με ρώτησε ἂν θέλω νὰ γίνω γυναῖκα του.

Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν εἶχα σκεφθῆ καθόλου ὅτι μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ

σχέσις μεταξὺ τοῦ μικροατύχηματος ποῦ μοῦ εἶχε συμβῆ καὶ τῆς προφητείας τῆς κόμησας. Ὅταν τὸν ἀκουσα ὁμῶς νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ γάμο τρώαζα. Τὸν εἶχα ἀγαπήσῃ κι' ἐγὼ σιγά-σιγά καὶ θὰ ἦμουν εὐτυχισμένη νὰ γίνω γυναῖκα του. Ἀλλὰ θυμῆθηκα ἀμέσως τὸ δεῦτερο μέρος τῆς προφητείας. Ἄν δεχόμουν νὰ παντρευθῶ μαζί του θὰ ἦταν σὰν νὰ τὸν κατεδίκαζα εἰς θάνατον!

Δὲν εὐχομαι σὲ κανένα νὰ περάσῃ τὶς δύσκολες στιγμῆς ποῦ πέρασα τότε ἐγὼ. Προσπαθοῦσα νὰ βρῶ χίλιες προφάσεις γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ ἀλλάξῃ γνώμη. Μόνον ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσα δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ εἰπῶ γιατί δὲν εἶχα αὐτὴν τὴν δύναμη. Ἦταν τόσο τρομερὸ νὰ τὸν ἀκούω νὰ μοῦ περιγράφῃ με τὰ ὠραιότερα λόγια τὴν μελλοντικὴν μας εὐτυχία καὶ νὰ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ἀρνοῦμαι.

Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο περισσότερο τὸν ἀγαποῦσα καὶ τόσο περισσότερο δυνάμωνε ἡ ἀπόφασί μου νὰ μὴ τὸν θυσιάσω γιὰ χάρη μου. Ἡ καταραμένη αὐτῆ προφητεία ποῦ εἶχε βγῆ ὡς τὰ μέσα ἀληθινὴ δὲν μοῦ ἄφισε ἡσυχία.

Ἡ κατάστασις αὐτῆ ἐκλόνησε τὴν ὑγεία μου καὶ με ἀνάγκασε νὰ πᾶψω νὰ ἐργάζομαι.

Ἡ φίλη μου ἡ Ζάν ἐρχόταν τακτικὰ νὰ με ἐπισκεφθῆ, γνώρισε κι' αὐτὴ τὸν Μάξ καὶ με μάλλωνε ποῦ δὲν δεχόμουν νὰ γίνω γυναῖκα του. Τότε τῆς ὑπενούμισα τὴν φοβερὴ προφητεία γιὰ τὴν ὁποία εἶχαμε γελᾶσῃ τότε καὶ οἱ δύο.

— Γιατί δὲν λές τοὺς φόβους σου στὸν Μάξ; ρώτησε ἡ Ζάν.

— Πρῶτα-πρῶτα θὰ με πάρῃ γιὰ τρελλὴ καὶ ὕστερα... θὰ ἐπιμείνῃ ἀκόμη περισσότερο.

Τὴν ἐπομένῃ δὲν ἤρθε ὁ Μάξ κι' ἐγὼ πέρασα ὅλη μου σχεδὸν τὴν ἡμέρα κλαίγοντας. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἤρθε νωρίς-νωρίς, φορτωμένος με λουλούδια. Τὸ πρόσωπό του ἦταν καταχαρομένο.

— Ἀγάπη μου, φώναξε. Ἡ Ζάν μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα. Πόσο ἀνόητος ἦμουν νὰ βασανίζομαι με τὴν ἰδέα ὅτι δὲν με ἀγαποῦσε! Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ μιὰ κουτοπροφητεία.

Τὸ πρῶτο μέρος τῆς προφητείας βγήκε Μάξ, ὅπως ἔχουν βγῆ καὶ πολλὲς ἄλλες προφητείες τῆς γυναίκας αὐτῆς. Σὲ παρακαλῶ. Μὴ προσπαθῆς νὰ με κἀνῃς ν' ἀλλάξω γνώμη.

Ἐκεῖνος ὅμως με κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ γελοῦσε δυνατὰ.

— Δὲν πιστεύω διόλου σ' αὐτὴ τὴν πρόβλεψη εἶπε. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἐρχομαι αὐτὴν τὴν στιγμή ἀπὸ τὴν Σλαύα κόμησσα. Εἶχα πάη κι' ἐγὼ νὰ μοῦ πῆ τὸ μέλλον μου.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε; φώναζε γεμάτη ἀγωνία.

— Ὅτι θὰ παντρευθῶ πολὺ γρήγορα, ὅτι θὰ ζήσω πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένη καὶ ὅτι θ' ἀποκτήσω τουλάχιστον τρεῖς παιδάκια.

Δὲν πρόφρασα νὰ φωνάξω ἀπὸ τὴν χαρὰ μου. Τὰ χεῖλη τοῦ Μάξ εἶχαν κολλῆσῃ ἐπάνω στὰ δικά μου.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤ' ΟΡΖΕΒΑΛ

Μιὰ καινούργια «κα'πάνια»

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

τῆς Δ δος Χριστίνας Μέγα

Συνεχίζουμε σήμερα τὴν πρωτότυπη ἐρευνά μας μεταξὺ τῶν λογίων καὶ καλλιτεχνῶν μας, γιὰ τὶς δυσκολίες τῶν πρώτων τοὺς ἐπαγγελματικῶν δημάτων, δημοσιεύοντας τὴν ἀπάντησι τοῦ διακεκριμένου δημοσιογράφου καὶ λογίου κ. Κώστα Ἀθάνατου:

Νὰ καὶ ἕνας καλοφαγάς τώρα! Αὐτὴ ἡ φήμη τουλάχιστον κυκλοφορεῖ γιὰ τὸν ἐξαιρετικὸ δημοσιογράφο, τὸν κ. Κώστα Ἀθάνατο. Νὰ τὸν παρουσιάσουμε; Περιττὸν. Εἶναι τόσο γνωστὸς ὡς λογοτέχνης, ὡς δημοσιογράφος, καί... ὡς φαγάς.

Ἡ συνομιλία μας διεξάγεται μεταξὺ καφέ καὶ τσιγαροῦ στὰ γραφεῖα τῆς «Ἀκροπόλεως».

— Τὸ ἐρώτημά σας φοβοῦμαι ὅτι ὡς πρὸς ἐμένα τουλάχιστον θὰ μείνῃ ἀνικανοποίητο!—μὰς ἀπαντᾷ ὁ κ. Κώστας Ἀθάνατος χαμογελῶντας. Ἡ πείνα ὅπως ξέρετε εἶναι πολλὲς φορές κακὸς σύμβουλος. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπέφυγα πάντοτε τὴ γνωριμία της στερεθῆς ἔτσι καὶ εἰ... ἀγαθὰ της.

— Πῶς; ξαναρωτήσαμε ἐκπληκτοί. Ἐχει καὶ ἡ πείνα ἀγαθὰ;

— Ἀσφαλῶς! Εἶναι τὰ λογοτεχνικὰ ἀριστουργήματα ποῦ παράγει. Ὄταν περὶττὸ βέβαια νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντινοῦ Θεοδώρου Προδρόμου, τοῦ γνωστοῦ ὡς Πτωχοπροδρόμου, ποῦ ἔγραφε τοὺς στίχους τοῦ γλυφοντάς τὰ τσανάκια καὶ τὰ τετζερέδια στὰ μαγειρεῖα τῶν ἀρχόντων, ὡς τὸ πνεῦμα τοῦ συγχρόνου μας Καραγκιόζη, ὁ ὁποῖος ἐξαντλεῖται σὲ ἀστεία περιστερομένα ἀποκλειστικὰς γύρω ἀπ' τὴν ἀδειανή του κοιλιὰ, ἡ διεθνὴς τέχνη τῶν γραμμάτων δὲν ὑπῆρξε παρὰ ἀθροισμα πειναλέων ἐμπνεύσεων. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκλι γιὰ νὰ δώσῃ ἔτσι ἀνάγλυφα αὐτὸν τὸν αἰώνιο τύπο τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη, ποῦ στὴν ἀπόγνωσή του δάξει τὴ ντροπὴ στὴν μπάντα καὶ ἀρπάζει ἕνα καρδέλι ἀπ' τὸ φουρνάκι, ὠρισμένως θὰ γνώρισε γιὰ λογαριασμὸ του τὴν πείνα πολὺ αἰσθητὰ. Καὶ ὁ Φεντόρ Ντοστογιέφσκυ εἶναι θετικὰ ἐξακριβωμένο ὅτι ἔζησε ὁ ἴδιος τὸ μαρτύριο τοῦ πεινασμένου φοιτητάκου «Ρασκαλίνοφ», τοῦ ἡρώδους τοῦ «ἕνα ἔργο του ποῦ τὸν ἔκανε παγκόσμια γνωστὸ. Ἡ πείνα καὶ ἡ δόξα, κατ'ὼς βλέπετε, εἶναι πρωτοξάδερφα. Πειριγράφοντας τὴν δική του «Πείνα» ὁ Κνούτ Χάμσουν ἐπῆρε τὸ θραβεῖο Νόμπελ. Ἐγὼ λοιπὸν προτίμησα ἀντὶ τῶν συγγραφέων τὴν πείνα, τὴν μακαριότητα τῶν ἀναγνωστῶν τοὺς ποῦ ἀγαποῦν αὐτὸ τοῦ εἶδους τ' ἀναγνώσματα γιὰ νὰ χωνεύουν καλύτερα τὸ φαγητὸ τους. Γιατί δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀποκοῦψω ὅτι τρώγω πολὺ, πάρα πο... Πρόσφατος μέρτος ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη. Ρωτῆστε τὴν καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ γιατί δὲν

με ξανακαλεῖ στὸ τραπέζι της.

— Τρῶτε τὸ ἴδιο πολὺ καὶ ὅταν εἰσθε ἐρωτευμένοι; ρωτᾶμε περίεργα.

— Σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι τότε τρώγω διπλάσια. Εὐτυχῶς τελευταίως ἔχω παύσῃ νὰ ἐρωτεύομαι καὶ ἔτσι ἔχω τακτοποιῆσει κάπως τὸ στομάχι μου.

— Θυμηθῆτε ὅμως, σᾶς παρακαλῶ. Δὲν μπορεῖ παρὰ κάποτε νὰ πεινάσατε καὶ σεις.

— Μιὰ ἀτελείωτη πορεία πείνης εἶναι ἀναντιρροητὰ ὅλη ἡ ζωὴ μας. Σὲ μένα ὅμως κάθε τέτοιο περιστατικὸ καταλήγει στερεοτύπως μεσημέρι—βράδυ στὸ φαγητό. Εἶναι τὸ μόνο καθῆκον ποῦ δὲν πα-

Ο κ. ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ραλείπω ποτέ. Σᾶς εἶπα καὶ στὴν ἀρχὴ ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀδυναμίας μου ἐθυσίασα μιὰ ὥρα στὰδιοδρομία, καίτοι μοῦ εἶχε χαμογελάσει με τὶς δελεαστικότερες προτάσεις στὰ ναιῖτά μου. Ἐγὼ ἐγκατέλειψα τὴ λογοτεχνία, γιὰ νὰ μὴν πεινῶ. Ἄν σᾶς χρειάζονται χαριτωμένες ἀπαντήσεις, στρεψτε τὴν προτίμησή σας στοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος λογίους, ὄσους, ἐνοεῖται, ἐπιβῶν, γιατί οἱ περισσότεροὶ ἔχουν πεθάνει τῆς πείνας πρὸ πολλοῦ.

» Ὁ Μπαῦσον εἶχε καταλάβει τὴν ἀξία τῆς πείνης καὶ παρ' ὅλο ποῦ ἦταν πλουσιόπιστος, θέλησε νὰ πεινάσῃ καὶ αὐτός, ἔστω καὶ φαναστικὰ, γιὰ νὰ στερεώσῃ τὴν σῆμη του. Στὴν «Ἀποδημία τοῦ Τσαλίντ» Ἀρόλντ διηγείται ἑμμετρα πάντα τὸ πὸς σὲ κάποιον ναυάγιο, μέρες μετὰ στὴ θάλακα, αὐτὸς καὶ οἱ συνταξιδιώτες του, ἀφοῦ κατασπάραξαν ἕνα σκύλο, ἔδωκαν κλῆρο καὶ ἔκαμαν μεζεδάκι ἕναν καθηγῆτῆ. Αὐτῆς οἱ στροφές ἔκαναν τὶς ὑστερικὲς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου νὰ βλέπουν τὸν νεκρὸ λόρδο με ἐξαιρετικὴ συμπάθεια!

— Θὰ ἤθελα ὡστόσο καμιὰ ἀτομικὴ σας προτίπηση.

— Ἄν καὶ δὲν εἶμαι καθόλου ἀπ'

τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ ποῦ μαγειρεύουν πρὶν πεινάσουν, δὲν ἀστετεύομαι ἐν τούτοις καθόλου με τὸ φαί. Ἡ πείνα δὲν μοῦ ἄρεσε ποτέ ὡς σπόρ. Ἀπεχθάνομαι τὴν ἐθνικὴ μας παράδοσι ποῦ ἀναφέρει ὅτι οἱ προπάτορές μας ἐμάχοντο εἰς τὰ ὄρη ἔχοντας εἰς τὸ σακί τους λίγες ἐλιές καὶ ατεμάχιον ἄρτου ξηροῦ. Γιατί αὐτοὶ οἱ θρόλοι περὶ λιτότητας ὡς ἀρετῆς ἔκαμαν τοὺς προπάτορές μας νὰ μὴ δέχονται τὶς πατάτες ποῦ τοὺς ἔφερα γιὰ σποράν ὁ Καποδίστριας, οὔτε δωρεάν. Ἐπει συντελοῦσῃς καὶ τῆς θρησκευτικῆς προσηλώσεως τῶν μητέρων μας τὶς νηστείες, ἔχει γεμίσει ὁ κόσμος φθισικοὺς καὶ ζητοῦμε διαρκῶς καὶ νέα σα νατόρια. Βέβαια, δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι ζῶ γιὰ νὰ τρώω. Ἐννοῶ ὅμως νὰ τρώω ἐπαρκῶς γιὰ νὰ ζῶ. Μιὰ μέρα στὴν Ἄνω Αἴγυπτο, στὸ Νειλοφράκτη τοῦ Ἄσουαν, εἶχα ἀγοράσει δύο κροκοδείλους νὰ τοὺς φέρω μαζί μου γι' ἀνάμνησι. Καὶ ὅταν φθάνοντας στὸ Κάιρο οἱ συνταξιδιώτες μου δὲν τοὺς εἶδαν πιά—γιατί στὸ μεταξὺ εἶχαν βρωμίσει στὸ δρόμο καὶ τοὺς εἶχα πετάξῃ—ἐπειδὴ μ' ἔδλεπαν ὄλο νὰ τρώω, νόμισαν πὸς... τοὺς εἶχα φάει καὶ αὐτούς!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὥρα ἔχει περάσει. Εἶναι ἡ ὥρα μία. Ὁ κ. Ἀθάνατος ἀρχίζει νὰ δείχνῃ σημεῖα ἀνησυχίας. Με κυττάζει μ' ἕνα τρόπο... Φοβοῦμαι.

— Δὲν πιστεύω νὰ σκοπεύετε νὰ με φάτε καὶ μένα;

— Χμ!... Δὲν ἔχετε ἀδικο... Τὸ ἴδιο φοβήθηκα κάποτε καὶ ὁ ἀγαπητὸς μου Αἰμίλιος Βεάκης. Εἶχε θιάσο στὸ «Ἀθῆναιον» καὶ συνήθιζε νὰ παραθέτῃ γκιουβέτσι—ἦταν καλοκαιρὶ— τὴν νύχτα στὴ πλατεῖα τοῦ θεάτρου μετὰ τὴ παράστασι. Ἐκεῖ γίνονταν καὶ συναγωνισμοί. Παράδωκαν στὸ φαί. Καὶ νὰ σημειώσῃτε ὅτι ἐγὼ λάβαινα μέρος ἐρασιτεχνικῶς, ἀφοῦ εἶχα φάῃ προηγουμένως κανονικὰ στὸ σπίτι.

Ὁ κ. Ἀθάνατος σηκώνεται. Τὸν κυττάζω ἐρωτηματικὰ.

— Μὲ συγχωρεῖτε... Ἡ κουβέντα αὐτῆ μ' ἔκανε νὰ...πεινάσω! Φεύγω. Καὶ ἔχω ὠραῖο φαί. Ἐνα μενού παραμένο ἀπ' τὸν Τσαλεμεντέ... Ξέρετε ὅτι ὁ σδηγὸς μαγειρικῆς τοῦ Τσαλεμεντέ εἶναι τὸ καλύτερο βιβλίο ἀπὸ ὅσα ἔχουν ποτέ ἐκδοθῆ. Μελετώντας τὸ κανεῖς καὶ ἐφαρμόζοντας τὶς ὀδηγίες του, σιωπελεῖ στὴν καλύτερη στῆς φυλάς μας...

Καὶ ὁ κ. Ἀθάνατος φεύγει.

Τοῦ σφίγγουμε τὸ γέρι, τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ τὸν ἀφίνομε, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦ... εὐχηθοῦμε ἀκαλῆ βραξή!»

Ἡ κ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Νὰ καὶ μιὰ γυναῖκα τώρα. Ἡ Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία. Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς λογοτέχνιδες τῆς χώρας μας ποῦ τόσο

(Συνέχεια στὴ σελίδα 37)

ΠΗΓΩΜΕΝΗ

Από τα προηγούμενα

«Η Μαργαρίτα ντέ Μπωπερώ, σύζυγος του πτωχευμένου μεγαλοεπιχειρηματίου και τραπεζίτου Γεωργίου ντέ Μπωπερώ, σκοτώνει επάνω σε μια διαία σαγήνη τον άνδρα της. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται ό τώως εισπράκτωρ του συζύγου της Άντικούρ, ό οποίος και καταδικάζεται σε είκοσιετή καταναγκαστικά έργα. Περνούν δυό χρόνια. Η Μαργαρίτα, παντρεύεται τον διάσημο δικηγόρο του Παρισιού Ζάν Ντεμάρ, πού την αγαπούσε πρὸ του γάμου της. Ο γυιός της Μαργαρίτας, Ζεράρ, πού έχει γνωρίσει την όμορφη κόρη του Άντικούρ, Λουίζα, πρὸ της δίκης, την έχει έρωτευθῆ τρελλά. Η νέα όμως του λέεται ως δρον την απόδοσιν του πατέρα της στην οικογένειά του και την ανακάλυψη και τιμωρία του πραγματικού ένοχου του φόνου του Γεωργίου ντέ Μπωπερώ. Ο Ζεράρ υπόσχεται και αρχίζει τις έρευνές του. Βρίσκει τον άλλοτε αργιολογιστή του πατέρα του, Κολλιθέ, ό οποίος του υπόσχεται να τον βοηθήσει στο έργο του. Ο Κολλιθέ είχε εξαφανισθῆ σχεδόν, μετά τον θάνατο του προϊστάμένου του. Ένεφανίζετο μόνο από καιρού εις καιρούς στο Παρίσι, πήγαινε στην λεωφόρο Φρίντλαντ και καθότανε σ' ένα παγκάκι, απέναντι σ' ένα μέγαρο το όποιο και κατόπτευε. Εκείνη την ήμέρα αφήνοντας τον Ζεράρ, πήγε και πάλι να καθήσει απέναντι στο μέγαρο. Ύστερ' από κάμποση ώρα, άνοιξε η αδόπορτα του μέγαρου και βγήκε ένα άμάξι με μια άριστάτη γυναίκα μέσα. Ο Κολλιθέ παρακολούθησε σαν όνειροπαρμένος το άμάξι πού έφευγε.

13ον

ΚΑΤΟΠΙΝ, άπότομα, σαν να ξυπνούσε, έτρεξε στο μέσον του δρόμου, σταμάτησε ένα μόνιμπο πού περνούσε και πηδώντας μέσα με νεανική εύκινησία, είπε του άμαξά:

—Θά παρακολουθήσης έξ άποστάσεως εκείνη εκεί την βικτώρια!..

Ο άλλος μαστίγωσε το άλογό του και η καταδίωξις άρχισε.

Τό άμάξι με την ώραία κυρία έφθασε στην Πλατεία του Έτουάλ, πήρε την λεωφόρο του Δάσους της Βουλώνης και άφοθ έκανε τον γύρο του δάσους, έπέστρεψε στην Πλατεία του Έτουάλ, κατέβηκε την λεωφόρο

των Ήλυσίων και κατόπιν από τον ίδιο δρόμο έπέστρεψε στη λεωφόρο Φρίντλαντ.

Καθ' όλην αυτή την διαδρομή, οι διαβάται σταματούσαν και με βλέμματα έκθαμβά, γεμάτα θαυμασμό, παρακολουθούσαν την καλλονή πού περνούσε, όμοια με άρχαϊκή θεά.

Η μεγάλη αδόπορτα άνοιγε πάλι σε λίγο και ξανάκλεινε άμέσως κατόπιν. πίσω από την ύπεροχη βικτώρια και την υπερκόσμια επίβατιδά της.

Ο Κολλιθέ, πλήρωσε τον άμαξά του και κατόπιν πήγε και ξανακάθισσε στο παγκάκι του. Εκεί τον βρήκε το βράδυ, με τα μάτια πάντα προσηλωμένα στο μέγαρο, άδιάφορο πρὸς όλα όσα συνέβαιναν γύρω του.

Η ενάτη έσπερινή βρήκε τον Κολλιθέ καθισμένο πάντα στην ίδια θέση.

Εκείνη, όμως, την ώρα, η αδόπορτα του μέγαρου άνοιξε πάλι και ένα ώραίο κουπέ βγήκε αυτή την φορά. Μέσα στο κλειστό άμάξι, η ίδια πανέμορφη εκείνη γυναίκα με έξωμο τουαλέττα έσπερίδος τούτη την φορά.

Τό κουπέ πήρε πάλι την κατεύθυνση του Έτουάλ. Ο Κολλιθέ, πετάχθηκε και πάλι επάνω σαν ηλεκτρισμένος, σταμάτησε ένα άμάξι και διέταξε τον άμαξά να παρακολουθήση το κουπέ. Σε λίγο αυτό σταματούσε στην «Γαλλική Κωμωδία», όπου έπαιζαν εκείνο το βράδυ τον «Άμλετ».

Η ώραία επίβατις του κουπέ κατέβηκε και μπήκε στο θέατρο από την είσοδο των θεωρειών, χωρίς να προσέξει ούτε την παρακολούθηση, ούτε και τον ίδιο τον Κολλιθέ, πού έσπευσε να την προλάβῆ καθώς κατέβαινε από το άμάξι της και να σταθῆ κοντά στην είσοδο του θεάτρου.

«Δέν θα με κυττάξει, λοιπόν ποτέ;» ψιθύρισε ό άλλος υπάλληλος του Γεωργίου ντέ Μπωπερώ.

Πλήρωσε τον άμαξά και διευθύνθηκε στο ταμείο του θεάτρου. Πήρε μια διακεκριμένη κι' ύστερ' από λίγο παρακολουθούσε κι' αυτός την παράσταση του «Άμλετ».

«Παρακολουθούσε» ήταν ένας λόγος. Ο νοῦς του Κολλιθέ ήταν άλλο. Σε κάθε δε διάλειμμα το βλέμμα του δέν ξεκολλούσε από το θεωρείο της ώραίας άγνωστης.

Αυτή, όμως, φαινόταν πάντα σαν να 'ήν τον είνε προσέξει.

Όταν τελείωσε η παράστασις, ό Κολλιθέ έτρεξε και τοποθετήθηκε στην έξοδο των θεωρειών. Η όμορφη κυρία πέρασε από κοντά του. γωρίς και πάλι να φανῆ ότι τον άντελήθη.

—Μαρινέττα!.. ψιθύρισε με άπελσία ό Κολλιθέ.

Άλλ' ούτε και την επίκληση αυτή άκουσε η νέα γυναίκα.

Με βήμα κλονιζόμενο τότε, ό Κολλιθέ διευθύνθηκε στην πανοίον του. Καί εκεί, όταν βρέθηκε μόνος για πρώτη φορά δάκρυα άληθινά, δάκρυα καυτά αλόκωσαν το στεγνό πρόσωπό του.

Δέν ήταν, όμως, δάκρυα οίκτου ή πόνου, αλλά δάκρυα μίσους.

Την άλλη μέρα, κατά τας δύο η λεωφόρος Φρίντλαντ ξανάβλεπε τον Κολλιθέ, καθισμένο στο ίδιο παγκάκι, όπως και την προηγούμενη και έχοντας τα βλέμματα καρφωμένα στο μέγαρο εκείνης την όποια είχε ονομάσει Μαρινέττα.

«Εμεινε έτσι μερικά λεπτά άκίνητος, όταν άπότομα πετάχθηκε όρθιος, σαν να είχε πάρει μια ξαφνική άπόφαση. Τα χέρια του έτρεμαν και το βήμα του έκλονιζετο.

Ο Κολλιθέ διέσχισε τον δρόμο και πήγε και χτύπησε την πόρτα του μεγάρου.

Θέλω να ιδω την Κα Μαρινέττα, είπε στον θυρωρό πού του άνοιξε.

—Την ξέρετε την κυρία;

—Ναί.

—Τό όνομά σας;

—Κολλιθέ.

—Μμ, δέν έχω ξανακούσει αυτό το όνομα, μουρμούρισε ό θυρωρός.

—Πήτε το στην κυρία σας και θά με δεχθῆ.

—Επιτρέψτε μου ν' άμφιβάλλω, είπε ό θυρωρός.

—Γιατί δηλαδή;

—Γιατί η κυρία σπανιότατα δέχεται και μόνον ώρισμένα πρόσωπα..

—Δός' την την κάρτα μου και θά με δειθῆ έπέμεινε ό Κολλιθέ.

Ο θυρωρός πήρε το μπριστόλ πού του είχε δώσει ό Κολλιθέ, έρριξε μια ματιά και κατόπιν είπε, κάνοντας τόπο να περάση ό έπισκέπτης.

—Περάστε μέσα, θά δώσω την κάρτα σας στην καμαριέρα της κυρίας.

Πέρασαν πέντε λεπτά.

Κατά το διάστημα αυτό, ό Κολλιθέ πηγαινόηχετο, κυριευμένος από την μεγαλειότερη νευρικότητα, μέσα στην αύλη.

Ο θυρωρός έν τῶ μεταξύ έδωκε το έπισκεπτήριο στην καμαριέρα της κυρίας της και αυτή το έπέδιδε σε λίγο στην ίδια.

Η νέα γυναίκα σούφρωσε τα φρύδια μόλις διάθασε το όνομα.

—Τί με θέλει; ρώτησε.

—Δέν μάς είπε, κυρία, άπήνησε η καμαριέρα.

Η Μαρινέττα ήταν έτοιμη να πῆ της καμαριέρας να άπαντήση ότι η «κυρία δέν δέχεται», όταν ξαφνικά άλλαξε άπόφαση:

—Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν, ψιθύρισε η έπίσκεψις του θά με διασκεδάση...

Και ύψώνοντας την φωνή:

—Βιολέττα, πές να μου στείλουν τον κύριο έδῶ.

Δυό λεπτά άργότερα στην είσοδο του κοιμωδῆ μπουντουάρ, έπλαισιόνταν η ψηλόλιγνη και στεγνή σιλουέττα του Κολλιθέ.

Ο γερω-υπάλληλος σταμάτησε για μια στιγμή διατακτικός.

—Ευποός, λοιπόν, μπήτε μέσα! έκανε η Μαρινέττα.

Η μακρόστενη σκιά έκανε μερικά βήματα και έφθασε ως το μέσο του δωματίου.

—Μαρία!.. Μαρία!.. έπέλλισαν τά χείλη του νέρου, ένῶ τά χέρια

στην καρδιά

του συνεπλέκοντο σε κίνηση άπελπίσιας.

—Μαρία! φώναξε η νεαρά γυναίκα μ' έκπληξη, θα έννοητε βέβαια την πρώτη σύζυγό σας, άλλ' αυτή, φιλε μου, δέν υπάρχει πιά!... Άπορω δέ τί ήρθατε να κάνετε εδώ μέσα...

—Μαρία, έκανε ό Κολλιθέ, στο ίδιο παρακλητικό ύφος, μη μου φέρνεσαι τόσο σκληραί...

—Δέν φανταζομαι να σου φέρνωμαι σκληρότερα από ό, τι μου ειχες φερθῆ εσυ αλλοτε! άπήνησε η μαρινέττα, αφήνοντας κατα μέρος τον πληθυντικό.

Και ύστερα είπε:

—Σε ρωτώ και πάλι, τί ήλθες να κάμης εδώ;

—Η έρώτησή σου αυτή, Μαρία, λισοδυνημι με διώξιμο.

—Αν ήθελα να σε διώξω δέν θα σε δεχόμουνα καθόλου. Άπορω, όμως, με την τόλμη σου...

—Είμαι η τόλμη που δίνει στον άνθρωπο η άπελπισία. Δέν μπορούσα πιά να ζήσω χωρίς να σε ιδῶ, χωρίς να σε πλησιάσω.. Η περιφρόνησή σου θά με έσκότωνε στο τέλος..

—Εν τούτοις εσύ επανειλημμένως επεχειρήσεις να με σκοτώσης, και στ' αλήθεια μάλιστα!

—Μαρία, μη μου τά λές τώρα αυτά. Αυτή την στιγμή δέν είμαι εκείνος πού σ' έκανε αθελά του, παρασυρόμενος από το μεγάλο του πάθος για σενα, να υποφέρης. Είμαι ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, πού υπέφερε πολύ από την στέρησή σου πού σ' αγαπά πάντα τρελλά και πού έρχεται τ' ώρα να ζητήση τον οίκτο σου, την συγγνώμη σου και να σου προτείνῆ να ξαναγυρίσης πίσω, μαζί του, στην παλιά ζωή πού ζούσαμε μαζί.

«Ένα κρυσταλλένιο γέλιο άκούσθηκε:

—Νά ξαναγυρίσω μαζί σου στην παλιά μας ζωή!.. Άρισμένως η άπελπισία σου θα σ' έχη τρελλάνει, φιλε μου.. Σε λυπάμαι με την καρδιά μου, άλλά.. δέν μπορεί να γίνῆ τίποτε. Το παρελθόν είναι πολύ μακριά μας πιά και δέν έχω κανένα παράπονο από το παρόν, το δικό μου το παρόν.. Για τ' άλλα άδιαφορώ!..

—Μαρία! Σ' αγαπῶ πολύ!..

—Δέν είσαι ό μόνος πού μ' αγαπάς, αν επρόκειτο δε να ζήσω με άλλους όσοι με λατρεύουν!..

Τό βλέμμα του Κολλιθέ άγρίεψε.

—Μαρία, έκανε με υπόκωφη φωνή, είμαι Ικανός για όλα, προκειμένου να σε ξαναπάρω κοντά μου, να σ' έχω δλοδίκια μου, για πάντα δικιά μου!..

Η νεαρά γυναίκα τον κύτταξε νια λίγες στιγμές σιωπηλή και ένα χαμόγελο ειρωνικό άνθισε στα κερασένια χείλη της:

—Σε προτιμῶ, είπε, μ' αυτό το ύφος... Σου πάει περισσότερο...

—Μαρία, φώναξε ο Κολλιθέ, μη με προκαλῆς κατ' αυτόν τον τρόπο. Σου είπα, είμαι Ικανός για όλα.. Δέν θα υποχωρήσω ούτε μπροστά στο έγκλημα, το ξέρεις αυτό...

Ένα άριστουργηματικό αίσθηματικό μυθιστόρημα

του ΖΩΗ ΜΑΡΥ

—Τό ξέρω... είπε η νέα στα σοβαρά τώρα.

Και δείχνοντας του Κολλιθέ ένα κάθισμα:

—Κάθησε, του είπε, κι' άς μιλήσουμε, μια πού ήρθες..

Ο Κολλιθέ ύπήκουσε.

Η Μαριέττα πήρε θέση απέναντί του και άρχισε, κυττάζοντάς τον με θάρρος κατά πρόσωπο:

—Όταν εδώ και δέκα χρόνια με παντρεύτηκες, ήμουν μια μικρή κοπέλλα, φτωχή, όρφανή. Έσύ ήσουν σχεδόν γέρος για μένα. Μόλις είχα πατήσει τα δέκα όκτώ. Ένῶ εσύ ήσουν πενήντα.. Σε πήρα χήρο και πατέρα ενός κοριτσιου, της Σουζάννας, πού ήταν τότε δέκα έτών. Άντιλαμβάνεσαι, λοιπόν, ότι ένας γάμος πού γίνεται υπό τας συνθήκας αυτές, δέν μπορεί να είναι γάμος έξ έρωτος.. Άντι όμως το έρωτος τον όποιο δέν μπορούσα να σου δώσω, σου χάρισα την φιλία μου, την άφοσίωσή μου, μια άφοσίωση γεμάτη τρυφερότητα... Τό άρνεϊσαι αυτό; Είς άντάλλαγμα όλων αυτών εσύ μου έκανες από τους πρώτους άκόμη μήνες, την ζωή μου άληθινή κόλαση...

—Σ' αγαπούσα πολύ!

—Ναί, όπως αγαπούν τα άγρια θηρία.. Η ζήλεια σου, μια ζήλεια άγρια, πρωτοφανής, δέν ειχε όρια. Σε έσπρωξε σε κάθε είδους χυδαι-

ότητα και προστυχία..

—Μαρινέττα..

—Ναί, ναί! Καί έν τούτοις εγώ εγκαρτερούσα. Έλπίζα ότι η ύποταγή μου, η ύπομονή πού έδειχνα θα σε άφώπλιζε, θα σ' έκαμνε ν' αλλάξει στάση. Έσύ όμως, γινόσουν χειρότερος. Θαρρείς και η στάση μου αυτή σε έξαργίωνα περισσότερο! Ύπέφερα έτσι δυό χρόνια. Έν τῶ μεταξύ ειχε σβύσει κάθε αίσθημα τρυφερότητας και στοργής μέσα μου για σενα. Τό ειχες σβύσει εσύ. εσύ είσαι εκείνος πού μ' έχει σπρώξει σ' αυτήν την ζωή της γυναίκας του ήμικόσμου, στην όποιαν έπεσα.. Μ' άκούς; Έσύ!..

Τό ώραίο πρόσωπο της Μαρινέττας ειχε παραμορφωθῆ τώρα από την όργη και τον πόνο πού της προξενούσε η άνάμνησις όλου αυτού του παρελθόντος. Ήταν τώρα όρθια, όμοια με τιμωρό Έρινυ, μεγαλοπρεπής, με το ψηλό της άνάστημα και το ύφος της έξωργισμένης θεάς πού ειχε, ένῶ απέναντί της ζαρωμένος, διπλωμένος, θάλεγε κανείς, στα δύο, πιδ μικρός, καί ασήμαντος παρά ποτε, καθότανε ό Κολι-

Και κατεβάζοντας με μια διαία κίνηση ένα μέρος του μεταξένιου της πενιούάρ, απέκλυψε ένα άγαλματένιο όμο..

λιθὲ ἄφωνος.
 Ἡ Μαρινέττα συνέχισε:
 — Ἐνας μήνας, μόλις, εἶχε περάσει πού μὲ εἶχες στεφανωθῆ, ὅταν ἔνα βράδυ, χωρὶς λόγο, μόνο καὶ μόνο γιατί ἤμουν εὐθυμὴ καὶ τραγουδοῦσα, προσπαθώντας νὰ σὲ παρασύρω καὶ σένα στὸ κέφι μου, νὰ σὲ κάνω νὰ χαμογελάσεις, ἔσένα πού οὐδέποτε ἐγέλασες, μου ρίχτηκες καὶ μου ἔδωκες δυὸ δυνατούς μπάτσους στὰ μάγουλα, τόσο δυνατούς, πού κλονίσθηκα καὶ ἔπεσα κάτω λιπόθυμη... Ὅταν συνήλθα, σὲ βρῆκα στὰ πόδια μου νὰ ἐκλιπαρῆς — ὅπως καὶ τώρα — τὴν συγγνώμη μου... Ἐκλαιγες... Ἐκλαψα καὶ ἐγὼ μαζί σου καὶ σὲ συγχώρησα, χωρὶς ποτὲ νὰ μάθω γιατί μὲ χτύπησες... Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀρχή. Ἀπὸ τότε ἔγιναν καὶ ἄλλα τέτοια, πολλὰ ἄλλα ὁμοιά του καὶ χειρότερα! Ἐφθασες μέχρι τοῦ νὰ ζηλέψεις καὶ τὴν κόρη σου!... Μοῦ τὴν πήρες, γιατί ἔθελες ὅτι τὴν ἀγαποῦσα πολὺ καὶ ὅτι καὶ ἐκείνη καθημερινῶς προσηλωνόταν περισσότερο σὲ μένα... Ἦταν ἡ μόνη μου χαρὰ, ἡ μόνη μου παρηγοριά ἢ μικρούλα ἐκείνη, μου τὴν στέρησες καὶ αὐτὴν... Ἄλλὰ καὶ ἡ πράξις σου αὐτὴ ἀπέβη εἰς βάρος σου. Γιατί ἂν εἶχα τὴν Σουζάννα κοντά μου, θὰ εἶχα τὴν δύσαμη νὰ σὲ ὑποφέρω ἀκόμη, νὰ μὴ σου φύγω... Θαύρησκα τὴν λησμονιά σ' ἐκείνην... Ὅταν ἔμεινα μόνη μὲ τὸν δημό μου, μὲ σένα, τότε μὲ κυρίευσε ὁλόκληρη ἡ ἀπόγνωση. Τὸ θάρρος μου ὅλο μου εἶχε φύγει...
 Σώπασε καὶ πάλι μὲ τὰ βλέμματά ἀνέναντι πρὸς τὰ ἔμπρός, σὰν καρφωμένα στὸ φοβερὸ αὐτὸ παρελθόν πού τόσο ἀπότομα ἐξυποῦσε μέσα τῆς ἐκείνη τὴν στιγμή.
 Ἐκείνος τὴν κύτταζε τρέμοντας, καὶ συστρέφοντας σπασμωδικὰ τὰ δάχτυλα τῶν λιπόσαρκων χειρῶν του.
 Περιμένε νὰ συνεχίσῃ, ἐκείνη, ὁμῶς, ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀκίνητη σὰν ἀγαλμα.
 Παίρνοντας θάρρος ἀπ' αὐτὸ ὁ Κολλιθέ ψιθύρισε:
 — Ὅλα αὐτὰ, εἶνε ἕνα κακὸ, ἕνα πολὺ κακὸ παρελθόν, τὸ ἀναγνωρίζω, πάντως, ὁμῶς, εἶνε ἕνα παρελθόν... Ἄς τὸ ξεχάσουμε, Μαρινέττα... Ἄν ξαναγυρίσεις τώρα κοντά μου, τίποτε πιά δὲν θὰ ἐρχότανε νὰ σοῦ ξαναθυμίσῃ τὰ περασμένα... Θὰ εἶνες μόνο τὴν ἀγάπη μου, ἡμεροῦ, γλυκειά, ὅλη στοργὴ καὶ φροντίδα γιὰ σένα.
 Ἐκείνη συνέχισε σὰν νὰ μὴν τὸν εἶνε ἀκούσει ἀκίνητη, πάντα, ἀλλὰ μὲ φωνὴ γαλακωμένη τώρα, σὰν νὰ μιλοῦσε ἰσχυρῶς:
 — Καὶ ὁμῶς... ὑπέφερα, χωρὶς νὰ παραπονεθῶ σὲ κανένα... Δὲν ζήτησα, παρὰ τὸν οἶκτο ἐνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, τὸν δικό σου οἶκτο... Ἐσὺ ὁμῶς δὲν εἶνες οἶκτο γιὰ μένα... τὸ σῶμα μου ἔτσι γέμισε πληγὰς καὶ μελανόδες ἀπὸ τὰ χτυπήματα, εἶχα καταστήσει ἕνα ράκος πού τὰ πόδια σου τὸ κλωτσούσαν πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ.
 Σώπασε. Ἐπειτα στοάφηκε ἀπότομα πρὸς τὸν Κολλιθέ ἀποασιστικὰ καὶ ἀπελευθερώσας μὲ μιὰ βιασὴ κίνηση ἕνα μέρος τοῦ μεταξένιου τῆς περιστερῆς ἀποκαλύπτει ἕνα κατάλευκο, ἕνα ἀναμειβόμενον ὄμοιο:
 — Νά! πῶς εἶνε νὰ τὰ ἴνις πού ἀπῆκαν στὸ κορμί μου τὰ γάδια σου, ἢ μενάλῃ σου ἀγάπη!
 Πραγματικὰ, πάντα στὸ κατάλευκο δέσμα διακρίνονται ἀκόμη τὰ ἴχνη παλαιῶν κακώσεων,

Ἡ Μαρινέττα ξαναἔβασε τὸ περιστασιακὸν.
 Κάτωχρος ὁ Κολλιθέ, σκούπισε τὸ μέτωπο του, κλείνοντας τὰ μάτια.
 Ἡ Μαρινέττα, ὁμῶς, δὲν ἔσταμάτησε αὐτὸ. Σήκωσε τὸ μπράτσο τῆς καὶ ἀνεβάζοντας τὸ μανίκι τῆς φώναξε:
 — Τὸ θυμάσαι αὐτό;...
 Ὁ Κολλιθέ προσπάθησε νὰ κυττάξῃ, ἀλλ' ἀμέσως ξανάκλεισε τὰ μάτια.
 — Ἐνα βράδυ, συνέχισε ἐκείνη, μέσα σ' ἕναν νέο παροξυσμὸ τῆς ζήλειας σου — ἀδικαιολόγητον καὶ αὐτόν, τὸ ὀρκίζομαι — ρίχτηκες κατεπάνω μου μ' ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι... Θὰ μοῦ τρυπούσες τὴν καρδιά, αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπὸς σου, ἢ τοῦλάχιστον, αὐτὸ θὰ γινόταν ἀσφαλῶς, ἂν δὲν πρόκανα μὲ μιὰ βιασὴ κίνηση ν' ἀποφύγω τὸ χτύπημα... Τὸ ἐδέχθηκε ὁμῶς τὸ χέρι μου καὶ νὰ τὰ ἴχνη του!...
 Κι' ἔδειξε ἡ νῆα κοπέλλα μιὰ μικρὴ οὐλὴ στὸ ἐξάνω μέρος τοῦ μπράτσου τῆς.
 Καὶ τότε συνέθη κάτι πού δὲ θὰ τὸ περιμένε κανεὶς ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ καταντήματος ἐνὸς Κολλιθέ. Ὁ ἄλλοτε ἐμπιστος τοῦ Γεωργίου ντὲ Μπωπρέω, στὴ θῆα τοῦ προκλητικωτάτου ἐκείνου γυμνοῦ μπράτσου, πετάχθηκε διὰ μιὰς ἐπάνω, τὸ ἄρπαξε καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη του μὲ βουλμιά ἐπάνω του.
 Ἡ νεαρὰ γυναίκα ὑπεχώρησε, σὰν νὰ τῆς εἶχε γλύψει τὸ χέρι κανένα βρωμερὸ σκυλί.
 — Μὲ συγχωρεῖς, ψιθύρισε ἐκείνος, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα πιά νὰ κρατηθῶ...
 — Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ, συνέχισε ἡ Μαρινέττα, χωρὶς νὰ προσέξῃ στὰ λόγια τοῦ τέως συζύγου τῆς, ἐπέστησε ὅτι δὲν ἦταν πιά δυνατόν νὰ ζήσουμε μαζί, ὁποῦδήποτε ὑπομονὴ καὶ ἂν ἔκαμα. Ζήτησα τὸ διαζύγιο... Δὲν δυσκολεύθηκα νὰ τὸ πάρω... Ἐπὶ τέλους ἤμουν ἐλεύθερη... Ἐλεύθερη καὶ ἡσυχῇ. Ἐπὶ δυὸ χρόνια ἔζησα μόνη μου, χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς φίλους, χωρὶς κανένα ἄνθρωπο δικό μου... Καὶ ὁμῶς ἤμουν νέα, ὠραία, ἐπιθυμητὴ. Μποροῦσα νὰ ζήσω ὅπως ἤθελα. Ἰπέμεινα ἐν τούτοις στὴν φτώχεια, στὴν στερήσις... Ὡσπου, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας, βρέθηκε ἀντίκρου μου ὁ κ. ντὲ Μπωπρέω... Ἐγὼ ἐραστής μου... Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἱστορία μου τῆς ἐντίμου γυναίκας... Ἄπ' ἐκεῖ καὶ πέρα...
 Σώπασε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἡρεμα ὁμῶς, χωρὶς ἀναφυλλάξῃ. Κατόπιν, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δροσίση τὸ φλογισμένον τῆς μέτωπο, πήγε καὶ τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου.
 Ὁ Κολλιθέ δὲν τὴν κύτταζε πιά.
 Ἦταν φανερὸ ὅτι ὅσο κακὸς καὶ ἂν ὑπῆρξε μαζί τῆς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπέφερε τώρα...
 Ἡ Μαρινέττα σκούπισε τὰ μάτια τῆς καὶ ἐπέστρεψε κοντὰ του.
 — Εἶνε ἀλήθεια, εἶπε αὐτὸς, ὅτι ὁ κ. ντὲ Μπωπρέω ὑπῆρξε ἐραστής σου, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ζῆ πιά!...
 Ἐκείνη ὑπεχώρησε τρομαγμένη, μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοικτά. Αὐτὰ πού ἀκούσε τῆς φάνηκαν σὰν μιὰ ὁμολογία.
 — Ὡστε, ψιθύρισε ἐσὺ τὸν σκότωσες;...
 Ἐκείνος γέλασε, ἕνα γέλιο πικρὸ, ἀπαισιο:
 — Ἦσυχασε, εἶπε, δὲν τὸν σκότωσα ἐγὼ!...
)

Ἐκείνη φάνηκε νὰ τὸν πίστεψε.
 Ἐκανε μερικὰ νευρικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο...
 Κατόπιν ρώτησε:
 — Μισοῦσες τὸν Γεωργίον, ἤξερες τίς σχέσεις του μαζί μου, γιατί ἐξακολουθοῦσες νὰ μένης κοντά του;
 — Δὲν ξέρω... Κάτι μὲ τραβοῦσε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτό. Νόμιζα πῶς μένοντας κοντά σου, κοντά στὸν ἄνθρωπο πού σὲ πλησίαζε, βρισκόμουν κοντά σου.
 Νέα σιωπὴ ἐπηκολούθησε. Κατόπιν ἡ Μαρινέττα στάθηκε μπροστὰ στὸν Κολλιθέ καὶ σταυρώνοντας τὰ χέρια:
 — Καὶ τώρα τί θέλεις ἀπὸ μένα;
 — Σοῦ εἶπα, νὰ ξαναγυρίσεις κοντά μου...
 — Καὶ ἐγὼ σοῦ εἶπα πῶς αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Δὲν ἔχω καμμιά διάθεση νὰ πεθάνω εἴτε σιγά-σιγά ἀπὸ μαρασμό, εἴτε ξαφνικὰ ἀπὸ καμμιά μαχαίριά!...
 Ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ σημάνῃ.
 — Μαρία!... Σὲ παρακαλῶ... ἔκανε ὁ Κολλιθέ.
 — Ἀδύνατον!... Μοῦ προξενεῖς φρίκη...
 — Μαρία!
 — Πῆγαινε, σὲ παρακαλῶ, καὶ μὴν ξαναφανῆς ἐδῶ. Θὰ βρῆς τὴν πόρτα μου κλειστὴ. Ἄντιο...
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον
 ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ
 Ἡ ζωὴ τῆς Μαργαρίτας γινότανε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πῶς μαρτυρικὴ. Παρ' ὅλες τίς προσπάθειές τῆς νὰ καθουσιάζῃ τὸ ἀναστατωμένον πνεῦμα τῆς ἢ μελαγχολία τὴν κυρίευσε ὁλοένα καὶ περισσότερο. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρθωνε νὰ κρῦβῃ τὴν πραγματικὴ τῆς κατάστασι ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς.
 Ἡ μόνη τῆς ἀνακούφισις ἦταν νὰ μένη μόνη, ὅταν ἔλειπαν οἱ δυὸ ἄνδρες καὶ νὰ παραδίδεται στὰ ὄνειρο-πολήματά τῆς. Ἡ πῆλ ἀγαπημένη τῆς ἀπασχόλησις ἦταν νὰ φέρνῃ στὸ νοῦ τῆς τὸ ἀληθινὸ ἐκείνο παρελθόν στὴν Μπατάβια, τὸν καιρὸ πού εἶχε πρωτογνωρίσει τὸν Ζάν Ντεμάρ. Τὸ παρελθόν αὐτὸ δὲν εἶχε σβῆσει ποτὲ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς. Ἀργότερα δὲ, στὴς φρικτὲς ὥρες τῆς μονώσεως τῆς ὅπου αὐτὴ τὴν εἶχε καταδικάσει ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ Γεωργίος ντὲ Μπωπρέω, τρέχοντας στὴς διασκέδασεις του, ἡ Μαργαρίτα ἀρχίσε νὰ γράφῃ ἕνα εἶδος ἡμερολογίου σὲ ἐπιστολὰς, τίς ὁποῖες φύλαγε στὸ συρτάρι τῆς καὶ τίς ξαναδιάβαζε ἀργότερα. Εἶχε ἔτσι, τὴν ψευδαίσθησι ὅτι διάβαζε γράμματα τοῦ ἀγαπημένου τῆς.
 Ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα ἡ Μαργαρίτα εἶχε θυμηθῆ τὰ παλαιὰ ἐκείνα γράμματα, καὶ περιέρχῃ νὰ ἴδῃ ἂν θὰ τὴν συγκινοῦσαν καὶ πάλι, ἀνοίξε τὸ συρτάρι τῆς τουαλέτας τῆς καὶ ἀρχισε νὰ τὰ ἀναδιδῆ. Ἐπάνω σ' αὐτὴ τῆς τὴν ἀπασχόλησι τὴν βρῆκε ὁ Ζάν. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀποπειράθηκε διόλου νὰ κρῦβῃ τὰ νοήματά τῆς αὐτά. Ἐτσι ὁ Ζάν ξανάζησε μαζί τῆς τίς τρυφερὰς ἐκείνες στιγμὰς πού τόσο εἶχαν νοσταλγῆσει ἀργότερα καὶ οἱ δυὸ τοῖς Γεωργίος συγκίνησι ὁ Ζάν, ἀνγκάλιασε τὴν γυναίκα του καὶ τῆς φίλησε τὰ μαλλιά.
)

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΔΗΜ. ΓΛΗΝΟΣ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ ἀπὸ τοὺς λίγους ὁ Γληνός. Καὶ οἱ ἐφετείνες ἀλλεπαλληλές επιτυχίες του στο «Βασιλικὸ» μὴς εὐωχῶν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά ενα λαμπρὸ δείγμα τῶν ἱκανοτήτων του. Ἐμπρός κρασίον ἦταν ὁ πατερας τοῦ Γληνοῦ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἐμποροῦς τῆς Σμύρνης, ὅπου γεννήθηκε καὶ ὁ συμπαθὴς ἡθοποιός, κεννας στὸ πῆτι του δὲν ἐφαναίκετο ὅτι ὁ μικρὸς Γεωργίος — τὸ ενα ὑποτάξις ἐκείνη — παῖδιὰ τῆς οικογενείας Γληνοῦ! — ἦα γινότανε ἀρτίστας τῆς σκηνῆς. Ἄς ὄψεται ὁμῶς ὁ Σαίξπηρ. Αὐτὸς ζετρελλανε κι' αὐτὸς πηρε στὸ λαῖμο του τὸν νεορὸ Γληνόν.
 Τὸ πρῶτο διάθημα, τὸ πρῶτο τόλμημα τὸ ἔκαμε εὐθὺς μόλις τελειώσε τὸ λύκειο. Εἶχε ἐπισκεφθῆ τότε τὴν Σμύρνην ὁ θιασὸς Κυβέλης καὶ ὁ νεορὸς γυμνασιόπαις χωρὶς νὰ διαστάξῃ πῆγε κι' ἐπαισε τὸν κ. Μιχ. Ροδά καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ συνηγορήσῃ στὸν κ. Θεοδωρίδην γιὰ νὰ τὸν προσλάβῃ στὸ θιασόν. Ὁ κ. Ροδάς, ἀνέκαθεν ἐνθουσιώδης ὑποστηρικτὴς κάθε νέου, κάθε καινούργιου ταλέντου, ἐμεσολάθησε. Καὶ ἕνα ἀπόγευμα, ὁ ἐπίδοξος ἡθοποιὸς ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὴν ὀλομέλεια τοῦ θιασοῦ, ὅπου ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητα «κ α ζ ο υ ρ α», ἀκούσε τὸ πολυπόθητο: Σὲ προσλαμβάνομε. Τρόπος τοῦ λέγειν ἠγαθόν. Γιατί στὴν οὐσία δὲν ἐπρόκειτο παρὰ περὶ ἀπλῆς δοκιμασίας. Τοῦ εἶχαν δώσει ἕνα ρολόκι τριῶν γραμμῶν, τοῦ εἶπαν νὰ τὸν μάθῃ... ἀπ' ἔξω καὶ τὸν ἐκάλεσαν νὰ τοὺς ξαναεπισκεφθῆ τὸ ἄλλο βράδυ γιὰ νὰ κάμῃ πρόβα. Φαντάζεσθε βέβαια τὴν χαρὰ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγωνία πού εἶχε ὁ Γληνός τὴν ἄλλη μέρα. Ἡ ὥρα τῆς κρίσεως πλησίαζε. Τὰ πεντέξῃ λονάκια τοῦ «ρόλου» του εἶχαν μεγαλοποιηθῆ στὴ φαντασίᾳ του, εἶχαν γίνει σεληδες ὁλόκληρες, τόμος. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο θὰ ἀποφασίζοταν ἡ τύχη του. Τὴν τελευταία ὁμῶς στιγμὴ ὅλα αὐτὰ τὰ ὄνειρα κατέρρευσαν σὰν γάρβινο πύργος. Ὁ πατὴρ Γληνός ἐπιπροφορήθη τὸ τί εἰτοίμαζε ὁ γυλιὸς του καὶ ἐπενέθη ἀποτελεσματικῶς.
 Ἐνα μῆνα ἀργότερον ὁ υἱὸς Γληνός «περιωρίζετο» τρῶπον τινὰ εἰς μίαν Τράπεζαν τῆς Σμύρνης, ὅπου διωρίσθη γιὰ νὰ ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὸ θέατρον. Φυσικὰ ἦταν ὁ χειρότερος τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος. Παντοῦ ἄλλοι εἶχε τὸ νοῦ του ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐργασίᾳ του.
 Ἐτσι δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ — κρυφὰ τώρα πιά — ἀνεμίχθη σὲ κάποιον ντόπιον Σμυρναϊκὸ θιασόν πού ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐρασιτέχνες καὶ ἐπαιξε ἐπιθεωρήσεις, ὀπετρεττες, δράματα, κωμωδίες. Ὁ θιασάκος αὐτὸς γρήγορα πρόκαψε. Ὁ ἀποκλεισμός πού ἔγινε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἐποχὴ τοῦ μεγάλου πολέμου — ἐμπόδισε ὅλους τοὺς εὐρωπαϊκοὺς καὶ ἑλληνικοὺς θιασούς νὰ ἐπισκέπτανται στὴν Σμύρνην, πού δὲν πρόπει νὰ ξεγνοῦμε ὅτι ἦταν σ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς μιὰ θυμαία «θεατρικὴ σκάνδα». Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ὁ Σμυρναϊκὸς θιασὸς ἐργάσθηκε δυὸ

Ὁ κ. Δ. Γληνός.

θιασόν του καὶ βέβαια μέσα στὴν ἀναμυμπούλα κάποιος θὰ βρισκόταν νὰ τὸν καταδιώξῃ. Ἐτσι, ἀφοῦ ἔμεινε ὀκτὼ ἡμερόνυχτα στὸ νεκροταφεῖο, βγήκε μιὰ νύχτα καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις ἐφθασε στὴν παραλία. Ἐκεῖ τὸν κατεδίωξαν, γιὰ καλὴ του ὁμῶς τύχη πρόφθασε κι' ἐπέσε στὴ θάλασσα γιὰ νὰ περιμαζευθῆ κατόπιν ἀπὸ τοὺς ναύτας μιᾶς γαλλικῆς ἀτμακάτου. Μὲ γαλλικὸ πλοῖο μετεφέρθη στὴν Μπιζέρτα τῆς Ἀφρικής καὶ ἀπὸ κεῖ ἦρθε κατόπιν στὸν Πειραιά.
 Στὴν Ἀθήνα ὁ Γληνός προσελήφθη ἀμέσως στὸ θιασόν Κοτοπούλη. Ἦρθε κατόπιν τῆς «Ἐλευθερίας Σκηνῆς», ὅπου ὁ Μελῆς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐγκαινιάσῃ καινούργια τάξις πραγμάτων καὶ νὰ βοηθῆ τῶν νέους μὲ ταλέντο νὰ φανούν. Ὁ Γληνός ἀνέλαθε μερικοὺς ρόλους καὶ ἀπέδειξε πῶσο ξεχωριστὸς καλλιτέχνης ἦταν.
 — — —
 Ὡς ἄνθρωπος ὁ Γληνός εἶνε ἕνας νοικοκυρεμένος, στὴν κυριολεξία τύπος: κλεισμένος στὸ σπῆτι του, ὅπως εἶνε κλεισμένος καὶ στὸν ἐαυτὸ του. Τὴν περισυλλογὴν αὐτὴ πού εἶνε τόσο πολυτιμὴ γιὰ κάθε καλλιτέχνη, τὴν ὀφείλει στὴ γυναικία του πού τοῦ ἐνέπνευσε σιγά-σιγά τὴν ἀγάπην στὸ σπῆτι καὶ τὴν ἀπέχθεια σ' αὐτὸ τὸ ρεμπλιὸ πού μιὰ φορά κι' ἕνα καιρὸ εἶχε πέρασι ὡς μοεμικὸς βίος. Ἐνα ἀπὸ τὰ προτερήματά του εἶνε ἡ ὠμὴ σχεδὸν εὐλικρινεία μὲ τὴν ὀποῖαν ἀντιμετωπιζέται τὸ κάθε τι πού εἶχε σχέση μὲ τὸ περιβάλλον του. Φυσικὰ αὐτὴ ἡ εὐλικρινεία τοῦ εἶχε δημιουργήσι ἕνα σωρὸ ἀντιπάθειες, ἀλλὰ ὁ Γληνός εἶνε πολὺ μονοκόμματος, πολὺ ἀλύγιτος ὡς χαρακτὴρ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προσαρμοσθῆ σ' αὐτὸ πού λέμε «κατὰ συνθήκην ψευδολογία». Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἴσως σ' ὅλη τὴν καριέρα του δὲν συνήνησε ἀπὸ πουθενά κανενὸς εἶδους ὑποστήριξη.
 Ὁ κ. Γληνός θυμᾶται ἕνα ἐπεισόδιό του σχετικὸ μὲ τὴν Μαρίκα. Ἦταν στὴς πρόβες τῆς «Σκυροῦρας», ὅπου ἡ κ. Κοτοπούλη ἐγνοοῦσε καλὰ καὶ ὄνειρε νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν νέο ἀκόμη καλλιτέχνη νὰ πῆ ὀρισμένα λόγια τοῦ ρόλου του στὸν τόνο πού ἐκείνη ἤθελε, στὸν δικὸν τῆς τόνο δηλαδή. Ὁ Γληνός ἴδρωνε-ξεδίρωνε, γὰρὶς ὁμῶς ἀποτελέσμα. Ἄλλο τὸ δικὸν του ταμπεραμέντο, ἀλλὰ τὰ δικὰ του φωνητικὰ ὄργανα καὶ ἄλλα τῆς κ. Μαρίκας. Ἐνοίωθε ὅτι ἂν ὑπετάσσοτο τὰ λόγια ἐκείνα θὰ ἐπιοφείροτο ὅσο πῆ ἀθλία μποροῦσε. Τὰ πέταξε κάτω, ὅπως λέμε, καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν πρόβα κι' ἀπὸ τὸ θιασόν φωνάζοντας: «Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ γίνω νασμμόφωνό σου, κ. Κοτοπούλη!» Εὐτυχῶς ἡ κ. Μαρίκα δὲν θυμωσε, ἀλλὰ πῆγε ξεπίσω του, τὸν βρῆκε στὴν πλοτεία Ὀμοιοῦρας καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ θέατρο. Ἐννοεῖται τὸν ἀπῆσε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο ὅπως τὸν ἀισθανόταν... κι' ἔπειτα ἀπὸ τὴν ποιεῖα ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ δικηὸν ἦταν μὲ τὸ μέρος ἐκείνου.
 ΡΟΥΣΣΟΣ

Χω τουλάχιστον δέκα σοβαρά ελαττώματα, λέγει η Μύρνα Λόδου

Μύρνα Λόδου είχε την τύχη να παίξει σε τρία κα-
τά συνέχειαν φιλμ με τον Ουίλλιαμ Πόουελ
και σε ρόλους οι οποίοι κατά σύμπτωση την έ-
νεφάνιζαν ως ιδεώδη σύζυγο. Αυτό ήρκεσε για να ά-
ποκτήσει η χαριτωμένη στάρ την φήμη πραγματικά
ιδεώδους συζύγου.

Το περίεργο όμως είναι ότι η Μύρνα Λόδου δεν έ-
μεινε καθόλου ευχαριστημένη.

Ο Πόουελ τώμαθε και πήγε στην Μύρνα Λόδου να
ζητήσει τον λόγο εξ ονόματος του ήρωός του.

— Πράγματι, του λέγει η Μύρνα Λόδου
είμαι γεμάτη ελαττώματα. Παραδείγματος χά-
ριν, χάνω διαρκώς το σωληνάριο της οδοντόπαστας...

— Μην ανησυχείτε, χαμογέλασε ο Πόουελ. Όλοι
μας έχουμε τα ελαττώματά μας.

— Εγώ έχω τουλάχιστον 10 σοβαρά ελαττώματα,
άπαντά με ειλικρίνεια ή στάρ. Πρώτα-πρώτα, είμαι
πάντα καθυστερούμενη.

— Και για ποιό λόγο;

— Χωρίς λόγο. Πιάνω κουβέντα μ' όποιον συ-
ναντήσω.

— Αυτό οφείλεται στην προσήνιά σας, λέγει ο
Ουίλλιαμ.

— Έπειτα δεν κλείνω ποτέ τις πόρτες. Στο
σπίτι μου ζούμε διαρκώς στα ρεύματα.

— Άς πάρη ο σύζυγός σας μικρούς γκρούμ για
να τις κλείνουν. Άλλο τίποτα;

— Δεν μ' αρέσει να βάζω τα παπούτσια μου. Στο
σπίτι περπατώ διαρκώς ξυπόλητη. Έχω όμως κι
άλλα ελαττώματα: Δεν έχω ποτέ λεφτά πάνω μου.
Διαρκώς ξεχνώ το πορτοφόλι μου. Κι' είμαι αναγκα-
σμένη να τηλεφωνώ κάθε τόσο στον άντρα μου νάρθη
να πληρώσω. Χάνω διαρκώς τα πράγματά μου, τα
μαντήλια μου, τα γάντια μου. Κάθε μήνα αγοράζω
δύο ντουζίνες μαντήλια. Συχνά η καμπίερα μου μου
λέγει: «Είναι το τελευταίο. Έχω διάθεση να σας το
ράψω επάνω σας!».

Και η εξομολόγησις εξακολουθεί:

— Διαρκώς σκοντάφτω πάνω στα έπιπλα. Έχω
τη μανία ν' αλλάζω κάθε μέρα τη θέση τους. Δεν μ'
αρέσουν τα φαγητά και τρώγω όλο μεζέδες. Τέλος,
όταν κρυώνω, τα μάτια μου τρέχουν... Κι' άλλα, κι'
άλλα...

Άν όμως και τα άλλα ελαττώματα της γοήσεως
είναι σαν κι' αυτά, συμφωνούμε κι' εμείς ότι είναι
πράγματι ιδεώδης σύζυγος.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

Ο ΑΡΘΡΟΣ ΚΑΙ Η ΣΕΙΡΑ

Άντζέλικα φίδρο μου,
Άκου ν' ακούσης τί μου καπιτάρισε, τζόγια μου, να σου
φύγη το τσερόβλο το σκάρτο, με τον Άγιο. Τση άλλες είχα
οικονομήσει ένα πενηντόφραγκο, άκέραιο και κολληριζούμενο,
μάτια τώνε ματιώνε μου, και τόνου και βρέθηκα τση ρούγες
τση Άθηνες, άδιζάρισα ένα μόνολο τό δα
νά, ένα λούστρο παναπή που φώναζε κι' έ-
σκουζε τενοραλαμέντε:

— Πάρτε λαχεία τών Συντακτωώ, λα-
χεία τών Συντακτωώ...!

— Βρέ σύ μόνολο, του λέω, τί πουλάς;

— Λαχεία, άφέντη. Σπίτι κερδίζεις!...

— Πόσο τά δίνεις;

— Ένα πενηντόφραγκο!...

Σπίτι, τζογούλα μου; Έμουρλάθηκα
και μούθε σκορπανεβαστή βουρλισία!... Να
κερδίσω σπίτι και να σε φέρω να κάθεται
κοντά μου, τζόγια μου. Άγοράζω το λοι-
πόν ένα και περίμενα...

Τό λοιπόν, προψέ που βγήκανε οι λότσι,
βλέπω στο τζορνάλε το νούμερό μου!... Ξε-
σπίτι δικό μου, δικό μας, τζόγια μου, σπίτι: έναμισυ μιλλιούνη
φράγκα, μ' ένα πενηντόφραγκο.

Τρέγω στα γραφεία τω δημοσιογράφωνε:
— Μποντζόρνο, του λέω, κέρδισα!...

— Φελιτσιταταίνεις!... μου λένε. Τόχεις το λαχείο;

— Τώχω μ' τον Άγιο. Έν-το!...

Και τσοψ το δείχνω. Σκάσανε στα γέλια!...

— Δεν είναι το νούμερο, τσοψ άρωτώ.

— Τό νούμερο είναι, μ'άν δεν είναι ή σειρά.

— Η λίνια;

— Η λίνια!... Διές το! μου λένε.

Τό κμπαναρίο τω Άη Διονύση— βοήθειά μας— έπεσε
στο κάφκαλό μου με ούλα του τ'ά καμπανέλια!... Είχα το
νούμερο, μ'άν δεν είχα τή λίνια!...

Σέ γλυκοφιλω τζόγια μου
Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

Υ. Γ. Τό λαχείο σου τό στέρω με τό γράμμα, παναπή,
νάν το κρεμάσης κουάδρο στή σάλλα!

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ

Μανιώ, σε είδανε πολλοί
—θά σου τό π'ά μιά και καλή—
σ' ένα χοροδιδασκαλεί—
να μπανίης σουσουράδα...
Αυτά, έγώ τ' απαγορέ-
και να σου λεί—τά λούσσα, ρέ,
και να μην τρέ—να σε χορέ-
ντουινιάς με τήν άράδα!

Στά λέω πάλι θορά-κοφτά,
δέν μου γουστάρουνε αυτά
και ξεπορτίσματα κλεφά
ένώ δέν τ'ά χωνεύω...
Είμαι ντερβίσης και μαγγιό-
και σου τό λέω, μαρη γκιό-
σαν Μορφονής τω Καραγκιό-
—ούϊτ!... και σε φονεύω!

Και άν γουστάρησες χορό,
βρέ ήμισύ μου τρυφερό,
άναλαμβάνω έν καιρῶ
ένώ να σε γοσέψω!...
Κι' άντι με άλλους να τ'ά
με μουσικές και φωταψί-
χορεϊόντας σε στο ταψί—
σ'ά ξύλα θ'ά σε ρέσω!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΣ ΜΟΥ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ!

Σάββατο βράντυ, Τακούι ύναίκα ντικό μου έγκώ είπα:
— Τακούι μόν άμούρ, ήφωτισμένο κρέας να μ'ην ικάνη.
Έγκώ άβριο Κυριακή, π'ρωί-π'ρωί κυνηί πακιμένο τ'ά ένωμαι
ιστέ λα'ό—μ'ά'ό, μπεκάτσα—μ'εκάτσα φερμένο τ'ά κάνω, μαε
ρεμένο να ένεταί!

— Και άν ντέν βρης τζάνουμ τίποτα, ά-
ρωτημένο έκανε έμένα, Τακούι.

— Τ'ά βρίσκω Τακούι... Λα'ό—μ'ά'ό
μπεκάτσα-μ'εκάτσα, φιλάν οιστίχ, σκοτω-
μένο τ'ά κάνω να ήφέρνω έένα...

— Άφερμ! είπε Τακούι!...

Ξεκινήμένο ένόμουνα π'ρωί-π'ρωί ντου-
φέκι όμο μου κρεμασμένο έκανα, ιστέ
ντορβά πιλάτη μου κρεμασμένο έκανα, σ'ύ-
λο μου φωναγμένο έκανα. Άμάν!... Έξοχή
ίβηγκ! Νεφροκταφείο πίσω ιτράδης, ιν-
τρόμο, μεάλο ένότανε, ντάσος έδω, ντάσος
έκει, θόλτα έκανα, άμάν φ'ιτερό γιόκι!...

— Άμάν!... Έλεα μόνό μου ιστέ π'ροχω-
ρημένο ένόμουνα.

Σ'άσι'ά Βουλιαμένη φ'ιτάνω!...

— Άμάν Βουλιαμένη λέω. Ίπουλι περνάει σηκώνω ντου-
φέκι ντικό μου, μ'άμ-μ'ομύ κάνω ιστέ ήπουλι φευγάμενο έ-
νότανε. Πονηρό άντρωπο είμαι ζάβαλι, ιστέ λέω μπεκάτσα-
μ'εκάτσα άγορά ήφωτισμένο τ'ά κάνω. Ίλεωφορείο ήπαίρω, έν-
τεκα άθάν μιντί, Άτίνα ένόμουνα. Άγορά πακίνω, ιστέ Κε-
ριακή ένότανε ούλα μαζιά κλειστά.

— Άμάν!... Άμάν!... Και τώρα τί τ'ά φ'ιμε μεσημέρι; Ά-
πελπισμένο άντρωπο ένόμουνα, ήδ'έπω ήφ'αράντικο ένα, ά-
νοιχτό.

— Μπονζούρ!... Έχει ήφ'αρι;

— Έχει ένα συναγουρίντα, άνταμ, μου λέει ήφ'αρά.

— Ντ'ωσε...

Συναγουρίντα παμένο έκανα, ντορβά μέσα βάζω, ιστίπι
πακίνω...

— Τακούι, φωνάζω, έφερα φαί!...

Τακούι έντε συναγουρίντα, και λέει:

— Άσκουλσον Καραμπέ! Κατισμένο έσκότωση ή πε-
τάμενο ένότανε;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΡΙ ΧΟΡΟΥ

Μπόσικε, τράβηξε τό ξί-
μούρριξες μισή ματιά λοξή
και μούδες έν τ'ά μεταξύ
τα σκολιανά μου έν τάξει,
συγχρόνω, Μπόσικε λεμέ,
μου κ'άνεις και τόν θυμωμέ-
ένῶ θ'ά έπρεπε 'ά μ' έ-
μ' ή βρέξη και μ'ή στάξη!...

Μου όμιλείς περί χορού,
μ'άλλον σαχλά και κουτουρού
και μούδες λόνια του σωρού,
χωρίς να δίνης φράγκο,
ένῶ θ'ά έπρεπε άντιθέ-
να έρχεσαι θε και δέν θέ,
π'αρέμα μου για να μαθαί-
λάμεθ—ούώκ και Τάγκο!...

Έγώ σ' άφή—να τό σκεφής
κι' άσοφ καλά τό άντιληφής
θάρρης να γίνης χορευτής
κι' άσε τό παραμυθί...
Έλα με δίγως μου και μ'ά
πριν σε τυλίξω σ'ά ντολμά,
διότι ο χορός καλμά—
τά νεύρα και τ'ά ήθη!...

Η ΜΑΝΙΩ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μιά νεορή Άγγλίδα πουλά... βομβαρδιστικά άεροπλάνα!

Μίς Πωλίνα Γκόουερ μιά χαριτωμένη
Έγγλεζοπούλα, ξανθή και ροδοκόκκινη, κομψή κι'
ώραία, μόλις είκοσιπέντε έτών, άσχολείται με
τό έμπόριο. Τί μπορεί τάχα να πωλή ένα κορίτσι που
έχει όλα αυτά τ'ά χαρίσματα;

Θ'ά πής: μπουπόνια, λουλούδια, κοσμήματα...
Και όμως άπατάσθε: ή μίς Πωλίνα Γκόουερ
πουλεί άεροπλάνα!

Η άγορά βέβαια ένός άεροπλάνου δέν γίνεται ο-
πως γίνεται ή άγορά ένός καπέλλου ή μιάς όμπρέλ-
λας. Έκεί ή πωλήτρια έπιδεικνύει τό έμπόρευμά της,
ό άγοραστής πληρώνει, τό παίρνει και φεύγει.

Στήν περίπτωση τω άεροπλάνου τ'ά πράγματα
γίνονται λίγο διαφορετικά: ή μίς Γκόουερ όρίζει
στον υποήφιο άγοραστή ραντεβού στο άεροδρόμιο
τ'ω Κρόντον, πηγαίνει έπειτα στις άποθήκες, παρα-
λαμβάνει ένα άεροπλάνο, πετ'ά στο Κρόντον, τό έπι-
δεικνύει στον πελάτη, και, άν συμφωνή κι' έκεινος
τού τό παραδίδη άφου πάρη τό σχετικό τσέκ.

Σημειώτεον ότι ο πατέρας της μίς Γκόουερ εί-
ναι βουλευτής. Η μίς Πωλίνα είναι κι' ή ίδια άπό-
φοιτος τ'ω Πανεπιστημίου τ'ω Λονδίνου, κι' έχει και
δυό άεροπορικά στρατιωτικά διπλώματα. Είναι ή μό-
νη γυναίκα που έχει διπλώμα άεροπόρου καπα δ'ε-
ώξ'εως. Ο μισός της είναι δέκα λίρες τήν έβδο-
μάδα.

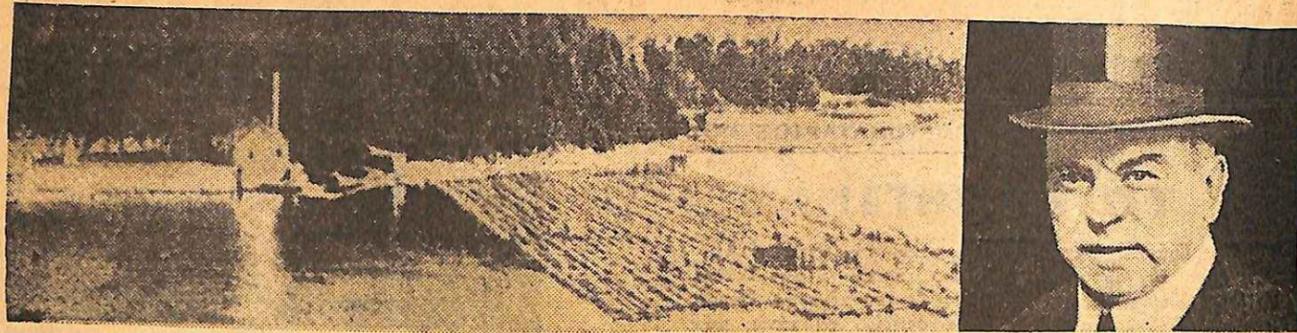
Έκτός από τ'ά άεροπλάνα, τ'ά όποια λατρεύει, ή
νεορή Άγγλίδα αγαπά πολύ τ'ά πουλιά και τήν ποι-
ησι! Όταν έχη κατό διαθέσιμο, παίρνει μαζί της
ένα βιβλίο ποιημάτων και πηγαίνει σ' ένα από τ'ά
πολλά δημόσια πάρκα τ'ω Λονδίνου.

Τώρα με τόν πόλεμο, ή μίς Γκόουερ άσχολείται
με τήν παράδοση βομβαρδιστικῶν άεροπλά-
νων στις στρατιωτικές ύπηρεσίες. Μόλις τό άεροπλά-
νο βγῆ έτοιμο από τό έργοστάσιο, ή μίς Γκόουερ τό
παραλαμβάνει και πετ'ά σ' ένα από τ'ά στρατιωτικά
άεροδρόμια, όπου τό παραδίδει.

Φυσικά, ο κίνδυνος της νέας αυτής ύπηρεσίας εί-
ναι πολύ μεγάλος, διότι τ'ά άεροπλάνα έτοιμάζονται
με άστραπιαία ταχύτητα, κι' είναι συχνά άδοκίμα-
στα. Ωστόσο, με μεγάλη δυσκολία ή μίς Πωλίνα
δένεται να φανεί άλλοίως.

Διά τ'ά πιστόν της άντιγραφής ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Οι κορμοί των δένδρων ταξιδεύουν στο ποτάμι.

Ο κ. Μάκενζι Κίγκ

Στό περιδώριο τής έπικαιρότητας:

Ο ΚΑΝΑΔΑΣ

Μέσα στην πολεμική προσπάθεια των Δυτικών Δυνάμεων, εξαιρετική θέση κατέχει ο Καναδάς, ο οποίος ανέλαβε κυρίως την αεροπορική προπαρασκευή της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Αυτή τη στιγμή, όπως ανακοίνωσε ο κ. Τσάμπερλιν, όπως τελευταία εβδομάδα, 40.000 νέοι από όλα τα μέρη της Αυτοκρατορίας εκπαιδεύονται ως αεροπόροι στον Καναδά. Εξήντα επτά εκπαιδευτικά σχολεία λειτουργούν ήδη. Θα εγκατασταθούν δε εντός ολίγου ακόμη οδόντα αεροδρόμια. Συγχρόνως τεράστια εργοστάσια κατασκευής αεροπλάνων έχουν ανεγερθή εκεί, όχι μόνον από τους Άγγλους, αλλά και από τους Αμερικανούς βιομηχάνους που ιδρύουν στον Καναδά παραρτήματα των εργοστασίων που έχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ

Η Έπικράτεια (Ντομίνιον) του Καναδά είναι ένα από τα μεγαλύτερα και πλουσιότερα Κράτη του κόσμου. Ανήκει στην Βρετανική Συμπολιτεία, αλλά δεν έχει καμιά νομική εξάρτηση από την Αγγλία, εκτός του γεγονότος ότι και τα δύο Κράτη έχουν τον ίδιο Βασιλέα.

Πρώτη η Γαλλία, το 1534, έστειλε αποίκους στον Καναδά. Αλλά το 1713 παρέχώρησε την άπειραντη περιοχή του Χουδσον στην Αγγλία. Ο Βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 15ος έβειξε μεγάλη αδιαφορία για την μακρυνή αυτή αποικία, την οποία ονόμαζε περιφρονητικά «μερική απομακρυσμένα στρέμματα γιονιού». Οι Άγγλοι, όμως, αντελήφθησαν άμέσως την αξία του τόπου εκείνου, κατώρθωσαν μέσα σε λίγες δεκάδες ετών, και έπειτα από μακρούς πολέμους με την Γαλλία, να κατακτήσουν ολόκληρο τον Καναδά, και να οργανώσουν μιά από τις σπουδαιότερες αποικίες του.

Ο Καναδάς έχει έκταση ίση σχεδόν με την έκταση των Ηνωμένων Πολιτειών. Είναι δηλαδή δεκαπέντε φορές μεγαλύτερος από την Γαλλία, και είκοσιπέντε φορές από την Αγγλία, ή την Ιταλία! Παρά ταύτα, είναι άσχετατα κατοικημένος, και έχει πληθυσμό 10 εκατομμυρίων κατοίκων, οι οποίοι ασχολούνται κυρίως στην καλλιέργεια, στο ψάρεμα και στο κυνήγι.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ

Παντού, η γη είναι εξαιρετικά εύ-

ΕΝΑ ΑΠΕΡΑΝΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.— ΠΩΣ ΤΟ ΠΗΡΑΝ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΥΣ.— ΑΜΥΘΗΤΟΣ ΦΥΣΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.— ΕΝΑΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ, ΣΥΓΓΕΝΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

φορη. Εκείνο όμως που χαρακτηρίζει κυρίως τον Καναδά, είναι τα άπεραντα δάση του, μοναδικά σ' όλη την οικουμένη. Καθ' όλο το διάστημα του χειμῶνος, μυριάδες ξυλοκόποι κόβουν τα πανύψηλα δέντρα και να μεταφέρουν πάνω στον πλησιέστερο παγωμένο ποταμό. Και όταν την άνοιξη οι πάγοι λυώσουν, οι κομμένοι κορμοί των δένδρων αρχίζουν να πλέουν. Έτσι μεταφέρονται στα άπεραντα πριονιστήρια που είναι όλα εγκατεστημένα στις όχθες των ποταμών αυτών. Άλλοτε πάλι τα ξύλα αυτά συσχευάζονται σε τεράστιες σχεδίες, οι οποίες ταξιδεύουν στα ποτάμια, και πολύ συχνά πάνω στις σχεδίες αυτές που έχουν μήκος δεκάδων μέτρων, τα «πληρώματα» κατασκευάζουν μικρές καλύβες, και «όδηγούν» τα πρωτόγονα αυτά πλεούμενα.

Μιά άλλη εθνική βιομηχανία του Καναδά είναι η αλιεία. Γιατί ο τόπος έχει άπεραντες λίμνες, άπειράριθμους ποταμούς και άτέλειωτες άκτές.

ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ

Ένα από τα κυριότερα πλεονεκτήματα του Καναδά είναι και η άφάνταστη ποικιλία του κλίματός του. Ένώ όρισμένες περιοχές έχουν κυριολεκτικά κλίμα με αιώνιους πάγους, άλλες πάλιν, όπως η Νέα Σκωτία και η Βρετανική Κολομβία, μπορούν να συγκριθούν με την Κυανή Άκρη τής Γαλλίας! Στη Μανιτόμπα, που είναι παγκοσμίως γνωστή για το σιτάρι της, τα μὲν καλοκαίρια είναι εξαιρετικῶς θερμά, τὸν δὲ χειμῶνα οι πάγοι καλύπτουν τα πάντα. Η μεγάλη αυτή ποικιλία του κλίματος είχε ως συνέπεια να καταστήσει τον Καναδά αὐτάραχο σε όλα σχεδόν τα χρεϊώδη του φυτικού και ζωϊκού βασιλείου.

ΕΝΑΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Οι Καναδοί, ως λαός, είναι γενναίοι, θετικοί, ψυχραίμοι, και σκληραγωγημένοι. Έχουν ως πρωθυπουργό έναν εξαιρετικό άνθρωπο,

τον Ούίλλιαμ Λάιον Μάκενζι Κίγκ.

Οι πρόγονοι του Μάκενζι Κίγκ από μητρικής πλευράς, οι Λάιον από το Φορφαρσάιρ τής Σκωτίας, ανήκουν στην ίδια οικογένεια από την οποία κατάγεται και η σημερινή βασίλισσα τής Αγγλίας, Ο κ. Κίγκ είναι εξαιρετικά υπέρηφανος για το γεγονός αυτό, και δὲν παραλείπει ποτέ να προσθέση στο όνομά του και το όνομα Λάιον.

Ο πρωθυπουργός του Καναδά είναι ένας δυνατός άνθρωπος, όχι μόνο στο μυαλό, αλλά και στο σώμα. Η καλύτερη διασκέδασή του είναι να κόβη δέντρα με το τσεκούρι του ξυλοκόπου.

Έπί δώδεκα δλόκληρα χρόνια ο κ. Κίγκ προεδρεύει τής Καναδικής Κυβερνήσεως, πράγμα που αποτελεί ρεκόρ για τον τόπο του. Έταξίδεψε 11 φορές στην Αγγλία, ως φοιτητής, ως πρωθυπουργός, ως πληρεξούσιος στις Αυτοκρατορικές διασκέψεις, ως αντιπρόσωπος του Καναδά στη στέψη του Γεωργίου και τέλος ως μέλος και ως αντιπρόεδρος τής Κοινωνίας των Έθνών. Ηλικίας 64 ετών, έχει μιά λαμπρή υγεία. Από τον παππού του που υπήρξε πρόεδρος του Κοινοτικού Συμβουλίου του Τορόντο, εκληρονόμησε το πάθος τής πολιτικής. Έξελέγη 7 φορές βουλευτής, ενώ σε ηλικία 21 ετών είχε ήδη διορισθή καθηγητής του Πανεπιστημίου του Τορόντο. Σε ηλικία 26 ετών έγινε για πρώτη φορά ύπουργός, το δε 1919 εξέλεγθη αρχηγός του Φιλελευθέρου Κόμματος και άρχηγός τής αντιπολιτεύσεως. Το 1922 το κόμμα του κατέλαβε την άρχη.

Ο κ. Μάκενζι Κίγκ είναι άγαμος. «Η μητέρα μου, είπε κάποτε σ' έναν φίλο του, υπήρξε η μόνη μου άγάπη». Και στην είσοδο τής έπαυλώς του, που είναι κατασκευασμένη με ξύλα κομμένα από τον ίδιο, το πρώτο πράγμα που θα αντικρύσει ο επισκέπτης είναι ένα άγαλμα τής μητέρας του.

Ο κ. Κίγκ άγαπά την άπλη ζωή. Στην άγροτική έπαυλή του έχει ως μόνο σύντροφο έναν γέρο υπρέτη κι' ένα σκύλο. Παίζει γκόλφ και πιάνο.

Κοντός αλλά νεροκαμωμένος, δίνει την εντύπωση τής ψυχραιμίας και άποφασιστικότητος. Τα μάτια του είναι λεπτότατα. Η όλη εμφάνισή του δίνει την εντύπωση τής ήρεμου δυνάμεως.

Η άληθινή εὐτυχία

Ένα συγκινητικό Ισθηματικό γίγνημα

Η Κλαίρ εργόταν κάθε μέρα

Είχα πέντε δλόκληρα χρόνια να συναντήσω την Άλβέρτα, έτσι η φλυαρία μας δὲν έπαιρνε τέλος εκείνο το βροχερό απόγευμα.

—Και η άδερφή σας, ρώτησα, τί γίνεται; Από όσα θυμάμαι ήταν ξανθειά, πολύ όμορφη και φορούσε σχεδόν πάντοτε μύθ.

Η Άλβέρτα με κύτταξε για λίγο σιωπηλή και ύστερα είπε:

—Τὴν είχατε γνωρίσει, αν δὲν κάνω λάθος, τὸν καιρό που παντρεύτηκε με τὸν Λυσιέν Έβριέ.

—Άκριβῶς. Ήτανε νομίζω, γάμος εἴς έρωτος.

—Και τί έρωτας! Ήταν μόλις 16 ετών η Κλαίρ, όταν ο Λυσιέν τὴν είχε ζητήσει σε γάμο. Τί εὐτυχισμένοι που ήσαν. Χαίροταν κανείς να τὸς βλέπη. Άλλά και τί θλιβερό τέλος είχε αυτή η ιστορία...

—Διηγήθητε τὴν μου, Άλβέρτα, σας παρακαλώ.

—Η Κλαίρ και ο Λυσιέν ζούσανε δυο χρόνια εὐτυχισμένοι, χωρίς να ταράξη τὸ παραμικρὸ σύννεφο τὴν εὐτυχία τους. Δὲν τὸς έδλεπε ποτέ κανείς χωριστά. Μοιραζόντουσαν όλες τους τίς χαρές. Ός που κάποιαν ήμερα βρήκε τὸν γαμπρὸ μου μιά καταραμένη άρρώστεια που τὸυ παρέλυσε τὰ δύο πόδια. Η Κλαίρ φώναξε τὸς καλύτερους γιατρούς. Άλλά τὸ κακό δ'ι μόνον δὲν θεραπευόταν, αλλά προχωρούσε σιγά-σιγά. Σε λίγο είχαν παραλύσει και τὰ χέρια του. Διατηρούσε όμως ο Λυσιέν τὴν πνευματικὴ του διαύγεια. Ήταν τραγικὸ να βλέπη κανείς αὐτὸν τὸν νέο, που μόλις ήταν τριάντα χρόνων, να κάθεται ακίνητος πάνω σε μιά πολυθρόνα και να κυττάξη μελαγχολικά με τὰ φώρια εκείνα μπλε μάτια του. Τὸ ήξερε πολύ καλά ότι η άρρώστεια του δὲν είχε θεραπεία. Είχε άφρασιωθῆ μ' όλα ταύτα στην δουλειά του — καθώς θα θυμόσαστε ήταν δικηγόρος — μελετούσε τις ύποθέσεις του, ύπαγόρευε στην δακτυλογράφο του και τὰ έκανε όλα με μιά διαύγεια μοναδική. Η κατάστασις του αὐτὴ δὲν ελάττωσε διόλου τὴν άγάπη που είχαν μετ'εἶ τους η Κλαίρ και ο Λυσιέν. Η άδερφή μου δὲν άφινε κανέναν άλλον να πλησιάση τὸν άρρωστο. Τὸν περιποιόταν μόνη της και τὸ έκανε αὐτὸ με ιδιαίτερη εὐχαρίστηση.

περνούσε.

»Πεσμένος με τὰ μούτρα στην δουλειά, ο Λυσιέν κέρδιζε πολλά λεπτὰ. Η φήμη του ήταν μεγάλη. Η Κλαίρ, όμως, είχε άρχισει να κουράζεται και ο γαμπρός μου τὴν άνάγκασε να έρθη να με συναντήση στην Νίκαιαν και να μείνη λίγο καιρό κοντά μου. Θυμάμαι τὸ γράμμα που μοῦ έστειλε τότε για να μὸύ άναγγείλη ότι θα έρχόταν η Κλαίρ.

«Η Κλαίρ είναι νέα, μοῦ έγραφε. Τὴν αγαπάω πολύ και για τὸν λόγο αὐτὸ δὲν μπορὸ να συλλογίζομαι ότι θα περάση όλη της τὴν ζωὴ κοντά μου. Η άρρώστειά μου δὲν έχει θεραπεία και για τὸν λόγο αὐτὸ θα ήθελα ν' άρχισῆ η Κλαίρ μιά καινούργια ζωὴ. Προσπάθησε Άλβέρτα να γνωρισθῆ με κανένα νέο που να τὴς άξίζει. Είμαι πρόθυμος και να τὴς άποδώσω τὴν ελευθερία της.»

»Όταν διάβασα αὐτὲς τις γραμμές, έγινε άνω-κάτω. Γνώριζα τὴν μεγαλοφυαία και τὰ εὐγενικά αίσθήματα του Λυσιέν. Μ' όλα ταύτα, όμως, δὲν είχα φαντασθῆ ότι θα έφθανε μέχρις αὐτοῦ τὸ σημείου.

»Σε λίγες ήμέρες έφθασε η Κλαίρ. Ήταν γλωμή, κουρασμένη, αλλά και μελαγχολική. Τὴς φαινόταν άδύνατο να ζήση μακριά από τὸν άνθρωπο που λάτρευε. Τὸυ έγραψε μόλις έφθασε ένα πολυσέλιδο γράμμα, και ύστερα από δυο ήμέρες ήθελε να φύγη για να γυρίση κοντά του. Τὴν κράτησα σχεδόν δια τὴς βίας. Μέσα σ' ένα μήνα είχε ξαναβρῆ όλη της τὴν νεανική δροσιά και τὴν παλιά της εὐθυμία. Τὰ νεύρα της διεκδικούσαν τὰ δικαιώματά της.

»Έγραφα τακτικά στον Λυσιέν κι' εκείνος μοῦ άπαντούσε ότι ήταν εὐτυχισμένος για τὴν μεταμόρφωση τὴς γυναίκας του.

»Τὴν εποχή εκείνη ο άνδρας μου είχε έναν φίλο, τὸν μηχανικὸ Μωρίς Περιέ, που μὰς έπισκεπτόταν τακτικά τὰ βράδια. Δὲν άργησε να ένδιαφερθῆ για τὴν Κλαίρ και να τὴν ζητήσει σε γάμο. Μόλις, όμως, άκουσε αὐτὸ, η Κλαίρ έβαλε τὰ κλάμματα και τὴν άλλην μέρα έφυγε για να ξαναβρῆ τὸν Λυσιέν. Λίγες ήμερες άρνότερα μοῦ έστειλε ένα γράμμα, στο οποίο έγραφε:

«Δὲν υπάρχει για μένα άλλη εὐτυχία

παρὰ να βρίσκωμαι κοντά στον άνδρα μου.»

»Ο Μωρίς Περιέ, που δὲν ήξερε ότι η άδερφή μου ήταν παντρεμένη, ένοιωσε μιά μεγάλη άπογοήτευση. Όταν τὸ έμαθε και άποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι στο έξωτερικό. Τὴν στιγμή που μὰς άποχαιρετούσε, είπε: «Δὲν είναι σωστὸ να ζητήσω τὴν εὐτυχία μου στην δυστυχία ενός άλλου.»

»Κάποια μέρα που η άδερφή μου καθόταν πλάι στον Λυσιέν και έρραβε, γύρισε εκείνος και τὴς είπε με σιγανή φωνή:

«Κλαίρ. Σε λατρεύω. Θα ήθελα γι' αὐτὸ να σ' έβλεπα εὐθυμη, εὐτυχισμένη. Σκεπτόμουνα πολύ για τὸ μέλλον σου, Μ' όλο που με περιποιείσαι σαν μητέρα, δὲν είσαι κοντά μου, παρὰ σαν έγγονή μου. Θέλω να σου ζητήσω μιά χάρη...»

»Η Κλαίρ τὸν πλησίασε άναστατωμένη, σίχθηκε κοντά του και διοντάς του ένα φιλή, τὸυ είπε:

—Ξέρεις πολύ καλά, Λυσιέν, ότι δὲν σου άρνοῦμαι τίποτα.

—Ε, λοιπόν, άφοῦ είναι έτσι, θέλω να ξαναπαντρευθῆς.

—Αὐτὸ δὲν θα γίνη ποτέ. Είμαι παντρεμένη μαζί σου και είμαι εὐτυχισμένη κοντά σου.

—Όχι, άγαπημένε μου, Ξέρω κάποιον άνθρωπο, νέο, όμορφο, γερό, που σε αγαπάει. Τὸν γνωρίζω. έπειδή άλληλογραφῶ μαζί του εδώ και μερικούς μήνες. Θα παντρευθῆ με τὸν Μωρίς Περιέ, γιατί Ξέρω ότι δὲν σου είναι κι' έμένα άδιάφορος και ότι τὸν σκέπτεσαι συχνά...

»Ένα δλόκληρο χρόνο η Κλαίρ δὲν ήθελε ν' άκούση τίποτα για τὰ σχέδια αὐτὰ του άνδρός της. Κάποιο βράδυ, όμως, γυρίζοντας απ' έξω, βρήκε τὸν Μωρίς Περιέ καθισμένο άπέναντι τὸν Λυσιέν. Τὸσο πολὺ τρόμαξε, ώστε κόντευε να πέση σάμο.

»Άλλά ένόμισε άμέσως δυο γερό μπράτσα να τὴν συγκρατάνε. Μόλις συνήλθε, ο Λυσιέν άρχισε να λέη:

—Κλαίρ. Σε αγαπῶμαι και σὶ δυο πολὺ και γι' αὐτὸ κάναμε μιά συμφωνία μεταξύ μας. Ο Μωρίς δὲν θα σε πάρη έντελῶς από κοντά μου. Θα έρχεσαι εδώ κάθε μέρα να πίνουμε μαζί τὸ τσάι και να μὸύ κάνης συντροφιά. Θα είμαι πάντοτε ο πιο καλός σου φίλος.»

»Τὴν ήμερα του γάμου τὴς Κλαίρ, πήγα να κάνω συντροφιά στον Λυσιέν.

»Τὰ μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα και καθώς μοῦ έδωσε τὸ χέρι του, ένιωσα ότι έτρομε δλόκληρος.

»Έγειρε τὸ κουρασμένο άρρωστο κεφάλι του επάνω μου και μοῦ είπε:

—Συγχώρεσε με, Άλβέρτα. Είμαι μιά μικρὴ άδυναμία, μὰ στιγμή

Πέστε μου πότε γεννηθήκατε για να σας πω ποιός είσθε!

Ένα ενδιαφέρον άρθρον του Γάλλου αστρολόγου ΖΑΝ ΕΝΤΟΥ

Σας δίνουμε σήμερα την συνέχισαν των εξαιρετικά ενδιαφερουσών αποκαλύψεων του Γάλλου αστρολόγου κ. Ζάν Έντου.

ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΙΟΥ

Ο άντρας που γεννήθηκε μεταξύ 21ης Μαρτίου και 20ης Απριλίου, εδρίσκεται υπό την επίδραση του ζωδίου του Κριού. Αυτό θα πη: Είναι τζέντλεμαν, ιπποτικό, χωρίς υπερβολές και μέγας φιλόδημος. Όταν μπορεί

δτι σας λέγει και να μη διαφωνήτε μαζί του. Κι' αν άκομα αισθάνεσθε μέσα σας άκατανίκητη την ανάγκη να μιλήσετε αντίθετα προς τις απόψεις του, προσπαθήστε να συγκρατηθήτε. Έτσι, θα εξακολουθήσετε να είσθε φίλη του και δεν θα στενοχωρηθήτε ποτέ από τους τρόπους του.

ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΥ

Οι άνδρες που γεννήθηκαν μεταξύ 21ης Απριλίου και 20ης Μαΐου, βρίσκονται υπό το ζωδίου του Ταύρου. Τους άνδρες αυτούς πρέπει να τους προσέχουν πολύ οι γυναίκες των. Γιατί έχουν μερικές ιδιοτροπίες, που αν δεν γίνουν σεβαστές, θα προκαλέσουν δράματα. Έν πρώτοις, οι

ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΩΝ ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ

Εκείνοι που γεννήθηκαν μεταξύ 22 Μαΐου και 21ης Ιουνίου, βρίσκονται υπό την επίδραση των Διοσκούρων. Οι γυναίκες που παντρεύονται τέτοιους άντρες, έχουν να διανύσουν πολύ δύσκολο δρόμο. Αν τον θγάλουν πέρα, θα ζήσουν εύτυχιμένες. Διαφορετικά, θα υποφέρουν πολύ.

Κατά γενικόν κανόνα, οι άνδρες

Τύπος άνδρος που γεννήθηκε υπό το ζωδίου του Κριού.

να είναι περήφανος για τη γυναίκα του, αυτό τον κάνει ίπέρβαντα εύτυχιμένον. Συνεπώς, οι γυναίκες των ανδρών αυτών, πρέπει να είναι πάντοτε ντυμένες με εξαιρετική φροντίδα. Επί πλέον, όμως, πρέπει να είναι και πολύ μορφωμένες και να μπορούν να συμμετέχουν σε σοβαρές συζητήσεις.

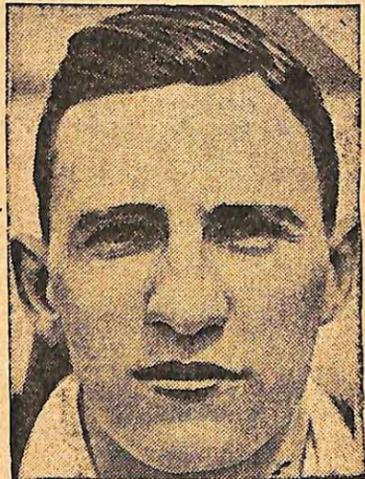
Ωστόσο, αν ο άνδρας σας, κυρία μου, γεννήθηκε κάτω από αυτό το ζωδίο, σας συμβουλεύω να μην επιχειρήσετε ποτέ να τον επηρεάσετε ή να φανήτε ανώτερη του. Θα τον κάνετε έχθρό σας. Γιατί, οι τύποι αυτοί θέλουν να έχουν πάντοτε το απόλυτον βέτο. Να συμμορφώσεθε, λοιπόν, με

Τύπος άνδρος που γεννήθηκε από το ζωδίου του Ταύρου.

άνδρες αυτοί είναι οικονομοί και δεν ένθουσιάζονται καθόλου όταν η γυναίκα κάνη άσκοπα έξοδα. Ύστερα, είναι πολύ ζηλιάρηδες και δεν άνέχονται πολλές κουβέντες με φίλους. Τέλος, τους άρέσουν πολύ τα παιδιά.

Επίσης, από τους άνδρες αυτούς οι γυναίκες δεν πρέπει να περιμένουν πολλά κομπλιμέντα ή θερμά έρωτόλογα.

Τύπος άνδρος που γεννήθηκε υπό το ζωδίου των Διοσκούρων.

που εξαρτώνται από τους Διοσκούρους, είναι τύποι πρόσχαροι και δραστήριοι. Είναι, όμως και φοβερά φλύαροι, και παράξενοι, πράγμα που τους κάνει πολύ κουραστικούς.

Ωστόσο, οι άνδρες αυτοί δεν άπατούν την γυναίκα τους, καιτοι φαινομενικώς είναι γυναικάδες. Γι' αυτόν τον λόγο, η γυναίκα που είναι παντρεμένη με τέτοιον άνδρα, δεν πρέπει να παίρνη ποτέ στα σοβαρά τα άθώα του φλερτάκια. Επίσης, όφείλει να υφίσταται με άπαθεια τα καπρίτσια και τις εκδηλώσεις του εύμετάβλητου χαρακτήρος του. Με άλλους λόγους, πρέπει να του φέρεται σαν μητέρα μάλλον, παρά ως σύζυγος.

(Συνέχεια στο επόμενον)

σικου κλονισμού. Θα περάση. »Έχει περάσει πολύ καιρός από τότε. Στην αρχή ήταν και οι τρεις τους σε πολύ δύσκολη θέση. Ένοιωθαν όταν βρισκόντουσαν μαζί, κάποιαν άοριστη στενοχώρια. Σήμερα,

δμως, είναι όλοι εύτυχιμένοι. »Η Κλαίρ έρχόταν κάθε μέρα και έβλεπε τον πρώην σύζυγό της. »Ο Λυσιέν ήταν όλος χαρά. »Όλοι τον περιποιούμασθε, επειδή όλοι τον λατρεύουμε. Και όταν καμμιά φορά

τυχαίνει να μένουμε μόνοι, μου λέει! »—Αλβέρτα. »Η άληθινή εύτυχία είναι να βλέπουμε εύτυχιμένους αυτούς που αγαπούμε».

MANTELEN LEBE

Η ΚΟΡΗ της Φαρμακεύτριας ΒΟΥΑΖΕΝ

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τα προηγούμενα

Η χαρτομάντις, και αστρολόγος του Παρισιού Κατερίνα Βουαζέν έχει μια κόρη, τη Μαργαρίτα, που σπουδάζει ως έσωτερική στο οικοτροφείο Σαιν-Πάτριξ της Ίρλανδίας. Στο οικοτροφείο αυτό, όπου σπουδάζουν τα κορίτσια της ανωτάτης ιρλανδικής άριστοκρατίας, εισχωρεί μια νύχτα κρυφά ο υποκόμης Τζάκ Μάκ Κάρθου, τον οποίον κυνηγούν οι στρατιώτες του βασιλέως Ίακώβου Α' της Αγγλίας. Μεταξύ του Τζάκ και της Μαργαρίτας πλέκεται ένα τρυφερότατο ειδύλλιο και ο υποκόμης δραπέτευε για την Γαλλία για να ζητήσει την Μαργαρίτα από την μητέρα της. Φθάνει στη Βρετανία. Πρώτος μαθαίνει την είδηση ο άββας Μπερλερώ, που ίχρημάτισε παιδαγωγός του υποκόμητος και ο οποίος πηγαίνει κατ' έντολήν του πατέρα του Τζάκ να τον παραλάβη. Στο Παρίσι ο νέος βλέπει μια διαδήλωση έναντίον του παιδοκλεψτών. Ο άββας έξηγει τότε στον Τζάκ ότι στο Παρίσι υπάρχουν πολλοί μάγοι και φαρμακευτές. Και σ' αυτήν την αλλη άκομη.

7ον

—ΜΕΣΑ ΣΤΟ Παρίσι! —Και στις Βερσαλλίες άκομη! Μην ξαφνιάζεσθε!... —Ω! Τι φρίκη! είπα με δδελυγμία ο Τζάκ.

—Η Κυρία Έριέττη, στην ίποιαν θα λάβετε την τιμή να παρουσιασθήτε, τους φοβάται πολύ αυτούς τους φαρμακευτάς. Την άκουσα που έλεγε μια μέρα στον πατέρα σας ότι φοβάται τον Κύμιον... Ο Κύμιος, έπως θα μάθετε, την μισεί τρομερά και συναναστρέφεται με τα πιό ύποπτα ύποκείμενα... —Και γιατί τον φοβάται; ρώτησε ο Τζάκ.

—Φοβάται μήπως την δηλητηρίαση. Ο άνθρωπος αυτός είναι ικανός για όλα. Κι' οι νεκρομάντις διαθέτουν άλάνθαστα δηλητήρια, που δεν άφίνουν το παραμικρό ίχνος. Τα δηλητήρια αυτά τα πουλάει με ίσο θάρος χρυσού.

Ο Τζάκ άνατρίχισε. —Κι' ο βασιλεύς; ρώτησε. Τι κάνει; λοιπόν, ο βασιλεύς; —Ο βασιλεύς στέκεται πολύ ψηλά και άγνοεί τα πάντα, άπήνητσε ο άββας. Άλλά να φθάσουμε στο ραφτάδιχο. Θα συνεχίσουμε τη συνομιλία μας άλλη φορά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

Οι έφιπποι άγγελιαφόροι άνήγγειλαν την έπιστροφή της Κυρίας από την Αγγλία.

γλία. Ο υποκόμης Τζάκ Μάκ Κάρθου αισθάνθηκε την προσέγγιση των πεπρωμένων του. Έν πρώτοις, μάντευε ότι η πρόσθερα αυτή της γαλλικής αλλής με το βασιλικό αίμα, θα είχε μιλήσει στον βασιλέα της Αγγλίας και άδελφό της, που ζούσαν εξόριστα στη Γαλλία και μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και ο πατέρας του. Επί πλέον, ο πατέρας του θα εισήκουσε τους πόθους του και θα τούδινε την άδεια να παντρευθή την Μαργαρίτα.

Η τελευταία, όμως, αυτή σκέψις, τον έδασάνιζε πολύ τον Τζάκ. Το γεγονός ότι η Μαργαρίτα δεν είχε στις φλέβες της άριστοκρατικό αίμα, άποτελούσε ένα μεγάλο εμπόδιο στην ένωσή του. Και ίσως ο πατέρας του να μην έδινε τη συγκατάθεσή του σ' έναν τέτοιον γάμο.

Έν τή μεταξύ, ο Τζάκ έσυνέχιζε μόνος του τις έρευνές του, μέσα στο Παρίσι, για να ανακαλύψη τους γονείς της Μαργαρίτας. Πουθενά δεν βρήκε άδα-ευντοπιδιά, με τόνωμα Ντεσχάυ. Τι συνέβαινε, λοιπόν; Μήπως η άγαπημένη του ήταν γραμμένη στο Σχολείο με άλλο όνομα, εξ αίτίας ποιός ξέρει ποιός οικογενειακής τραγωδίας;

«Άλλά τότε, τούλγε μια ένδόμυχη φωνή, τότε η Μαργαρίτα δεν θα είναι ότι πιστεύει πως είναι. Ίσως κάτω από το φανταστικό αυτό όνομα, να κρύβεται το σφάλμα κάποιας μεγάλης κυρίας... Άν είναι έτσι, τότε τα πράγματα άπλουστεύονται. Άς είναι από άριστοκρατικό αίμα η Μαργαρίτα κι' άς μη προσέχεται από νόμιμη ένωση. Λίγα παιδιά νόθα βασιλέων υπάρχουν και ζούν με μεγάλες τιμές;...»

—ΗΗ—

Η άφιξις της Κυρίας ύπήρξε θριαμβευτική. Η Κυρία Έριέττη έφερε στον Βασιλέα Ήλιον τη συνθήκη ύπογεγραμμένη. Η γαλλική διπλωματία είχε νικήσει θριαμβευτικά.

Ο Λουδοβίκος 14ος, που αγαπούσε και εκτιμούσε πολύ τη νύφη του, την ύποδέχτηκε με τον πομπώδη τρόπο που ήξερε. Έτσι, η συνομιλία του κόμητος Μάκ Κάρθου με τον γιού του έπιβραδύνθηκε άρκετά.

Επί τέλους πατέρας και γιός έμειναν μόνοι. Ο γηραιός κόμης άγκάλιασε τον Τζάκ με μάτια γεμάτα δάκρυα και άκουσε με προσοχή όλη του την περιπέτεια. Όταν ο γιός τελείωσε την αφήγησή του, ο κόμης είπα μ' ένθουσιασμό:

—Μπράβο! Έχουμε, λοιπόν, να εκπληρώσουμε κάποιο μεγάλο χρέος άπέναντι της κοπέλλας αυτής, που φέρθηκε πολύ καλύτερα από την ήγουμένη του μοναστηριού. Φαντάσου! Και να νάναι συγγενής μας αυτή η διαβολοκαλόγηρη! Θα της τα ψάλλω από την καλή όταν την ιδώ!

Πέρασαν δύο-τρεις μέρες κατά το διάστημα των οποίων ο Τζάκ δεν μπόρεσε να αλλάξει με τον πατέρα του, ούτε δυο λέξεις. Οι γιορτές που είχαν διοργανωθή προς τιμήν της Κυρίας, τον είχαν τελείως αποροφήσει. Τέλος, την τετάρτη μέρα, ο κόμης Μάκ Κάρθου είπα στον γιού του:

—Χθές βράδυ, έλαβα την τιμή να διηγηθώ στην Αυτής Βασιλική Ύψηλότητα την περιπέτεια σου. Με άκουσε με ζωηρότατο ένδιαφέρον. Είμαι βέβαιος ότι θα δεχθώ να μιλήση και μαζί σου. Έπιθυμώ να φανής άξιος της συνδιαλέξεως αυτής.

—Θα κάνω όπως μπορώ καλύτερα, κύριε, άπήνητσε ο νέος.

Η συνάντησις της Κυρίας με τον υποκόμητα Μάκ Κάρθου έγινε στην άκομη της μεγάλης άλλας του πάρκου των Βερσαλλιών, κοντά στην δεξαμενή με το μπρούντζινο άγαλμα του Άπόλλωνος.

Η πριγκίπισσα έρχόταν περιτριγυρισμένη από τις κυρίες των τιμών και τους εύπατρίδας της άκολουθίας της, όταν, ξαφνικά, από μια συγκυρία, σκηνοθετημένη σύμφωνα με τους κανόνες του αυλικού πρωτοκόλλου, παρουσιάσθηκε μπροστά της, τυχαίως δθθεν, ο υποκόμης Τζάκ Μάκ Κάρθου.

—Κυρία, είπα τότε ο πατέρας του Τζάκ, που θάδιζε στο πλάι της. Αυτό είναι ο γιός μου, την οδύσεια του οποίου είχατε τη μεγάλη καλωσύνη να άκούσετε χθές.

Η Έριέττη της Αγγλίας χαμογέλασε κι' ο Τζάκ ύποκλήθηκε όσο μπορούσε πιό θαθεία.

—Αυτός, λοιπόν, είναι ο προστατευόμενος της μικρής οικοτροφού του Σαιν-Πάτριξ; Πλησιάζετε, κύριε, πιό κοντά. Η μητέρα μου θα ένθουσιάζόταν αν άκουσε την περιπέτεια σας. Η οικογένειά μου γνώρισε πολλές τέτοιες λαβραίες άποβιβάσεις και νικητεριές δραπετεύσεις.

Ύστερα, κυττάζοντας τον κόμητα Μάκ Κάρθου, η πριγκίπισσα ρώτησε, με το αιώσιο χαμόγελο στο στόμα:

—Θα χρειασθή νομίζω να μιλήσουμε για τον υποκόμητα δεν είναι έτσι, κύριε;

—Ο γιός μου σας είναι ολόψυχα άφωτισμένος, όπως κι' εγώ, άπήνητσε ο κόμης.

—Μου επιτρέπετε να του κάνω μιάν έρώτηση; εξακολούθησε η πριγκίπισσα.

—Σας παρακαλώ άπήνητσε ο κόμης, ύποκλιόμενος εδαφαιώς. Αυτό θάναι εξαιρετική τιμή και σε μένα και στον γιού μου.

Τότε, η Έριέττη, στράφηκε προς τον Τζάκ και τον ρώτησε:

—Λοιπόν, κύριε, θεωρείτε τον έαυτό σας ύποχρεωμένο άπέναντι της κοπέλλας αυτής;

—Ο Τζάκ άπήνητσε με θερμή: —Ο μεγαλύτερος πόθος μου, Κυρία,

Φύγε...

Ένα έπ'καιρο ζήη ημα
του ΖΑΝ ΜΠΑΛΕΝ

ταν έμφανίζοταν τὰ βράδρια στο άριστοκρατικό καμπαρέ όπου τραγουδούσε, συνάρπαζε τον κόσμο με την γλυκειά, παθητική της φωνή και την υπέροχη της εμφάνιση.
Ήταν, στ' αλήθεια, εύτυχη, ευτυχισμένη. Και η εύτυχία της αυτή διαρκούσε περισσότερο από ένα χρόνο τώρα, από τον καιρό που είχε γνωρίσει τον Ζώρζ, τον άνθρωπο που θα αγαπούσε ως την τελευταία της πνοή, όπως έλεγε η ίδια πολλές φορές εμπιστευτικά στον σκύλο της. Έκείνο το βράδυ όμως αίσθανόταν τον έαυτο της περισσότερο εύτυχο από κάθε άλλη φορά.

— Νίκ, είπε του σκύλου της. Σήμερα τραγουδήσα για πρώτη φορά για δίσκο. Καταλαβαίνεις τί θα πη αυτό; Είναι το πρώτο βήμα προς την μεγάλη δόξα. Ω! Πόσο θα χαρή ο Ζώρζ άμα το μάθω.
Και ο Νίκ κουνούσε καταχαρούμενος την ουρά του, σαν να τὰ είχε καταλάβει όλα.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο Ζώρζ. Ή χαρά που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της Γκιζέλας σβύστηκε μονομιάς, από το ύφος του αγαπημένου της.

— Τί έχεις, Ζώρζ; Τί συμβαίνει; τον ρώτησε με άνησυχία.

Έκείνος άρχισε τότε να της διηγείται μιάν ιστορία που φαινόταν ότι ήταν ψεύτικη απ' άρχής μέχρι τέλους. Κάποιο τηλεγράφημα που του είχε στείλει η μητέρα του, τον άναγκαζε να φύγει άμέσως για την Αίλλη και κάτι παρόμοια. Η Γκιζέλα κατάλαβε. Δεν της χρειαζόταν περισσότερες εξηγήσεις. Ο Ζώρζ την είχε βαρεθεί. "Αθελά της θυμήθηκε ότι έδω και κάμποσες μέρες της φερνόταν με κάποια άδιαφάνεια. Ποιός ξέρει; "Ισως κάποια άλλη..."

Γύρισε και τον κύτταξε, άνοιγοντας όσο περισσότερο μπορούσε τα ώραία της μάτια, σαν να ήθελε να κλείσει μέσα τους την μορφή του. "Υστερα, χωρίς νεύρα και χωρίς μίσος, του είπε:
— Καλά, Ζώρζ... Φύγε..."

Και έπανελάθε σε λίγο σαν ήχώ: «Φύγε»...

— — —
"Ένα μήνα ύστερα από τον χωρισμό του από την Γκιζέλα, ο Ζώρζ έφευγε για το μέτωπο. Και εκεί, μέσα στην φοβερή μοναξιά, άρχισε να καταλαβαίνει ότι είχε γελαστή, ότι αγαπούσε την Γκιζέλα και ότι δεν θα μπορούσε να ζήσει ποτέ χωρίς αυτήν.

«Φύγε!» Ήταν η μόνη λέξις που του είχε πη εκείνη, χωρίς δάκρυα, χωρίς σιηνές, χωρίς παράπονα. "Ισως να είχε πάψει πια να τον αγαπάει."

Πόση μελαγχολία ένιωθε τώρα ο Ζώρζ. Έξω ο ούρανός ήταν βαρυσφορτωμένος. Ο δρόμος γεμάτος λάσπη. Και κάπου από μακριά άκούγονταν οι βροντές των κανονιών. Κάποιος από τους συστρατιώτες του τον είδε έτσι κατασφραγισμένο και πλη-

σίασε για να του δώσει κουράγιο.

— Τί τρέχει; του είπε. Τί μούτρα είναι αυτά που κάνεις; Στενοχωριέσαι μήπως, επειδή είναι η σειρά σου να πάρης δεκαήμερο άδεια;

— Αλήθεια. Κόντευε να το ξεχάσω έντελώς. Από την επομένη άρχισε η άδεια του. Τί να την κάνη όμως;

— Περίμενε μιά στιγμή, του είπε πάλι ο φίλος του. Θά σε κάνω εγώ να νοσταλγήσης άμέσως το Παρίσι.

Και χάθηκε μέσα στ' άμπρι, αφήνοντάς τον μόνο.

Σε λίγο ξαναγύρισε μ' ένα γραμμόφωνο και μερικούς δίσκους.

— Χθές μόλις τους πήρα, είπε. Είναι οι τελευταίες πλάκες που ξετρελαίνουν όλους τους Παριζιάνους.

Σε λιγάκι, μιά τρελλή τζαζ σκόρπιζε τριγύρω τις νότες της μέσα στην μονοτονία του μετώπου. Ο Ζώρζ μισόκλεισε τὰ μάτια του και είδε να χορεύουν μπροστά του κομψά ζευγάρια, έξωμες έσθητες, φράκκα. Άκουσε τις σαμπάνιες να έκτυρασκροτούν. Είπε καλοβαλμένα γκαρσόνια να πικαιονέργωνται βιαστικά και κατόπιν... Ω! κατόπιν! — μιά λεπτή γυναικεία σιλουέττα: η Γκιζέλα.

Ο φίλος του άλλαξε τώρα πλάκα. Και ξαφνικά άκούστηκε μιά γλυκειά μελαγχολική φωνή. Ο Ζώρζ άνατινάχτηκε δλόκληρος. Ήταν η φωνή της Γκιζέλας που τραγουδούσε ένα τραγουδι που δεν τὸ είχε άκούσει ποτέ πριν από το στόμα της:

Φύγε! Και μήν ξαναγυρίσης πιά.
Φύγε! Λησμώνησε. Τί σε πειράζει;
Φύγε! Κι' αν κλάψω εγώ, κι' αν θά πονώ, η κι' αν πεθάνω ακόμα τί σε νοιάζει;

Τὸ τραγουδι τελείωνε με ένα μακρόσυρτο, μελαγχολικό «Φύγε».

Ο Ζώρζ κατάλαβε. Δάγκωσε τὰ χείλια του για να μην ξεσπάσει σε κλάμματα και άδιαφώνησε για τον φίλο του που τον κυτούσε παραξενεμένος. τράβηξε κατ' εὐθείαν στο τηλεγραφείο του στρατοπέδου και έδωσε τὸ ακόλουθο έπείγον τηλεγράφημα:

«Γκιζέλα. Έργουαι με δεκαήμερη άδεια. Περίμενε με την Δευτέρα ώρα 8 στον σταθμό. Σε λατρεύω. Ζώρζ».

Η Γκιζέλα τον περίμενε στον σταθμό, σαν να μην είχε μεσολαθήσει τίποτα ανάμεσά τους.

Δεν μίλησαν καθόλου για κείνη την βραδιά.

Δεν τὸυ παροπονέθηκε για τίποτα. Και πρό παντός, δεν τὸυ πρόδωσε τὸ μεγάλο της μυστικό: ότι δηλαδή την στιγμή που χτυπούσαν την πόρτα για να της δώσουν τὸ τηλεγράφημά του, εκείνη χείδευε με τὰ ώραία της δάχτυλα ένα κομψὸ πιστολάκι και ξεμολογιότανε στον Νίκ ότι είχαν τελειώσει πια όλα γι' αυτήν.

ΖΑΝ ΜΠΑΛΕΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ του μαύρου κρίνου

Περίληψις προηγουμένων

Ο Νέδ Κάρσον, μηχανικός, διευθυντής μιάς επιχείρησης στην Ίαβα, περνώντας απ' τή Σιγγαπούρη, για να δῆ τον γιατρό Μάωρο, φίλον του, έγνωρίσε την Τρέσσα Δίξον, ώραιότατη ξανθή και τον αδελφό της Πιέρου Δίξον, βοτανολόγο, τύπο έκφυλο και μιγάδα τήν ύψη. Είχαν ένα ύπρητη στή έίλλα τους, Κινέζο, τον Βά-Σου. Κάποτε ο Δίξον έλαβε προσιδοποίηση πως θα τον σκοτώσουν γραμμένη σ' ένα χαρτί μ' ένα χέρι ζωγραφισμένο σ' ένα κόκκινο χρώμα. Η Τρέσσα τὸ είπε στον Κάρσον ο οποίος ήσθάνετο μεγάλη συμπάθεια για την νέα. Ένα βράδυ η Τρέσσα έπιστρέφουσα από τὸ χορὸ της Πρεσβείας βρήκε τον αδελφὸ της σκοτωμένο και παραμορφωμένο στο πρόσωπο. Συλλαμβάνεται ο Κινέζος άλλ' αποδεικνύει τήν άθωότητά του και απολύεται. Ο Κάρσον και η Τρέσσα βρήκαν στο προσκέφαλο τὸ νεκροῦ ένα μαύρο κρίνο σπανιώτατο και έναν σάκκο κενό. Έπίσης στα χαρτιά που έβρισκε ένα γράμμα από κάποιον Άματρογκ που έλεγε πως θα πῆ να τον δῆ εκείνη τή βραδιά. Ο Κάρσον ζήτησε τον αριθμὸ τηλεφώνου τὸ Άματρογκ που ήταν τὸ ίδιου ξενοδοχείου του. Έτρεξε τὸυ είπεν πως έφυγε στή Μαλάκα. Ρώτησε για τὰ χαρακτηριστικά τὸυ ανθρώπου. Τὸν περιέγραψαν και ο Κάσσο πῆγε στή Μαλάκα αλλά δεν τον βρήκε οὐτε εκεί. Έν τῶ μεταξύ άφήσαν την υπόθεση στα χέρια τῆς αστυνομίας, κι' έφυγαν μαζί ο Κάρσον, η Τρέσσα και ο Κινέζος στην Αγγλία για να κάνουν τὸυ γάμους.

Αγγλία η Τρέσσα και ο Κινέζος στην Αγγλία για να κάνουν τὸυ γάμους. Ο Κάρσον τῆς εξέφρασε τὸν έρωτά του κι' ήταν κι' εκείνη έρωτευμένη μ' αυτόν.

7ον

ΕΠΕΙΤΑ από ένα ώραίο ταξίδι πέντε εβδομάδων ο Κάρσον και η Τρέσσα έφθασαν στην Αγγλία.

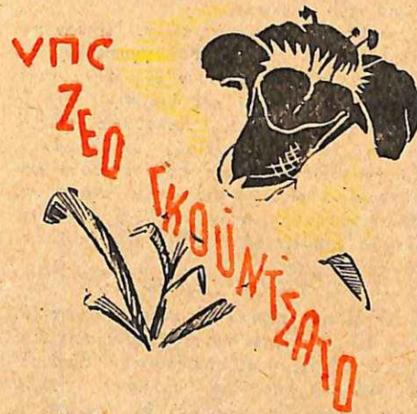
Ο νέος έγραψε στην μητέρα του και την παρακάλεσε να φιλοξενήση την νέα στο ώραίο εξοχικό σπίτι όπου έμενε με την νεαρά αδελφή του. Εκείνος ένοίκιασε ένα μικρὸ άπαρτεμάν έκαστὸ μέτρα πὸ μακριά, για να μὴν με τὸν Κινέζο έως τήν ημέρα τὸυ γάμου.

Τὸ σπίτι τῆς μητέρας του ήταν μιά βιλλίτσα χαριτωμένη, γεμάτη τριανταφυλλιάς άνθισμένες.

— Τί ύμωφα είν' εδῶ Νέδ.

— Σ' αυτό τὸ σπίτι γεννήθηκα! Βλέπεις τί χαρούμενο που είναι τώρα με την παρουσία σου;

— Άκόμα και ο Κινέζος ήταν γελαστός τώρα. Η Τρέσσα άκτινοβολούσε από όμορφιά. Σε λίγη ώρα ήταν ένθουσιασμέ-

νη με την καλή του μητέρα και την χαριτωμένη αδελφούλα του.

— Έσὸ λοιπὸν παιδί μου κατῶρθωσε αυτό τὸ θαύμα, τῆς είπεν η μητέρα.

— Ποιὸ θαύμα;

— Καμιά γυναίκα δεν μπόρεσε να κινή εντύπωση στο γυίο μου τον Νέδ. Έχει όμως τόσο δίκχο να έρωτευθῆ με σένα.

Ο Κάρσον γέλασε και η Τρέσσα κοκίνισε για την φιλοφρόνηση.

Ο Κινέζος πῆγε να επιθέσει στην ταξτοποίηση τὸυ σπιτιῦ όπου θα έμενε ο Κάρσον και η αδελφούλα του Άλίχη.

Από την πρώτην ημέρα άρχισαν να φροντίζουν για τὸ γάμο. Είδοποιήθηκε ο ίερός, βρέθηκαν οι μαστροές και η Άλίχη με την Τρέσσα πῆγαν στο Λονδίνο και παρήγγειλαν τὰ νυμφικά φορέματα.

Ο Κινέζος φρόντισε να κινή τὸ σπιτάκι σωστὸ μέγεθος για τὸυς μελλοντικούς.

Ευσαν τρεῖς μέρες μόνο για τὸ γάμο. Τὸ νυμφικὸ φόρεμα ήλθε από τὸ κατάστημα και η Τρέσσα τὸ έδοκίμασε.

Ο Κάρσον ήταν γεμάτος άνυπομονησία.

Ξαφνικά, δύο μέρες πὸδ τὸυ γάμου, τὸ πρωί στις έννεα, εἰνῶ ο Κάρσον έπινε τὸ τσάι του, ήλθεν η αδελφή του τρεχάτη με πρόσωπο κατάγλωμο.

— Νέδ, είδες καθόλου την Τρέσσα σήμερα; ρώτησε.

— Σήμερα πρωί-πρωί; Οχι, βέβαια. Τί συμβαίνει;

— Έφυγε.

— Έφυγε;!! Τί θές να πῆς παιδί μου;

— Δεν είναι στο δωμάτιό της. Δεν κατέβηκε στο σαλόνι τὸ πρωί και πῆγε να την ξυπνήσω. Χτύπησα την πόρτα. Δεν άπάντησε. Άνοιξα τότε και είδα να λείπει εκείνη κι' η μικρή βαλιτζούλα της.

Ο Κάρσον έμεινε κατάπληκτος. Την προηγουμένη βραδιά έσχεδιάζαν τὰ τὸυ

γάμου. Την άπεχαίρετσε φεύγοντας και την φίλησε στην καγγελοπορτα. Τί συμβαίνει η ξαφνική αυτή άναχώρησις;

— Νέδ, μήπως μάλλωσες μαζί της;

— Όχι, παιδί μου, όχι. Δεν καταλαβαίνω. Δεν άφήκε κανένα γράμμα, καμιά σημείωση, τίποτα;

— Τίποτε, τίποτε...

— Πάμε μαζί να δούμε!

Γύρισε στο σπίτι και βρήκε τή μητέρα του να κλαίη. Δεν υπήρχε άμφιβολία ότι η Τρέσσα είχε φύγει. Τὸ φόρεμά της, τὸ καπέλλο της, η μικρή της βαλιτζούλα, όλα έλειπαν. Καταβεβλημένος, χλωμός, με μάτια άπλανη ὁ νέος έπεσε σ' ένα κάθισμα.

Μετὰ μισή ώρα ένα τηλεγράφημα έφθασε.

Ήταν από την Τρέσσα και από τὸ πρῶτο τηλεγραφικὸ γραφείο τῆς πόλεως. Έγραφε:

Συγώρησε με αν μπόρησ.

Αδύνατον να σοῦ εξηγήσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

ΕΡΓΑΣΙΑ

Έξη μήνες πέρασαν.

Ο Κάρσον βρισκότανε πάλι μέσα στο παρθένο δάσος τῆς εξοχικής χώρας, όπου όλα τὰ μηχανικά μέσα προσπαθούσαν ν' ανοίξουν άσπρηλας για την συγκοινωνία και να κλύουν τὰ πελώρια δέντρα που ήταν εμπόδιο στο δρόμο τους.

Άρκετο μαῦροι και μόνον ὀλίγοι λευκοί εργάτες τὸν περιτονοῦσαν.

Κάθε φορά που για μιά στιγμή ο θόρυβος τῆς μηχανῆς σταματοῦσε, η Τρέσσα επανήρχετο στην μνήμη του σαν ένα σβυσμένο όνειρο ώραιων παραμύθων η μερῶν.

Αφῶτου πῆρε τὸ τηλεγράφημά της δεν έμαθε πια τίποτε γι' αυτήν. Η άπελπισία του στὰς άρχές ήταν άπείριστη. Ο Βά-Σου δέχθηκε την κατάσταση με άνατολική μοιρολατρεία, και όταν ο Κάρσον τὸυ πρότεινε να έλθη μαζί του στην Ίαβα τὸ δέχτηκε μ' ευχαρίστηση. Τὸν είχε μαζί του στην ερημιά μέσα στή σπηνη του για να τὸυ μαγειρεύη και να τὸν περιποιήται.

Η άναχώρησις τῆς Τρέσσας είχε κάποιο σύνδεσμο με τὸ αὐτὸ μυστήριο τὸυ θανάτου τὸυ αδελφου της. Αυτό ήταν βέβαιο. Δεν μπόρεσε ίσως να κερδίση την άπόλυτη εμπιστοσύνη της. Ποιός ξέρει.

— Να πάρη ο διάβολος! φιδύρισε. Ουλα μὸξ ξαναρχόνται στο νοῦ πάλι.

Ο Βά-Σου φάνηκε στην πόρτα τῆς

σκηνης μ' ένα ξύλινο κουτάλι, στο χέρι.
 — Φαγητό έτοιμο κύριο! είπε.
 — Έρχομαι Βά.
 Ο Κάρσον βγήκε και πήγαινε προς το παράπηγμα όταν είδε μια θάρκα στο ρέμα του ποταμού με δυο άνδρες, το θάρκα κάρη τον ίθαγενή κι' ένα με κατάλευκα.
 — Γειά σου Νέδ!
 Ανεγνώρισε τη φωνή. Ήταν ο γιατρός Μώνρο που τον νόμιζε στη Σιγγαπούρη ακόμα.
 — Αγαπητέ μου τί έκπληξες, πώς εδώ;
 — Τί ερώτησεις! Ήρθα να σου ανταποδώσω την επίσκεψή. Τί ώραία που είν' εδώ!
 — Γιατί όχι. Έφερα και μια θαλιτσούλα ρούχα. Πήγα στην Μπατάβια στο γραφείο σου και μου είπαν πως βρίσκεις εδώ επάνω. Πήρα μια θάρκα κι' ήρθα από τον ποταμό. Ταξιδεύω από το πρωί.
 — Χάρηκα πολύ που ήρθες. Ξέρεις όμως πως από ύπνο δεν θα εύχαριστηθείς εδώ.
 — Ποικιλία φίλε μου. Αφίκα στη Μπατάβια τις θαλίτζες μου. Όταν θα βαρεθώ τη ζούγκλα το σκάζω.
 Ο Κάρσον ήταν ένθουσιασμένος. Διψούσε για ένα σύντροφο να πη δυο λόγια. Έκτός από ένα γράμμα που είχε λάβει στην Αγγλία δεν είχε τίποτε άλλο να νέα από τον Μώνρο.
 Ο Βά—Σου φρόντισε για το τραπέζι και για το κρεβάτι του επισκέπτη τους.
 Μετά το φαγητό ο Μώνρο ρώτησε:
 — Λέγε μου λοιπόν Νέδ, τί συνέβηκε σαν έφθασες σπίτι σου;
 — Δεν σου τ'α έγραφα στο γράμμα μου;
 — Δεν μου είπες πολλά πράγματα. Μόνο πως έφυγε ξαφνικά. Μά... αν σε λυπή το θέμα ως τ' αφίσουμε.
 — Γιατί να μ'ην μιλάω γι' αυτό, είπε ο Κάρσον. Μήπως δεν τ'ο σκέπτομαι κάθε ώρα, κάθε στιγμή ακόμα. Μά δεν έχω να προσθέσω παρά πως ένα πρωί έφυγε ξαφνικά.
 — Χωρίς να σου εξηγήση;
 — Χωρίς ένα λόγο. Το μόνο που έλαβα ήταν ένα τηλεγράφημα της που έλεγε πως δεν μπορούσε να μου εξηγήση και ζητούσε συγγνώμη.
 — Δεν τ'ην ανέχθητεις;
 — Ναι. Έμαθα ότι πέρασε από το σταθμό και πήρε εισιτήριο. Στόν κατάλογο όμως των επιβατών των πλοίων δεν βρήκα το όνομά της.
 Οι δυο άνδρες σάπασαν για κάμποση ώρα. Ο Βά—Σου ήρθε και πήρε τ'α πιάτα και έφερε καφέ.
 Τόν έφερε μαζί σου; ρώτησε ο Μώνρο.
 — Ναι κι' είμαι εύχαριστημένος γιατί είναι πολύ καλός στη δουλειά του.
 — Και για τη δολοφονία; Η ανάκριση βρήκε τίποτα νέο;
 — Δε ξέρω. Εγώ ήλθα στην Ίδα από το Λονδίνο κατ' ευθείαν. Και έστάλην εδώ για την ένοχία αυτή.
 — Τί γίνεται εδώ;
 — Ένα μεγάλο έργοστάσιο ηλεκτρισμού. Θα μείνω δυο χρόνια.
 Αναψαν ταίχαρα.
 — Σε λύπησε πολύ αυτή η ιστορία;
 — Πόνεσα πολύ-πολύ. Θα μου πείραζε όμως. Χαίρομαι που είμαι εδώ μα-

κρούα, μέσα στο θόρυβο της δουλειάς. Ξεχνώ έτσι. Στην πόλη μέσα θα τραλαινόμουναι ίσως. Η καρδιά μου πονάει ακόμα. Η πάλη με τ'α στοιχεία εδώ πάνω με παρηγορεί.
 Ο Μώνρο τον κύτταξε συμπαθητικά:
 — Νέδ του είπες. Έχω κάποια σπουδαία νέα για σένα.
 Ο Κάρσον τινάχθηκε:
 — Λέγε μου λοιπόν, λέγε.
 — Νέδ, τ'ην είδα.
 — Ποιά; Τ'ην Τρέσσα;
 Ένα βλέμμα άχρόταγο άστραψε στα μάτια του κι' όταν ο Μώνρο είπε ναι, τ'α χέρια του έτρεμαν.
 — Είπε ένας μ'ηννας τώρα. Ήλθαν μερικοί παλιροί φίλοι στη Σιγγαπούρη να με δουν και να μείνουν ένα μήνα εκεί. Ζητούσα ένα σπίτι και θυμήθηκα τ'ην έπαυλη της Τρέσσας. Σκέφθηκα πως ο μεσίτης θα τ'ην νοίκιαζε επιπλωμένη. Το γραφείο του όμως ήταν κλειστό και πήγαμε να ριζούμε μια ματιά στο σπίτι. Μόλις μπήκαμε στόν κήπο, έρριξα το βλέμμα στο παράθυρο. Τ'ην είδα πίσω από τ'α τζάμια.
 — Τ'ην Τρέσσα; ώνευρέτηκες!
 Ο Μώνρο κίνησε το κεφάλι άρνητικά.
 — Κι' εγώ έτσι πίστευα προς στιγμήν, εξακολούθησε. Έξηφανίστηκε άμέσως. Φυσικά δεν μπορούσα να κάνω τίποτε γιατί κατάλαβα πως δεν θα ήθελε να φανερωθώ εκείνη τ'η στιγμή. Ξαναπήγα τ'ην άλλη μέρα.
 — Λοιπόν, λοιπόν; ρώτησεν ο Κάρσον με άனுπομονησία.
 — Είχα τ'ην τύχη να τ'ην βρω στόν κήπο, πίσω από το σπίτι. Όταν με είδε έγινε κατάχλωμη και γύρισε να φύγη. Μετάνοιασε όμως, στάθηκε και χαμογέλασε. Μου έδωκε το χέρι.
 — Έξακολούθησε...
 — Τ'ης μίλησα τυπικά για λίγο γιατί άντελήφθην ότι ήταν τρομερά συγκινημένη από τ'ην παρουσία μου. Έπειτα έθιξα το λεπτό ζήτημα—έσένα.
 — Και εκείνη τί είπε, τί έκανε;
 — Είπε πως πρέπει να τ'α ξεχάσουμε όλα. Με ρώτησε αν σε είδα ή αν μου έγραψες. Υποκρίθηκα πως όχι. Τότε μου είπες πως κάτι φοβερό μεσολάβησε που δεν μπορεί να τ'ο πη σε κανένα.
 — Ούτε στόν άνθρωπο που παρά λίγο να γίνη σύζυγός της; είπε με πικρία ο Κάρσον.
 — Δεν πρέπει να σε πικραίνη αυτό Νέδ, είπεν ο Μώνρο. Αν τ'ην έδλεπες όπως τ'ην είδα εγώ. Σαν έφυγε από τ'ην Σιγγαπούρη μαζί σου τ'α μάτια της λαμποκοπούσαν και τ'α μάγουλά της ήταν τριαντάφυλλα. Τώρα είναι γλωμη και φαίνεται δυστυχισμένη. Πριν φύγω τ'ην είδα να κλαίη. Δεν μπορούσα να τ'ην εγκαταλείψω στη δυστυχία της.
 — Και τ'ην ξανατάμασες;
 — Όχι.
 — Έφυγε;
 — Ναι. Το σπίτι θρόθηκε κλειστό. Το νοίκιασαν οι φίλοι μου και μόνον εκεί τώρα. Κάποιος όμως με πληροφορήσε γι' αυτήν. Τ'ην είδε μέσα σ' ένα ιστιοφόρο με διαφόρους ίθαγενείς.
 — Σ' ένα καράβι; φώναξε ο Κάρσον. Μήπως ανέκαλυψα το μέρος που μένει ο Άρμστρογκ; Μά τότε δεν θα είχε λόγους να μου τ'ο κρύψη. Θα πήγαινα μαζί της. Μώνρο, τ'ο ζήτημα, γίνεται άληθινό

μυστήριο και πολύ επικίνδυνο.
 — Φοβάσαι γι' αυτήν;
 — Αν ο Άρμστρογκ είναι όπως τόν φαντάστηκα, πως μπορεί ένα κορίτσι με λίγους ίθαγενείς ν' αντίσταθ' σ' έναν άνθρωπο τών κατέργων; Αυτός δεν θα διατάξη να κινή κι' άλλο έγκλημα.
 Σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα είπε με νευρικότητα:
 — Αυτή τ'η στιγμή δεν λογαριάζω ούτε τ'η δουλειά μου ούτε τ'η ζωή μου σκεπτόμενος πόσους κινδύνους θα διατρέχη εκείνη.
 Ο Κάρσον τ'ην αγαπούσε πάντοτε σαν τρελλός, δεν μπορούσε να τ'ην ξεχάση.
 — Υπάρχει και κάτι άλλο Νέδ που δεν σου είπα. Οι φίλοι μου που νοίκιασαν τ'η βίλλα της Τρέσσας βρήκαν αυτό πίσω από τ'ην βιβλιοθήκη, στο δωμάτιο που δολοφόνησαν τόν Δίξον.
 Από τ'ην θαλίτζα του έβγαλε ο γιατρός ένα χοντρό κοίλο καλάμι μέσα στο οποίο υπήρχαν βέλη.
 — Βέλη; είπεν ο Κάρσον.
 — Ναι βέλη, τί λές γι' αυτά!
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον
 ΜΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ
 Ο Κάρσον εξήτασε τ'α βέλη. Είχε δ'η τέτοια σε χέρια ίθαγενών στη Σουμάτρα και στη Βόρνεο. Ίσως ο Δίξον τ'α είχε ως συλλέκτης για ένθύμιο.
 Ο Δίξον δολοφονήθηκε με κτηνώδη βία. Μας τ'ο είπεν ο ιατροδικαστής άλλωστε.
 — Ίσως. Κότταξε όμως τις αίχμες τών βελών. Υπάρχει κάποια κρυσταλλίνη ουσία επάνω.
 — Δηλητήριο;
 — Ναι συνηθισμένο πράγμα σ' αυτά. Σε βαβαιώνω όμως πως το δηλητήριο αυτό δεν είναι εκείνο που μεταχειρίζονται οι ίθαγενείς. Είναι μια χημική σύνθεσις πολύ θανατηφόρος.
 — Τί σημαίνει,
 — Τώρα τίποτε. Αργότερον όμως Ίσως εξηγηθ'η.
 Μυστήρια, μυστήρια κινέζικα. Δεν μπορώ να εξηγήσω τί ρόλον παίζει ο μυστηριώδης σάκκος που χάθηκε και τ'α βέλη. Όσο για το μαύρο κορίνο, το χειρόγραφο, τ'ην επιστολή, αυτά κάτι μου λένε.
 Όταν αργότερα ο Μώνρο πήγε να κοιμηθ'η, ο Κάρσον έμεινε άγρυπνος να σκέπτεται τ'ην Τρέσσα. Γιατί να φύγη τ'ην παραμονή του γάμου για να καταδιώξη τόν Άρμστρογκ; Έδλεπε τ'ην φοβερή ζούγκλα με τ'α φίδια, τους πυρσούς, τ'α κουνούπια, τ'α έρπετά, πρό πάντων ένα κακούργο σαν τόν Άρμστρογκ. Αν η Τρέσσα τόν συναντούσε; Τί μπορούσε να κινή ένα κορίτσι εναντίον ενός κτήνους σαν αυτόν; Και γιατί δεν τ'α είπεν όλα στόν άρραβωνιαστικό της πριν αποφασίση; Μυστήριο!
 Ήμέρωσε τέλος. Η έργασία ήρχισε. Η έσκαφή τών χωμάτων, η κοπή τών δένδρων, ο θόρυβος τών μηχανών, οι φωνές τών εργατών έδωσαν ζωή στην ένομία της ζούγκλας.
 (Συνέχεια στο προσεχές)

Γαλλική φιλολογία

Μια ζήλεια που γιατρεύτηκε

Διήγημα του Φιλίπ Μουρέ

Π- ΟΣΟ σε ζηλεύω, Έλλεν, έλεγε ή Φρανσουάζ στην φίλη της. Ο άρραβωνιαστικός σου είναι σι' αλήθεια σπάνιος άνθρωπος. Όμορφος, έξυπνος, ευγενικός. Φαντάζομαι ότι θα είσαι άπόλυτα εύτυχισμένη.
 Η Έλλεν Έβέρσ κούτταξε τ'ην νέα περίεργα και άφισε έναν ελαφρό άναστεναγμό.
 — Άπόλυτη εύτυχία δεν υπάρχει σ' αυτόν τόν κόσμο, είπε. Βέβαια, ο Ζεράρ έχει όλα αυτά τ'α προτερήματα που είπες. Έχει όμως και ένα ελάττωμα.
 — Τι; Μήπως παίζει, πίνει, ζηλεύει;
 — Δυστυχώς όχι. Δεν ζηλεύει αυτός. Έγώ ζηλεύω. Και ή άφορμή λέγεται Μόνικα.
 Το πρόσωπο τ'ης Φρανσουάζ σκυθρώπασε.
 — Όσοτε ενδιαφέρεται για καμμιαν άλλη γυναίκα, είπες; Μά αυτό είναι άδύνατο, Έλλεν. Αυτός φαίνεται να σε λατρεύη.
 — Ω! Όσο γι' αυτό είμαι έντελώς είγουρη. Ξέρω ότι με αγαπάει τρελλά και ότι δεν υπάρχει φόβος να τού κλέψη καμμιά άλλη τ'ην καρδιά του. Και όμως με στενοχωράει φοβερά αυτή ή στενή φίλια του με κάποιαν άλλη νέα. Πρόκειται για τ'ην ξαδέρφη του, τ'ην ξαδέρφη του, τ'ην Μόνικα Διέβρ.
 — Τ'ην ξαδέρφη του; Μά μου φαίνεται ότι τ'ην γνωρίζω. Δεν είναι μια άσχημη, με μακρό λαιμό και μεγάλη μύτη; Άπ' ότι έχω άκούσει έχουν μεγαλώσει μαζί και τ'ην θεωρεί σαν άδερφή του. Είναι δυνατόν να ζηλεύεις εσύ αυτό το άδικο μένο πλάσμα;
 — Είναι άσχημη. Το ξέρω. Άλλά είναι πολύ έξυπνη και έχει διαβάση πάρα πολλά πράγματα. Ο Ζεράρ τ'ην θαυμάζει. Όποτε τόν ρωτάω για κάτι που δεν τ'ο ξέρει μου άπαντάει στερεότυπα:
 «Θα ρωτήσω τ'ην Μόνικα. Αυτή τ'α ξέρει όλα». Και όταν άκούη κάτι ενδιαφέρον ή βλέπει κανένα ωραίο φίλμ μου λέει: «Ά! Αυτό πρέπει να τ'ο άκούση ή να τ'ο ιδη και ή Μόνικα». Είμαι έξω φρενών.
 — Νομίζω ότι βασανίζεσαι άδικα, τ'ης είπες ή Φρανσουάζ. Ο Ζεράρ είναι στο κάτω-κάτω κι' αυτός άνδρας. Και πρέπει να ξέρεις ότι οι άνδρες μπορεί να θυμίζονται τις διαβασμένες και πολύξερες άλλα για τόν έρωτα προτιμάνε τις άμορφες. Και όσο γι' αυτό δεν μπορεί να συγκριθ'η μαζί σου ή Μόνικα.
 — Θα πάμε λοιπόν σήμερα στόν κινη-

ματογράφο όπως είχαμε συμφωνήσει;
 — Έχω να σου προτείνω κάτι καλύτερο, είπε ο Ζεράρ. Η Μόνικα μου έφερε δυο εισιτήρια για τ'ο θέατρο. Φαίνεται ότι τ'ο έργο που παίζουν είναι θαυμάσιο.
 — Και θάρη κι' εκείνη μαζί μας;
 — Μά φυσικά. Άφου μας δίνει τ'α εισιτήρια.
 — Καλά, είπε ή Έλλεν. Έλα να με πάρης.
 Κρέμασε τ'ο άκουστικό νευριασμένη.

Τόν έσφιξε δυνατά στην άγκαλία της και τού έδωσε τ'ο πιο θερμό φιλί της.

«Ά! Τ'ο είχε πάρη πια άπόφαση να ξεκαθαρίση, μά για πάντα αυτό τ'ο ζήτημα. Άβριο κιόλας! Η ή Μόνικα ή αυτή. Μετά τ'ο θέατρο είπε τού Ζεράρ.
 — Άβριο τ'ο βράδυ σε περιμένω στο σπίτι να φάμε μαζί. Έχω να σου μιλήσω για κάτι πολύ σοβαρό.
 — Πολύ σοβαρό, είπες αυτός; Δεν μπορείς να μου τ'ο πης σήμερα;
 — Όχι γιατί τώρα είμαι πολύ θυμωμένη.
 Η Έλλεν άνέδθηκε κατ' ευθείαν στο δωμάτιό της, γδύθηκε και έπασε να κοιμηθ'η. Αίσθανόταν μίαν εξαιρετική κόραση. Μά, όπως συμβαίνει συνήθως όταν έχη κανείς ψυχικούς κλονισμούς, άρχισε να βλέπη τ'α πιο παράξενα όνειρα και να στριφογυρίζη με άγωνία μέσα στο κρεβάτι της. Τ'ο πραγματικό ήταν ότι μέσα σ' ε' της αυτά τ'α όνειρα έδλεπε πάντοτε τόν έαυτό της με τ'ην μορφή τ'ης Μόνικας ένθ. Η Μόνικα περπατούσε στο πλάι τού Ζεράρ και ήταν ίδια εκείνη, ή Έλλεν. Έδλεπε τόν άρραβωνιαστικό της να άγκαλιάζη, να χαϊδεύη, να φίλά

παθητικά τ'ην Μόνικα, που είχε πάρη τ'ην δική της μορφή και έννοιωθε τ'ην άνάγκη να κλάψη, να φωνάζη, να άρχισή να τρέχη σαν τ'ην τρελλή. Ο Ζεράρ έν τ'φ μεταξύ εξακολούθησε να άγκαλιάζη, να χαϊδεύη, να μιλάη μπροστά στα μάτια της τ'ην άλλη, τ'ην Μόνικα, που είχε πάρη τ'ο πρόσωπο τ'ης Έλλεν. Κι' εκείνη τ'η τ'η άνταπέδισε τ'α χάρδια του και τ'α φίλια του με ένα τρελλό πάθος και μίαν άδιαντροπία που έκανε τ'ην Έλλεν να άναπαράζεται στόν ύπνο της και να κλαίη από τ'ο κακό της. Έπάνω στην άγωνία της θέλησε να θγάλη από πάνω της τ'ο πρόσωπο τ'ης Μόνικας. Έμπηξε τ'α νόχια της βαθεία-βαθεία μέσα στα μάγουλά της προσπαθώντας να τ'α ξεσπίση. Ένας δυνατός πόνος τ'ην έκανε να φωνάξη δυνατά και να... ξυπνήση. Τόση πολλή ήταν ή τρομάρα της ώστε άναψε άμέσως τ'ο φως και έτρεξε στόν μεγάλο της καθρέφτη για να βεβαιωθ'η ότι όλα ήταν ένας κακός εφιάλτης. Άνάσανε βαθεία από ίκανοποίηση μόλις αντίκρυσε μέσα στο κρυστάλλο τ'ο ωραίο της πρόσωπο.
 Μόνον μερικά κόκκινα σημαδάκια στα μάγουλά της πρόδιδαν τ'ην προσπάθεια που είχε κάνει στόν ύπνο της να τ'α ξεσπίση. Έπασε πάλι στο κρεβάτι της. Έπειδή όμως έτρεμε στην ιδέα ότι μπορούσε να ιδη πάλι τ'ο ίδιο άπαίσιο όνειρο, άποφάσισε να άφιση τ'ο φως άναμμένο και πήρε ένα βιβλίο να διαβάση με τόν σκοπό να μ'ην ξανακοιμηθ'η.
 Είχε ξεμερώση πια για καλά και ή Έλλεν βρισκόταν άκόη στο κρεβάτι με τ'ο φως άναμμένο τ'ο βιβλίο στα χέρια και θυμισμένη σε βαθύ ύπνο
 — Σ' αγαπώ.
 — Όραία μου τ'ην κατάφερες, είπες ο Ζεράρ γελώντας με τ'ην καρδιά του. Κι' εγώ δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι δλη νύχτα από τ'ην ένοια.
 Η Έλλεν δεν τού είπες φυσικά τίποτα για τ'ο όνειρό της. Μόνο όταν έδωσαν ραντ-βού για τ'ην άλλη μέρα για να πάνε στόν κινηματογράφο, είπες στόν Ζεράρ:
 — Δεν παίρνουμε μαζί μας και τ'ην καυμένη Μόνικα; Είναι τόσο καλή και τόσο άδικημένη.

Απο τα προηγούμενα

Ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ, ένας μυστηριώδης αριστοκράτης, που έχει οργανώσει σε εταιρία τους ε- παίτας του Παρισιού, προσπαθεί να οικειοποιηθεί την τερραστία κλη- ρονομία που έχει άφισει κάποιος Γάλλος που πέθανε στην Αμερι- κή, στην κόρη ενός φίλου του, το Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ρο- τζίνσκου. Ο ζωγράφος αυτός έχ- καταλειφθείς από την έρωμένη του, που του έκλεψε και το παι- δι του, ένα κορίτσι ηλικίας ση- μερα είκοσι ετών, τρελλάθηκε και τώρα ο βαρώνος προσπαθεί να τον κάνει καλά με την βοήθεια του αίλου του, διασώμου φρενολόγου Λιεβέρ. Από κάτι τυχαία περιστα- τικά, ο βαρώνος δεν άρχει να πει- σθή ότι η σύζυγος του γιατρού Ι- νές, δεν είναι άλλη από την τέως έρωμένη του Ρολάνδου και ότι η οικοδομίστρια κόρης της Ι- ουλιέττας, Λευκή, είναι η κόρη της Ινές και του Ρολάνδου, η Ει- ρήνη Ρατζίνσκου. Η νέα αυτή πρό- κειται να παντρευτεί εξ έρωτος τον γιο του γιατρού από τον πρώτο του γάμο Αδριανό. Ο βαρώνος προσπαθεί να ματαιώσει τον γάμο αυτό για να πάρη η Λευκή ή η Ειρήνη τον γιο του Έκτορα. Προς τον σκοπόν αυτόν εκδιάζει την Ι- νές και την πείθει να μιλήση της Λευκής και να την αποτρέψη από αυτόν τον γάμο. Αυτό και γίνεται. Έν τψ μεταξύ ο βαρώνος αναγ- γέλλει στον Ρολάνδον ότι βρέθηκε η κόρη του και του αποσπά την υπόσχεση ότι θα την δώση γυναί- κα στο γιο του. Η Λευκή ύστερ' από όσα έμαθε πηγάζει στον βα- ρώνον να βοή τον πατέρα της. Ο Αδριανός νομίζει ότι αγαπά τον Έκτορα και ότι αυτόν πήγε να βοή. Η Ινές προσπαθεί να τον βγάλη από την πλάνη του.

25ον

Μην το πιστεύεις αυτό! Των δέκοψε η Ινές. —Αλλά, τί, λοιπόν, να πιστέψω;... Πρέπει ωστόσο να υπαρχη κάποια αίτια... Ξαφνικά, έφερε το χέρι στο μέτω- πο. Μιά ιδέα του είχε έλθη απότομα: —Α, τον άθλιο!... ψιθύρισε. Αν ήταν αλήθεια!... —Τί πράγμα; —Μιά στιγμή φόβου, μία στιγμή τρέλλας μπορούν όλα να τα κάμουν... Κι' εγώ δεν ξέρω τί να πώ... —Μά τί έννοεις, Αδριανέ; —Φοβούμαι, έκανε με υπόκωφη φω- νή ο νέος, μήπως παρεδόθη εκείνου του καθάρματος, του Έκτορος ντε Ροζεγκρίζ και δεν τολμά να μου το πη!... —Ποθ πάει ο νους σου, Αδρια- νέ! —Όλα να τα περιμένη κανείς ά- πό τα υποκείμενα του φυράματος ενός Ροζεγκρίζ. —Αν όμως η Λευκή υπέκυψε μόνον στην βία, στον έκθι- ασμό, άν η καρδιά της είναι αγνή, άν το σώμα της μόνον άμάρτησε, τότε θα ήμουν έτοιμος να την συγ- χωρήσω και να την ξαναδεχτώ...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ω! Θεέ μου!... Πόσο είμαι δυστυ- χισμένος!... —Αδριανέ, σου όρκίζομαι ότι η Λευκή είναι η πιό τίμια και αγνή κό- ρη! Κάθε μητέρα θα ήταν υπερήφα- νη γι' αυτήν, και κάθε άνδρας θα το θεωρούσε καύχημά του να την εί- χε γυναίκα του!... —Αν όμως η Λευκή έπαυσε να με αγαπά;... —Σου είπα, Αδριανέ, αυτό δεν ει- ναι δυνατόν... —Αν όμως είναι; —Αν η Λευκή έ- παυσε να με αγαπά; Ω! Τότε θα μου ήταν χιλίες φορές προτιμότερος ο θάνατος. Θέλω όμως, να μου το πη καθαρά και τότε άφου της αποδώσω την ελευθερία της... —Σώπα!... Σώπα!... φώναξε με άλλοφροσύνη η Ινές. Σου λέγω ότι η Λευκή έσένα μόνον αγαπά και ότι κανένας δεν έχει μολύνει το άγνό της σώμα! —Αφού είναι έτσι, τίποτε δεν μπο- ρεί να σάς χωρίση! φώναξε ο Αδρι- ανός και έκανε να βγη. —Ποθ πάς; ρώτησε τρομαγμένη η Ινές. —Στου βαρώνου!... —Γιατί; —Νά ρωτήσω την Λευκή και άν ι- δώ ότι αλήθεια με αγαπά, να την πάρω και να την φέρω πίσω! —Δεν θα την ξαναφέρης εδώ... —Γιατί; —Ακουσε, Αδριανέ... Σε έξορκί- ζω!... Μην βιάζεσαι έτσι. Η Λευκή δεν διατρέφει κανένα κίνδυνο. Είναι άλλωστε Ικανή σε μία τέτοια περι- πτωση να υπερασπισθή τον έαυτό της, πολεμώντας και με τα νύχια της ακόμη. Περιμενε, λοιπόν, ακόμη λίγο, προτού φύγης. Σου το ζητώ ως χάση... Αμυσέ με καμιά ώρα ή- συχη να συνέλθω... —Μιά ώρα; Γιατί; —Μη με ρωτάς! Περιμενε μόνο μια ώρα προτού πάς στο βαρώνου και κατόπιν κάνεις ότι θέλεις. Δεν θα σε κρατήσω πιά!... —Μου το όρκίζεσαι; —Ναί, μπροστά στον Θεό που μάς άκούει!... —Καλά, μητέρα, θα περιμένω! —Αλλά ούτε λεπτό παραπάνω από την ώρα. Πές μου, όμως, γιατί αυτή η άναβολή; Τί θέλεις να κάμης; —Θέλω να μιλήσω στον πατέρα σου... —Στον πατέρα μου; —Ναί, άφησέ με! Καί, μη με ρω- τάς άλλο! Περιμενε και έλπιζε... Σε μία ώρα... Έχεις τον λόγο μου και έχω τον δικό σου. —Καλά μητέρα! φώναξε ο Αδρια- νός και τρέχοντας σχεδόν, βγήκε από το δωμάτιο. —Όταν έμεινε μόνη η Ινές, έπεσε άποκαμωμένη σ' ένα κάθισμα. —Ω! Θεέ μου, έστέναξε, τί μου έπιφύλασσε ακόμη; Δεν έφθασαν είκοσι χρόνια έντιμης ζωής, ζωής γεμάτης στοργη και άφοσίωση για να έξαγορασθή τον παρελθόν;... Σκούπισε τα μάτια της, από τα δ-

ποια άφθονα έτρεχαν τα δάκρυα και σηκώθηκε απότομα όρθια. —Όχι! είπε, πρέπει να κάνω το τελευταίο αυτό διάδημα χάριν των δύο εκείνων δυστυχισμένων παιδιών και άν πρόκειται αυτό να άποτελέ- ση την τιμωρία μου, θα την υποστώ, όσο φρικτή και άν είναι. Μου αξί- ζει!... Καί με βήμα άποφασιστικό διευ- θύνθηκε προς την πόρτα και βγήκε. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 29ον ΣΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ —Αφήσαμε τον βαρώνο ντε Ροζε- γκριζ την ώρα που άνοιγε την πόρ- τα του προθαλάμου και βρισκότανε άπέναντι της Ειρήνης. Το πρώτο πράγμα που έκανε έντύ- πωση στον βαρώνο μόλις βρέθηκε άντίκρου στην νέα κοπέλλα ήταν η ά- ποφασιστικότητα που υπήρχε στο βλέμμα της. Η Ειρήνη φαινόταν σαν να είχε έλθη με την άπόφαση να πα- λαίση να διεκδικήση κάτι. Έν τού- τος, ο βαρώνος δεν ήταν από τους ανθρώπους που δειλιούν εύκολα, που χάνουν την ψυχραιμία τους με το παραμικρό γι' αυτό είπε, προχω- ρώντας προς την νέα, σε έναν τόνο ελικορινούς εκπλήξεως στην φωνή: —Πώς! δεσποινίς, έσεις εδώ; Ω! Σας βεβαίω, ότι μου κάνετε μεγάλη τιμή... —Δεν με περιμένετε, βέβαια, κύ- ριε, έκανε με φωνή θλιβερή η Ειρή- νη. —Ναί, το όμολογώ... Τουλάχιστον τόσο ήπρόσπαι! Δηλαδή, προσέλεπα ότι μία μέρα θα συνμιλούσα με την διδα Βερτιέ, αλλά δεν το φανταζό- μουν αυτό τόσο γρήγορα... Η Ειρήνη δεν άπνητσε. Καί όπως έξακολουθούσε να μένη όρθια, ο βα- ρώνος της ειπε: —Καθήστε, σάς παρακαλώ, και ως μιλήσομε. —Η Κυρία Λιεβέρ μου τα ειπε ο- λα! ειπε απότομα η Ειρήνη. —Όλα;... έπονέλας ο βαρώνος. —Ναί, κύριε όλα. —Και έγορευσε;... —Νά ιδώ τον πατέρα μου. —Ο βαρώνος την κύτταξε, έταστι- κά. —Αλλά για πολύ λίγο. Ένα χα- μόγελο διεγράφη στα γείλη του: —Α! δεσποινίς, φώναξε, τί ευτυ- χία γι' αυτόν που χρόνια τώρα σάς ζητούσε και σάς περιμένε!... —Αλήθεια; έκανε συγκινημένη η Ειρήνη. Δεν με είχε ξεχάσει; —Ούτε στιγμή από την ήμερα που σάς έχασε, δηλαδή του σάς έκλειψαν μέσα σχεδόν από την άγκαλιά του... —Ω! Οδηγήστε με τότε, κοντά του! φώναξε η Ειρήνη και σηκώθη- κε όρθια. —Αμέσως, ειπε ο βαρώνος με πα- τρική αγαθότητα, αλλά προηγουμέ- νως, έχω να σας πώ μερικά πράγ- ματα να σας κάμω δηλαδή μερικές συστάσεις. —Σας άκούω, κύριε. —Ο βαρώνος φάνηκε να δισταζε για

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

λίγο, κατόπιν παίρνοντας επίσημο τόνο, ειπε: —Πριν σάς παρουσιάσω στον πατέ- ρα σας και μολοντί η Κα Λιεβέρ σάς έχει μιλήσει για όλα, έχω υποχρέωση να σας εξηγήσω και εγώ την θέση του Ρολάνδου Ρο- τζίνσκου, του πατέρα σας, και να σας έκθέσω όλα όσα έχω κάμει για να σώσω τον άνθρωπο αυτό, που τόσο σάς είναι προσφιλης και τον όποι- κι' εγώ αγαπώ... σαν νάτανε άδελ- φός μου... Σώπασε για μερικές στιγμές και κατόπιν συνέχισε: —Ξέρετε ότι ο δυστυχισμένος ο πατέρας σας είχε κλεισθή — θύμα πλάνης φοβερής — για τρελλός σ' ένα φρενοκομείο... εδω και είκοσι χρόνια; Καταλαβαίνετε βέβαια ότι όταν κανείς μείνη είκοσι δλόκληρα χρόνια μέσα σ' ένα τέτοιο μέρος, καταντά, όσο ύγιης και άν είναι να γίνη κι' αυτός σαν και τους άλ- λους... Καί ο πατέρας σας, κάτ' Ι- χυρότερον λέγουν, άφου είχε και κάτι το πολύ τρομερό να του βασα- νίση την σκέψη... —Ναί, ψιθύρισε η Ειρήνη, μόλις συγκρατώντας τα δάκρυα της, τα ξέρω όλα αυτά... Τώρα όμως; —Τώρα φαίνεται να άνακτά το λο- γικό του. Η καλλιτέρευσις, βέβαια, δεν είναι σπουδαία πάντως όμως, είναι αρκετά ένθαρρυντική για το μέλλον. Δεν άποκλείεται δε μία Ι- σχυρά συγκίνησις να την ολοκληρώ- ση, να άποδώση τελείως το λογικό του στον πατέρα σας, όπως επί- σης δεν άποκλείεται και να συιέθη το αντίθετο, να άποβη δηλ. άλεωσία... Γι' αυτό πρέπει να προσέξωμε!... —Μείνατε ήσυχος, κύριε, ήλθα ε- δω όχι για να του κάμω κακό, άλλ' άπεναντίας να τον βοηθήσω να ξα- ναβρην τον έαυτό του. —Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Έν πά- ση περιπτώσει, έθεώρησα υποχρέ- ωσή μου να σας τα πώ όλα αυτά και για ένα ακόμη λόγο: για να μην τρομάξετε από τους τρόπους του. Ίσως να σας φανούν λίγο παράδο- σοι... —Όπωσδήποτε και να μου φερθή, εγώ δεν θα τον παρεξηγήσω, ούτε και θα τον φοβηθώ... Έλάτε, όμως, πηγαίνετε με κοντά του!... Θέλω να ιδώ τον πατέρα μου!... —Έλάτε, έκανε ο βαρώνος. Καί παίρνοντας την νέα από το χέρι, την ώδηγησε προς την θύραν, με την όποιαν ο προθάλαμος έπικoi- νωνούσε με το δωμάτιο του Ρολάν- δου. Άνοιξε σιγά-σιγά την θύρα αυτή και δείχνοντας τον Ρολάνδο που όρθιος στεκόταν μπροστά σ' ένα από τα παράθυρα, ψιθύρισε: —Νάτον... Έκει... Καί άφήκε το χέρι της Ειρήνης. Έκείνη έρριξε ένα βλέμμα προς την διεύθυνση που της έδωκε ο βα- ρώνος και κατόπιν προχώρησε άρ- γά-προς το μέρος του πατέρα της. Σάν κάτι το μυστηριώδες και άό- ριστο να τον έσπρωξε, ο Ρολάνδος

στράφηκε απότομα και άντικρύζον- τας την νέα, φώναξε: —Ειρήνη!... Ειρήνη!... Καί έτρεξε προς το μέρος της. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 30ον Ο ΠΑΤΕΡΑΣ —Πατέρα μου! άκούσθηκε από το άλλο μέρος μία φωνή, παλλομένη ά- πό συγκίνηση και τα δυό δυστυχι- σμένα πλάσματα ρίχθηκαν το ένα στην άγκαλιά του άλλου. Ο βαρώνος παρακολουθούσε την σκηνή από την πόρτα κατάπληκτος. Δεν περιμενε τόσο ραγδαία την εξέ- λιξη των πραγμάτων, τόσο άπτομη την άναγνώριση. Φανταζόταν πως ο τρελλός θα δυσπιστούσε πάλι, ότι θάθελε να πεισθή... Έν τούτοις, φαίνεται ότι το ένστικτον είχε μιλή- σει. Ο πατέρας είχε άναγνωρίσει την κόρη του. Μετά τις πρώτες διαχύσεις, ο Ρο- λάνδος άφήκε την Ειρήνη και όπι- σθοχωρώντας μερικά βήματα, την κύτταξε με βλέμματα γεμάτο θαυ- μασμό. —Πόσο είσαι ώραία!... ψιθύρισε. Πώς μπόρεσα να ζήσω τόσα χρόνια, χωρίς το φως της όμορφιάς σου και της άνυότητάς σου!... —Πάμε περίφημα!... σκέφθηκε ο βαρώνος. —Πατέρα μου! έκανε η Ειρήνη... Είμαι πολύ-πολύ εύτυχισμένη αυτή την στιγμή. Καί δυό χονδρά δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. Πλησίασε πάλι προς τον Ρολάνδο και του πήρε το χέρι. —Είμαι πολύ εύτυχισμένη, συνέχι- σε γιατί θα μείνω για πάντα κοντά σου... —Για πάντα; Καί... δεν θα φύγης πιά; —Όχι, ποτέ!... —Δεν με φοβάσαι λοιπόν; Δεν σου έμπνέω φρικη; —Γιατί να φοβηθώ, πατέρα μου; Είσαι τόσο καλός, όπως μου έχει πη και ο κ. βαρώνος... —Πόσο γλυκειά είναι η φωνή σου, ψιθύρισε ο Ρολάνδος, σφίγγοντας τρυφερά το χέρι της νεαρής κόρης. Καί την ώδηγησε σ' ένα κάθισμα. Η Ειρήνη κάθησε και ο Ρολάνδος πήρε θέση άπέναντι της: —Ειρήνη, κόρη μου, ειπε άν ο Θε- ός σε στέλη αυτή την στιγμή κοντά μου θα του έλεγα μ' όλη μου την καρδιά: «Νυν άπολύεις τον δοϋλον σου, Δέσποτα...» Θα τον παρακα- λούσα, όμως, ταύτοχρόνως να ζή- σω ακόμη να ζήσω για να χαρώ την μεγάλη αυτή εύτυχία που μου έπε- φύλασσε... Ο βαρώνος παρακολουθούσε όλα αυτά κατάπληκτος. —Θάλεω κανείς, ψιθύρισε, πως ο άνθρωπος αυτός έχει γίνει απότομα καλά!... Η Ειρήνη έν τώ μεταξύ, κατασυγ- κινημένη, πήρε και τα δυό χέρια του

πατέρα της και άρχισε να τα κατα- φιλή. —Ειρήνη, ειπε ο Ρολάνδος, πριν ποϋμε τίποτε άλλο, πριν μου μιλή- σης για την ζωή σου, προτού σοϋ πώ εγώ για την δική μου, θέλω να σοϋ δώσω μια διαβεβαίωση για να σε καθησυχάσω —Νά με καθησυχάσης; —Ναί. Ήμουν τρελλός!... —Η Ειρήνη έφρικκίσε έλαφρά. —Ο Ρολάνδος το κατάλαβε και πρόσθεσε: —Μη φοβάσαι... Σου είπα ή μου ν, γιατί τώρα πιά δεν είμαι! —Από την στιγμή που σε άντίκρουσα, ή μάλλον που σε άϊ σ θ ά ν θ η κ α να με πλη- σιάσης, κάτι άλλαξε μέσα μου. Καί ή άλλαγή αυτή έγινε άπότομα, από την μία στιγμή στην άλλην... Κύτταξέ με μέσα στα μάτια. Μοιάζω με τρελ-

Είχθησαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. —Πιάσε την καρδιά μου να ιδής πώς χτυπά!... Ω! Όχι! Δεν έχω πιά καμιά άμφιβολία, όπως δεν πρέπει νάχης κι' εσύ... Η παρουσία σου μου ξαναδωσε το λογικό, όπως μου έδωκε και την ζωή... Γιατί ήμουν νεκρός ως τώρα... —Είμαι διπλά εύτυχισμένη, πατέ- ρα, που σοϋ έκανα αυτό το καλό. —Και δεν θα μου φύγης πιά, αγα- πημένη μου κορούλα; —Όχι, πατέρα. Δεν θα σε έγκα- ταλείψω ποτέ! —Πόσο είσαι καλή!... ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Καλή όσο και ώραία... —Είμαι κόρη σου! —Ναί... Ναί... Κόρη μου!... Ένα σύννεφο πέρασε ξαφνικά

μπροστά από τα μάτια του. Είχε θυμώσει την μητέρα...
 Είχε όμως και την δύναμη να συγκρατηθώ.
 Πήρε, λοιπόν, στα χέρια του το κεφάλι της κόρης του και είπε, κυττάζοντάς την στα μάτια:
 —Πόσο καλό μου κάνει το βλέμμα σου!...
 Σώπασε.
 —'Εν τούτοις, τα μάτια σου είναι μαύρα, είπε σε λίγο.
 —Μήπως δεν αγαπάς τα μαύρα μάτια;
 —'Ω! Ναι, όταν ανήκουν σε πλάσματα όπως εσύ, γιατί τότε το φως τους έρχεται κατ' ευθείαν από την καρδιά και όχι από τα τάρταρα του 'Αδου. 'Α! Πούδς σε έκαιμε, λοιπόν, τόσο αξιολάτρευτη;
 —Τό αίμα που ρέει στις φλέβες μου, πατέρα, τό αίμα σου!
 'Ο Ρολάνδος χλώμιασε λίγο.
 —Βρήκες καλούς ανθρώπους στο δρόμο σου; ρώτησε σε λίγο.
 —Μόνον καλούς ανθρώπους συνήντησα.
 —Και τους αγαπάς τους ανθρώπους αυτούς;
 —Θά ήμουν άγνώμων αν δεν τους αγαπούσα. Τους αγαπώ όμως όλιγότερο από σένα, σου τό όρκίζομαι.
 —'Αλήθεια; φώναξε με παιδική χαρά ό Ρολάνδος.
 —Μην άμφισβάλεις. Μήπως εσύ δεν είσαι ό καλύτερος από όλους; 'Επειτα εσύ, πατέρα, δεν έχεις παρά μονάχα έν ένα να σ' αγαπά, ένώ οι άλλοι δεν είναι μόνοι... Οι άλλοι, έπειτα, δεν έπαθαν όσα έπαθες εσύ. Γι' αυτό και εγώ πρέπει να σ' αγαπώ διπλά.
 —'Ω! Θεέ μου! 'Υπάρχουν, λοιπόν, στ' αλήθεια άγγελιοι και στη γη; Ψιθύρισε ό Ρολάνδος με μισοπνιγμένη φωνή.
 Με τό λόγια αυτά, ένα νέο σύννεφο έσκίασε τό μάτια του.
 —Ξέρεις γιατί στο λέγω αυτό, Ειρήνη; πρόσθεσε μελαγχολικά, γιατί ό γέρος αυτός που βλέπεις, ό γέρος με τό άσπρα μαλλιά, δεν είναι παρά σαράντα μόλις έτών. Και αν έγέρασε τόσο πρόωρα είναι γιατί στον κόσμο αυτόν οι άγγελοι είναι πολύ σπάνιοι... Ναι, κόρη μου, αν όλες οι γυναίκες ήταν σαν κι' εμένα...
 'Η Ειρήνη έκανε ένα έλαφρό κίνημα.
 'Ο Ρολάνδος σώπασε για λίγες στιγμές.
 —'Ας τ' άφισουμε όμως αυτά, είπε κατόπιν, καταλαβαίνοντας ότι δεν έπρεπε να κάμνη ύπαινημούς στην κόρη του για την μητέρα της, την όποια άσφαλώς θά αγαπούσε και της όποιας θά άγνοούσε, ίσως, τό θλιβερό παρελθόν.
 Και συνέχισε ύστερ' από λίγο:
 —Βλέπεις ότι ποτέ δεν γνώρισα την οικογενειακή εύτυχία. 'Η μητέρα μου πέθανε μόλις με γέννησε. 'Ο πατέρας μου σκοτώθηκε, όταν ήμουν παιδί άκόμην, σε μία επανάσταση κατά των Ρώσων. Ξένοι με περιμάζεψαν και έζησα ως επί τό πλείστον στην ξενιτειά. 'Εζησα πάντα μόνος. Σ' ό, κόρη μου, είσαι τό πάν για μένα. Μπορείς ν' αναπληρώσεις την αγάπη όλων εκείνων τούς όποιους έστερηθήκα.
 —Γι' αυτό κι' εγώ ήλθα, πατέρα, γι' αυτό και θά μείνω κοντά σου!
 —'Αλλά πόσο θά είναι θλιβερό αυτό για σένα!
 —Γιατί, πατέρα;
 —Στην ηλικία σου! Νά ζής τέτοια ζωή κοντά σ' έναν άροωστο!... Σ' έναν γέρο...

—Θά σου ξαναδώσω τό νεύμα σου, πατέρα μου!...
 —Κι' εγώ τί θά σου δώσω εις άντάλλαγμα;
 —Την χαρά του να σε βλέπω εύτυχισμένον.
 —Ναι, είναι κάτι κι' αυτό, αλλά εγώ θέλω να σου δώσω κάτι άλλο άκόμην πιο μεγάλο, μία εύτυχία πιο πολύ χειροπιαστή...
 —Σ' αν τί εύτυχία, πατέρα;
 'Ο Ρολάνδος φάνηκε σαν να συλλογιζότανε. Κατόπιν ξαφνικά είπε:
 —Πές μου, όμως, θά τό δεχθής αυτό που θά σου πώ;
 —'Αν είναι για την εύτυχία μου, πατέρα μου...
 —Ναι και γι' αυτήν, αλλά και για κάτι άλλο άκόμην, Ειρήνη, δεν θέλω να φανώ άγνώμων...
 'Ο βαρώνος που είχε βγί έν τώ μεταξύ έξω και κρυφάκουγε πίσω από την πόρτα, τέντωσε τ' αυτί.
 —'Αγνώμων, σε ποιόν; ρώτησε ή Ειρήνη.
 —Στόν άνθρωπο που με έπροστάτευσε, στόν άνθρωπο που σε βρήκε και σ' έφερε κοντά μου.
 —Στόν βαρώνο; Έκανε ή νέα χλωμιάζοντας έλαφρά.
 —Ναι, σ' αυτόν. Στόν βαρώνο χρωστά τό πάν. Μπορώ όμως να του έξοφλήσω την όφειλή μου αυτήν, άναποδιδοντάς του την εύτυχία που μου χάρισε...
 'Η Ειρήνη κατάλαβε που θά κατέλυε ό Ρολάνδος, γι' αυτό είπε:
 —Δεν πειράζει, πατέρα, μιλάμε άργότερα γι' αυτό, υπάρχει καιρός...
 —'Οχι, όχι... Πρέπει να μιλήσουμε τώρα, αμέσως. Τώρα που έχω όλο μου τό λογικό. Ξέρει κανείς αν θά πάη για πολύ ή εύχάριστη αυτή κατάσταση;
 'Εκείνη έφρίκιασε.
 —'Ησύχασε, της είπε εκείνος, μην φοβάσαι!
 Την στιγμή εκείνη μπήκε ό βαρώνος.
 —'Α! φίλε μου, φώναξε ό Ρολάνδος βλέποντάς τον, και προχωρώντας προς αυτόν με τό χέρια άπλωμένα, Σ' άς εύχαριστώ!
 —Βλέπετε, είπε ό βαρώνος, ότι έκράτησα τόν λόγο μου;
 —Ναι... ναι!... Και με τό παραπά...

ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

—Μπαμπά ό καθηγητής κατάλαβε ότι μ' έγινε βοηθήσει εσύ στα γραφτά μου. Μούπε πώς ήταν άδύνατο να κάμω τόσα λάθη μόνος μου!

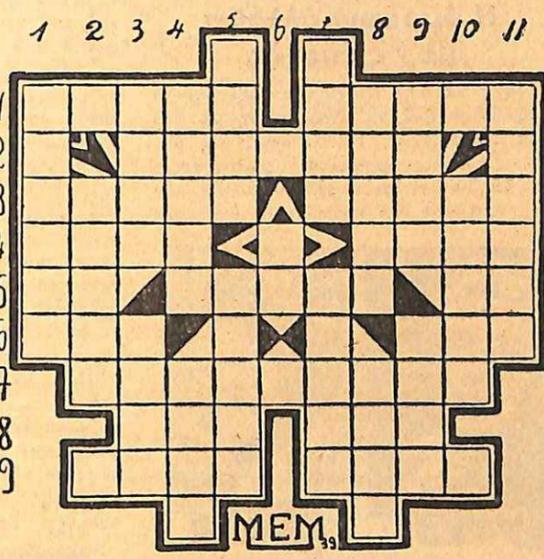
νω μάλιστα!... Ειρήνη, πρόσθεσε άπευθυνόμενος προς την νεαρά κόρη, κύτταξε τόν άνθρωπον αυτόν. Σ' αυτόν χρωστάμε και οι δυο την σημερινή μας εύτυχία. Και αυτός είναι ό μόνος που θά μωρέσει να με άντικαταστήσει μία μέρα κοντά σου!...
 'Η Ειρήνη έγινε τώρα άκόμην πιο χλωμή.
 —Τό ξέρω, άποκρίθηκε άπλά.
 —Είσαι μεγάλη καρδιά, έξηκαλούθησε ό Ρολάνδος, και ταυτόχρονα ένα μεγάλο μυαλό. Τόν άνθρωπον αυτόν έχουμε υποχρέωση με κάθε τρόπο να τόν εύχαριστήσουμε.
 —Πατέρα μου, είπε ή Ειρήνη, άπαντώντας με πλάγιον τρόπο στόν ύπαινημό του Ρολάνδου, εγώ ένα πράγμα μόνον έπιθυμώ: να μείνω κοντά σου, να άφιερλώω σε σένα όλη μου την ζωή...
 —'Ε, λοιπόν, δεσποινίς, είπε ό βαρώνος, ό πατέρας σας θά σ' άς δείξη τό μέσο με τό όποιο θά σ' άς είναι εύκολο να συμπληρώσετε την εύτυχία του.
 'Η Ειρήνη σιωπούσε.
 —'Όλο της τό σώμα έτρεμε.
 Άντελαμβάνετο ότι έπρόκειτο να της ζητήσουν την υπεράτινη θυσιάν, την θυσιάν εκείνου τόν όποιον αγαπούσε.
 —Ναι, αγαπημένη μου Ειρήνη, είπε τώρα ό Ρολάνδος. 'Ο βαρώνοςτος 'Εκτωρ ντε Ροζεγκριζ, ό γυιός του φίλου μου του βαρώνου, σε αγαπά. Τό ξέρεις, φαντάζομαι, αυτό... Τό συνοικέσιο που σου έτοιμάζουμε θά ένώση τις δύο οικογένειές μας και θά άποτελούμε στο έξής μία και μόνη. Θά έχης δυο πατέρες και θά έχω εγώ δυο παιδιά!...
 'Ο Ρολάνδος μιλούσε με άληθινόν ένθουσιασμό.
 'Εκείνη στεκόταν άπέναντί του άκίνητη σαν άγαλμα και κέρμη σαν νεκρή.
 'Ο πατέρας της την κύτταξε ξαφνικά, κατάπληκτος και φοβισμένος.
 —Ειρήνη! φώναξε, τί έχεις, κόρη μου; 'Εσύ φαίνεσαι να υποφέρεις!...
 Και λέγοντας αυτά, της πήρε τό χέρια της. 'Ησαν παγωμένα.
 —Ειρήνη! ξαναφώναξε. Μήπως σε προσέβαλα χωρίς να τό θέλω; 'Αλλ' όχι! Αυτό δεν είναι δυνατόν!... Πές μου όμως, πές μου τί έχεις;
 —'Ας μιλήσουμε για τίποτε άλλο, πατέρα, ψιθύρισε ή νέα. 'Αφσέ με για πολύν καιρό να είμαι ή κόρη σου μονάχα ή δική σου κόρη. Μου φθάνει ένας πατέρας, μου φθάνεις εσύ... Μόνον για σένα ήλθα εδώ...
 Και γυρνώντας, κύτταξε τόν βαρώνο. Αυτός δεν είπε τίποτε.
 'Η Ειρήνη συνέχισε:
 —Θά μιλήσουμε άργότερα για όλα. Σε δυο-τρια χρόνια... Όταν πιά θά έγης βαρεθί την αγάπη και την άφοσίωσή μου... Τότε θά σου άνοιξω όλη μου την καρδιά και θά σ' άφίσω να κρίνης περί της τύχης της Ειρήνης σου...
 —Δεν έχετε δική, κόρη μου είπε, διακόποντάς την με ήπιο ύφος ό βαρώνος, που από μέσα του έβραζε από θυμό. Γιατί να αναβάλωμε μία άπόφαση που θά μάς κάνη όλους εύτυχισμένους και την όποια έπιθυμεί τόσο πολύ και ό πατέρας σας;
 —'Αλλά κύριε... ψιθύρισε ή Ειρήνη.
 —Κι' έπειτα, συνένισε ό βαρώνος, ξεχνάτε τόν έρωτα του γυιού μου για σ' άς; Πώς μπορεί να περιμένη τόσον καιρό ό δυστυχισμένος αυτός;
 (Συνέχεια στο έπόμενον).

Για να διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Νήσος των Κυλάδων — Δερματινον δοσειον δι' υγρα. 2) Οι κάτοικοι ενός έλευθέρου κράτους. 3) 'Η πατρις των πούρων — Δέν είναι σύμφωνα με τόν νόμον (ούδ. πλ.). 4) Τό ένδωμα των ιερομένων — 'Ο όμοιος προς τινά. 5) Δεπτή κλωστή — Τό πτώμα — Γράμμα. 6) Μεγάλη όασις της Β. Σαχάρας. 'Ο ιδικός μου (έν.). 7) 'Ο,τι είναι ή ντομάτα, τό άγγούρι κ.τ.λ. 8) Περιφέρμας 'Αγγλος θεατρικός συγγραφέας — Πόλις της Γαλλίας. 9) Πρωτεργάτης της Γαλλ. επαναστάσεως — Θεά της 'Ελλ. μυθολογίας.
- 1) Ζημία των πλοίων. 2) 'Εκεί όπου στηρίζεται τι. 3) 'Ολόκληρος — 'Φωνή ήκούσθη έν... 4) Τι κομείται υπό του ποιν. νόμου — Γράφει τακτικώτατα εις την 'Εξομάδα (έλαφρώς άνορθ.). 5) Φρούτα — 'Οπτασία. 6) Μέτρον έπιφανείας. 7) Πρόθεσις — Λέγω 8) Δεπτόν τεμάχιον ζύλου — 'Η κεφαλή. 9) 'Ελληνικωτάτη άλλοτε πόλις της Προποντίδος — «...όχι ζυγά...» 10) 'Εγκαταλειμμένον, έρημον. 11) Την κάμουν τό τραμ και τό λεωφορεία (αίτ.).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Αποστολεύς:
 ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
 (Τουρκολεμνο Πειραιώς)

ΜΑΝΤΕΙΑ

Πριν να έλθουν οι φίλοι σας, χωρίστε μία τράπουλα των 52 χαρτιών σε 2 στίβες, τοποθετώντας στη μία όλα τα ρο να χαρτιά και στην άλλη όλα τα ζυγά. (Οι ρηγάδες και οι φάντες θά θεωρηθούν ζυγοί. Οι ντάμες και οι άσσοι μονοί). 'Επειτα τοποθετήστε τη μία στίβα πάνω στην άλλη.
 Όταν έλθουν οι φίλοι σας, υποσχεθήτε ότι θά τούς δείξετε ένα καταπληκτικό παιγνίδι. Παίρνετε την τράπουλα και λέτε σ' έναν απ' αυτούς να πάρη ένα χαρτί. Φυσικά θά άντιληφθήτε εύκολα αν είναι από τό επάνω μέρος της στίβας ή από τό κάτω, δηλαδή από τά χαρτιά που βρίσκονται πάνω από τη μέση ή κάτω από τη μέση.
 'Επειτα κόβετε την τράπουλα, και τού λέτε να ξανατοποθετήση τό χαρτί με τό άλλα χαρτιά, χωρίς να τό δητε. Και υποσχεσθε να βρήτε ποιο χαρτί ήταν.
 Φροντίζετε όμως τό έξής: "Αν τό χαρτί που πήρε ό φίλος σας τό πήρε από τό επάνω μέρος της τράπουλας, έσεις θά κόψετε στο κάτω μέρος. "Αν τό πήρε από τό κάτω μέρος, έσεις θά κόψετε στο επάνω μέρος.
 'Επειτα, άφοδ βάλη ό φίλος σας τό χαρτί του μαζί με τ' άλλα, γυρίζετε τά χαρτιά και τά ξεφυλλίζετε ένα-ένα. Τό μονο χαρτί που θά βρεθί μέσα στα ζυγά, ή άντιθέτως τό ζυγό που θά βρεθί μέσα στα μονά, είναι τό ζητούμενο χαρτί.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Δύο ταβερνιάρηδες έπιθυμούν να χωρίσουν σε ίσα μέρη τό περιεχόμενο μιας δαμεζάνας κρασιού των 8 όκάδων που είναι γεμάτη.
 Έχουν πρός τούτο και δυο μικρότερες δαμεζάνες άδειες, εκ των όποιων ή μία χωρεί 3 όκάδες και ή άλλη 5 όκάδες.
 Τι πρέπει να κάμουν, ώστε να χωρίσουν τό κρασί τους;

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 644

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Κλώ — Αίξ. 2) Θείμα — Πιστά. 3) Θεά — άραξ — ίνα. 4) 'Ος — Γάρ — 'Αρ. 5) Σία — Ποσόν — όσα. 6) Σίτος — Σαμία. 7) Σάν — Δάν. 8) Κώνος — Δίνον. 9) Δέν — Σηπία — σής. 10) 'Αν — Κώς — σί. 11) Σόη — Τόσι — Λόχ. 12) Νομάς — 'Αννας. 13) Σάν — 'Όδον.
- 1) Θώς — δός. 2) Θείσις — κενόν. 3) Κέα — Αίσων — ίός. 4) Λά — Τάν — μά. 5) 'Ομά — Πόνος — Τάν. 6) 'Αργος — σήκος. 7) Πάς — Πώς. 8) Πάρος — λίστα. 9) Αίξ — Νάδια — 'Ιων. 10) 'Ις — Μάν — νό. 11) 'Ατι — Οίνος — Λάν. 12) 'Ανάσα — νήσος. 13) 'Αρα — σίχ.

'Επεινάσατε ποτέ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

και τόσο αγωνίστηκε μέχρις ότου έπιβλήθη.
 'Η ζωή της όλη μπορεί να συνοψισθί σ' αυτές τις λέξεις.
 «Μελέτη, δουλειά. Τίποτ' άλλο.
 'Αλλά άς δούμε τί άπαντά στο έρώτημά μας.
 — Την πείνα την γνώρισα, μάς λέει, όπως ίσως να γνώρισα και κάθε άλλη στέρηση. Πιστεύω άκράδαντα πως πρέπει να περάση κανείς απ' όλα τά στάδια της χαράς και της λύπης για να φτάση σ' ένα ώρισμένο σημείο ψυχικής και διανοητικής σκληρότητας. "Ένα απ' αυτά είναι και τό αίσθημα της πείνας. Τό δοκίμασα και αυτό μαζί με όλα τάλλα.
 » Και άκριβώς γι' αυτό χαίρομαι. Γιατί ούτε και αυτό τό πραγματικό ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως δεν μ' έκανε να παρακλίνο απ' την ιδεολογία μου, δεν κατώρθωσα να με κάνη να ξεφύγω απ' τόν δρόμο μου.
 — 'Απ' τό δρόμο σας όσον άφορά την τέχνη, ή την ζωή; διακόπτω την κ. Δημητρακοπούλου.
 — Και τά δυο. Δέν έκανα άδαρία ούτε στην τέχνη μου, ούτε στη ζωή. 'Υπέμενα.
 — Μά υπομείνατε με ποιο τρόπο;
 — Ξέρω εγώ; Πολλοί υπομείνουν που λώντας διάφορα πολυτιμά τους άντικείμενα. Περιορίζοντας τις έπιθυμίες τους και ελαττώνοντας τις άνάγκες τους στο έλάχιστο.
 — Μά έσεις ειδικά, τί κάνατε σε τέτοιες περιπτώσεις;
 — Έρώ εγώ; Ουμμά; άπαντά άδουριστα ή λογοτέχνις. Σ' άς λέγω τί γίνεται συνήθως.
 — Και τό αύριο; Δέν τό σκεφτόσαστε αυτό;
 'Η κ. Δημητρακοπούλου χαμογελά.
 — Μά παιδάκι μου. Ποιός κάθεται με σταυρωμένα τά χέρια ποτέ; Φροντίζουμε. Ψάχνουμε. Και στο τέλος είναι άδύνατον να μη βρεθί κάποια άδιέξοδος.
 » 'Επειτα είναι και κάτι άλλο που πρέπει να λάβετε υπ' όψη σας. 'Ανήκη σε μίαν άλλη γενεά απ' τη δική σας. Και ή δική μου ή γενεά μεγάλωσε με άλλες άρχές, διαφορετικές απ' τις σημερινές. Οι άνάγκες, οι απαιτήσεις μας, μάλλον, ήταν άσύγχροτα λιγώτερες απ' τις δικές σας. Και άκριβώς γι' αυτό μπορούσαμε να υπομείνουμε την κάθε κατάσταση χωρίς να επαναστατούμε έπως γίνεται σήμερα.
 — Κάτι σχετικό που να συνέβηκε σε σας, δεν μπορείτε να μου πήςτε;
 'Η κ. Δημητρακοπούλου άπαντά και πάλι άδουριστα. Δέν της άρσσει καθόλου να ξεσκαπάξη τόν έαυτό της. Κλείνεται μέσα της και πόσο βαθιά, μάλιστα.
 'Αναγκαστικά ή συζήτηση στρέφεται άλλοδ. Τέχνη, ζωή, λογοτεχνία, ποίηση. 'Η όρα περνά χωρίς να τό καταλάβω.
 Και είναι νύχτα πιά όταν φεύγω απ' τη φιλόξενη γωνίτσα της όδοσ Γκούρα.

Μιά δύσκολη περίπτωση

Μια νεαρά άναγνώστριά μου είχε έρωτευμένη μ' έναν νέον προς τον όποιον την συνδέουν στενοί δεσμοί συγγενείας. Είπε λοιπόν εις άπόγνωσιν και δέν ξέρει τί να κάνει.

Άγαπητή Κάρμεν,

Σας εύχαριστώ για τὰ καλά σας λόγια και για την έμπιστοσύνη που μου δείχνετε. Δυστυχώς η περίπτωση ή δική σας είναι έξαιρετικά πολύπλοκη και δύσκολη. Έχετε, βλέπετε, να παλαίσετε έναντιόν νόμων και προλήψεων του έθνους μας. Μόνον ό Μητροπολίτης τής έπαρχίας σας μπορεί να λύση τὸ ζήτημά σας και κανείς άλλος. Αν βρίσκασθε σε άλλο μέρος τὰ πράγματα θά ήσαν διαφορετικά. Στην Ευρώπη άναγνωρίζουν τους γάμους αυτούς. Έκτός αυτού υπάρχει εκεί και ό θεσμός του πολιτικού γάμου. Έμεις έχουμε μόνον τὸν θρησκευτικὸν γάμον και μόνον αυτός άναγνωρίζεται μεταξύ Όρθοδόξων.

Καλὸν θά ήτο, λοιπόν, να πηγαίνατε στον Μητροπολίτη σας και να του εκθέσετε την θέσιν σας και αν εκείνος σας δώσει την άδειαν του γάμου και έχετε σεις αποφασίσει να πάρετε τὸν άνθρωπο που αγαπάτε, φτωχὸς όπως είναι, τότε τελείατε τους γάμους σας χωρίς δισταγμόν. Είμαι βεβαία ότι οι γονεὶς σας θά σας δώσουν την εύχην των τότε. Φαντάζομαι ότι προσπαθούν να σας παντρεύσουν με άλλον διότι γνωρίζουν και φοβούνται τὰ εμπόδια που θά έχετε να υπερπηδήσετε.

Αν, πάλι, τὰ εμπόδια αυτά είναι άνυπερβλήτα και δέν μπορείτε να πάτε να ζήσετε στα ξένα, προσπαθήστε να θγάλετε την ιδέα του γάμου αυτού από τὸν νουν σας. Θα επέμβη ή ψυχρή λογική και θά σας δώσει να καταλάβετε ότι δέν μπορείτε να παλαίσετε έναντιόν των νόμων και παραδόσεων του τόπου σας.

Η οικογενειακή σας άνατροφή δέν θα σας άφιση έξ άλλου να υποκύψετε. Δέν θα είσθε ποτέ εύτυχεις αν ζήσετε παρανόμως μαζί του γιατί σε λίγο αυτός θα βαρεθί αυτήν την άνώμαλη κατάσταση και ίσως κάποτε σας κατηγορήσει που τὸν παρασύρατε σε μια κατάσταση γεμάτη ταπεινώσεις και για τους δύο σας.

Θα με εύχαριστούσατε πολύ αν μου γράφατε άργότερα για την εξέλιξιν τής υποθέσεως σας ή όποια με ενδιαφέρει έξαιρετικά.

Όπωςδήποτε εύχομαι να λυθί τὸ ζήτημά σας κατ' εύχην και να εύτυχήσετε.

ΔΟΡΑ

Η όμορφιά αλλάζει με τις εποχές

Ίσως να μην προσέξατε ποτέ ότι τὸ πρόσωπο μπορεί να αναμοιραθί με την μόδα τής εποχής. Ρίξτε όμως μια ματιά στις τρεις παρακάτω φωτογραφίες και θα διαπιστώσετε την μεταβολή που έπέρχεται στο ίδιο πρόσωπο σε διάστημα

3 ετών αναλόγως με την μόδα. Θα παρατηρήσετε, λοιπόν, ότι δέν άρμόζει να κτενίζετε τώρα τὰ μαλλιά σας όπως τὰ έκτενίζατε πρὸ δύο ετών και ότι αυτό θά ήταν σαν να θγαίνατε έξω τώρα με μακρὸς φούστες. Κάθε λεπτομέρεια στο κτένισμα, στο μακιγιάζ, άκόμα και στο σχήμα του προσώπου αλλάζει κάθε χρόνο διότι κάθε χρόνο αλλάζει και ή αντίληψις τής όμορφιάς. Αν παρατηρήσωμε λοιπόν, αυτές τις τρεις εικόνες, θα βρούμε τὸ είδος τής όμορφιάς που πρέπει να έχετε για τὸν χρόνο που μας μπήκε. Στα 1937, ή όμορφιά ένεπνεέτο από τις πρωταγωνίστριες του άμερικανικου κινηματογράφου, από αυτά τὰ λεπτά πλαίσια με τὸ έξωτικό και κτυπητό παρουνισιαστικό. Τὰ μάγουλα ήσαν ώχρά, τὸ δέρμα λευκό, τὰ τσίγουρα μεγάλα, τὰ χείλη ήσαν κόκκινα και είχαν ένα ύφος παραπονιακό. Τὰ φρύδια όπως και τὸ σῶμα ήσαν έξαιρετικά λεπτά και τὰ νύχια θαμμένα σε χρώμα κόκκινο θαβό. Τὰ μαλλιά ήσαν μακρὰ και σχεδόν ίσια στο έπάνω μέρος, οι άκρες γυρισμένες έξωτερικῶς και τὸσον κολλητὰ έπάνω στα μάγουλα ώστε έδιδαν στο σαγόνι ένα σχήμα τετραγώνου, σχεδόν άνδρικό.

Κατὰ την ίδια εποχή, τὰ φορέματα ήσαν κλειστά και τὰ χρώματα κτυπητά. Έάν τώρα θέλετε να είσθε τής μόδας πρέπει ν' αλλάξετε τὸν τρόπο του κτενίσματος, του μακιγιάζ και του ντυσίματος σας. Μην βάζετε πολύ κτυπητό, κόκκινο στα χείλη σας και μη δίδετε πλέον στο στόμα σας τόνο μελαγχολικό. Μην βάζετε πλέον τὰ φρύδια σας, και μη βάζετε πολύ ρίμελ στα μάτια σας. Τὸ κτένισμά σας να είναι πιδ φλοῦ.

Στὰ 1938-39 ή μόδα άλλαξε τελείως. Τὰ μαλλιά τραβήχθηκαν στην κορυφή τής κεφαλής και τελείωσαν σ' ένα

μάτσο από μπόυκλες. Αυτό έδιδε στις γυναίκες ένα λεπτό και πολύ γυναικείο ύφος. Τὰ φορέματα είχαν άνοιγματα στους ώμους, ή σιλουέττα ήταν πιδ γεμάτη. Τὸ χρώμα του δέρματος που συνήθιζετο ήταν τὸ χρώμα του γάλακτος και του τριανταφύλλου. Τὰ χρώματα ήσαν άπαλά και τὰ καπέλα έστολίζοντο με βέλο. Τὸ ρούζ στα χείλη ήταν πολύ άνοιχτότερο και θαμμένο κατὰ τρόπον ώστε να μικραίνουν τὰ στόματα. Τὰ μάτια είχαν μια έλαφρά σκιά καθώς και τὰ τσίγουρα. Τὰ μέτωπα έμειναν άνοιχτά για να μακραίνουν τὸ πρόσωπο και να τὸ δίδουν, πιδ γυναικείο παρουνισιαστικό.

Όλα αυτά πέρασαν. Άποφύγετε τώρα να δίδετε στον έαυτόν σας τὸ «εύθραυστο» εκείνο ύφος. Μην φοράτε πλέον πολύ λεπτὸς τουαλέτες, μην μακιγιάρετε πολύ τὰ μάτια σας και μη βάζετε τὰ νύχια σας με τὸ βρονίκι ρόζ μούβ.

Πῶς να κτενισθίτε τώρα; Τὸ κτένισμα έφέτος πῆρε κάτι από τὰ δύο προηγούμενα έτη. Τὰ μαλλιά τραβιούνται στα πλάγια με μπουκλες στην κορυφή που πέφτουν και στο λαιμό. Τὸ κτένισμα αυτό είναι πολύ γυναικείο και δέχεται πολλές παραλλαγές αναλόγως του

γούστου τής καθεμιάς. Είναι πολύ εύκολο και στερεώνεται με δύο μικρά κτένια. Τὸ ρούζ στα χείλη, στα μάγουλα και στα νύχια είναι πιδ εύθυμο και πιδ φυσικό έφέτος. Τὸ χρώμα τής πούδρας έχει τὸ χρώμα του ροδάκινου. Τὸ μακιγιάζ είναι πολύ έλαφρό. Μην βάζετε ρίμελ στα μάτια την ήμέρα, μόνον όλίγο λάδι, στα βλέφαρα, και λίγο γκρι ή μπλε πάλ ρίμελ για τὸ βράδυ. Τὰ φρύδια διατηρούν τὸ φυσικό τους σχήμα και μαυρίζονται έλαφρά.

Προσπαθήστε να δώσετε στο πρόσωπό σας σχήμα οβάλ. Τὰ ρούχα σας να είναι πρακτικά, κομψά και χαρούμενα. Προσπαθήστε όσον μπορείτε να συμμορφωθίτε με τὰ δύο αυτά τελευταία χαρακτηριστικά και θα είστε πάντοτε χαριτωμένες.

Τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ο παράδεισος τῶν γυναικῶν

Προχθὲς περνώντας από την ὁδὸν Βουκουρεστίου, δέν άντεξα στον πειρασμό να πάω να περιεργασθῶ κι' εγὼ τὰ εἶδη του ξεπουλήματος του γνωστου καταστήματος «Ετάμ». Τι να σας πῶ; Καταπληκτικό! Και οι Άθηναίες δέν έχασαν την εύκαιρία που τους έδίδετο. Γεμάτο τὸ κατάστημα από γυναικόκοσμο. Τὸ ύπαιθρικό προσωπικό αν και πενταπλασιασμένο, δέν πρόφθαινε.

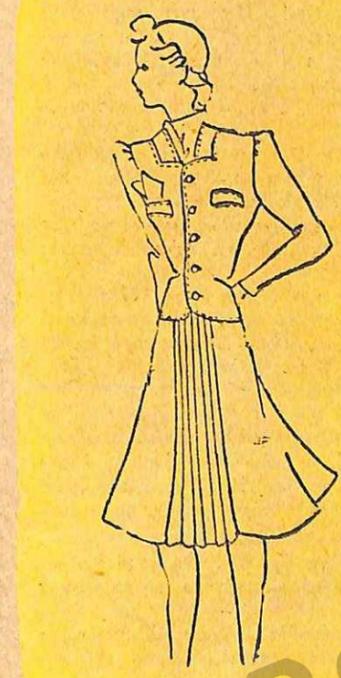
Γνωρίζετε όλες σαν κι' εμένα τις περίφημες κάλτσες Έτάμ, τις κυλότες, τις κομπιναιζόν κλπ. Λοιπόν, όλα αυτά πουλιούνται τώρα σε τιμές έξαιρετικά χαμηλές, άσυναγωνιστες! Φαντασθίτε. Κάλτσες μεταξωτὸς περιπάτου 80-95. Κυλότες 55-65. Δερμάτινα γάντια 55 κλπ.

Νυχτικά! Ρόμπες τουσπιτιού! Θυμάσιες! Τρέξετε, κορίτσια να πάρετε κάτι για την προίκα σας. Μητέρες φροντίστε και σεις για τὰ κριτίσια σας! Η εύκαιρία είναι μοναδική.

Άλλά εκεί που έμεινα έκστατική είναι στα περίφημα φορέματα που τότες φορές εθαύμασα στις διτρίνες. Μου ήρεσαν έξαιρετικά, αλλά οι τιμές τους τότε ήσαν όλίγον άκριβές. Τώρα έγιναν πολύ λογικές. Συγκρίνατε μόνες σας. Τὸ ώραίο μοντελάκι που σας παρουσιάζω, μόνον 975 δραχ. Ταγιεράκια 1.110. Άλλα φορέματα, 175 δραχ. Σπουδαία τώρα για τὰ γραφεία, για σπόρ, περίπατο κλπ. Έξαιρετικά για την άνοιξιν όταν ξεφορτωθούμε τὰ παλτά μας.

Κι' όσες ζουν στην έπαρχία μπορούν να έπωφεληθουν απ' αυτό τὸ ξεπούλημα. Γράψετε απ' εύθείας εις τὰ

γραφεία του καταστήματος «Ετάμ», ὁδὸς Βουκουρεστίου 8, ζητώντας τὸν κατάλογον του, και όταν στείλετε την παραγγελία σας, στείλετε μαζί και μια έπιταγή τής αξίας των ειδῶν

που θα θελήσετε και επί πλέον μην ξεχνάτε τὰ ταχυδρομικά έξοδα. Εύχαρίστως θα σας βοηθήσω κι' εγὼ αν τὸ επιθυμήτε.

Δ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Σουπιές ά λά πολίτα

Παίρνετε όσες σουπιές σας χρειάζονται, τους άφαιρείτε τὸ κόκκαλο, τὰ μάτια, τὰ μελάνη και την σακκουλίτσα με την άμμο, τις κόβετε σε κομμάτια και τις πλένετε πολλά νερά. Προσθέτετε κρεμμύδι φιλοκομμένο και τὸ βάζετε να κοβουρισθί με όλίγο λάδι. Ρίχνετε κατόπιν τις σουπιές με όλίγη ντομάτα φρέσκη ή του κουτιού και τις άφινετε να σιγοβράσουν έως ότου πιουν τὸ ζουμί τους. Όταν έτοιμασθουν σεβρίζονται ζεστές ή κρύες.

ΜΕ Τὸ ΝΕΦΤΙ

Οί φριξιδὸν με νέφτι άνακουφίζουν πολύ τους ρευματικούς πόνους. Με νέφτι καθαρίζονται οι λεκέδες τής λαδομπογιᾶς και τής πίσσας. Όλα τὰ μάλλινα προστατεύονται από τὸν σκόρο όταν τυλίχονται σε έφημερί-

καλὸ βραδυὸ ξεμακιγιάρισμα, παρά χίλια δύο άλλα πανάκριβα μακιγιάζ και κοσμητικά καλλυντικά τής ήμέρας. Διηλαδὴ, προτιμότερο είναι να εκθαρίζετε όπως πρέπει τὸ πρόσωπό σας τὸ βράδυ πρὸ τής κατακλίσεως, και να μη μεταχειρίζεσθε τίποτε άλλο καλλυντικό την ήμέρα, παρά τὸ άντίστροφο. Και τούτοι για τους εξής δύο σπουδαίους λόγους: Πρῶτα γιατί οι σκόνες τής ήμέρας, οι διάφορες κρέμες, οι πούδρες και τὰ μπρυνέτ, εἰσχωροῦν σιγασιγὰ βαθιὰ στην επιδερμίδα και εκεί άναμιγνύόμενα με τὸν ιδρώτα κι' άλλα ζῶντα στοιχεία του δέρματος, σχηματίζουν ένα σκληρὸ κι' αδιάλυτο πιά έπίστρωμα, τὸ όποιον εκτός των άλλων άντιαισθητικῶν σημείων που προκαλεί στο δέρμα (μπιμπίκια, άσπρα και μαύρα στίγματα κ.τ.λ.), έμποδίζει συγχρόνως και την έπαρκή οξείδωσιν των ιστῶν (διαπνοή). Συνεπῶς, αν δέν ξεμακιγιαρισθίτε καλὸ τὸ βράδυ, ώστε ν' απαλλάξετε τὸ πρόσωπό σας απ' αυτό τὸ έπίστρωμα, ή ζωτικότητα του θα έλαττωθί και θα επακολουθήσει ή μαρμασμός, ή ρυτίδωσι και τὸ πρόσωπό σας.

Δεύτερος λόγος, από τελείως αισθητικῆς πλευρᾶς, είναι ότι όταν ή επιδερμὶς του προσώπου σας είναι καλοκαθαρισμένη και ζωηρή, τότε κι' ένα μόνο λεπτὸ στρώμα πούδρας είναι άρκετὸ για να τής δώσει ζωηρότερο τόνο, σ' όλα τὰ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της. Διαφορετικὸ χωρὶς την ειδική, ούτως εἰπείν αυτή προτομοασία τής επιδερμίδος δηλ. τὸ καλὸ ξεμακιγιάρισμα, τὸ μακιγιάζ φαίνεται βαρὺ, άτεγχο και διακρινεται, και γενικῶς τὸ πρόσωπο φαίνεται θαμπὸ και μαρμαμένο, μ' ὄση προσοχή κι' αν έχετε μακιγιαρισθί.

Ένα καλὸ, τέλος, ξεμακιγιάρισμα πρὸ του ύπνου τὸ βράδυ επιβάλλεται διότι εκτός των άλλων κάθε μικρὸ τραῦμα, εξάνθημα, μπιμπίκι ή οίσοδήποτε άλλος έρεθισμὸς τής επιδερμίδος, ανευ αυτού επουζάνεται και εξαπλοῦται.

Γι' αυτός λοιπόν ὄλον τους λόγους, πὸν είναι και οι σπουδαιότεροι μεταξύ πολλῶν άλλων, οὐδέποτε πρέπει να παραμελήτε τὸν βραδυὸ καθαρισμὸ του προσώπου σας.

Για τὸν καθαρισμὸ αυτό πρέπει να χρησιμοποιήτε λοιπὸν και όχι κρέμες. Συνταγὸς τέτοιων γαλακτωδῶν ή έστω και άπλων λουσιῶν, σας έγραφα, στα εἶδη κα' άρθρα «Τὰ Καλλυντικά». Ο λόγος γιὰ τὸν όποιον πρέπει ν' άποφεύγετε τις κρέμες για τὸ βραδυὸ καθαρισμὸ του προσώπου σας είναι ότι καθαρίζουν μεν επιφανειακῶς τὰ διάφορα μακιγιάζ, αλλά διαστέλλουν τους πόρους, ενθ' συγχρόνως τους άποφράσσουν κι' έτσι επεπείνουν την ασφυξία τής επιδερμίδος.

Έπίσης και τὸ καθαρισμὸ με ζεστὸ νερό δέν συντελεῖ σε τίποτα, άπεναντίας βλάπτει, γιατί με την θερμότητά του διαλύονται τὰ διάφορα καλλυντικά κι' έτσι διευκολύνεται ή εἰσχώρησι των περισσότερων βαθιὰ στην επιδερμίδα, και παρεμποδίζεται ή κανονική διαπνοή της, πράγμα που συντελεῖ στην πρόωγη ρυτίδωσι και τὸν μαρμασμὸ του προσώπου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ Δερματολόγος ιατρός Σόλωνος 40

δες τις όποιες έχετε θρέξει με νέφτι. Επίσης τὰ ταμπήματα των ψαριῶν άνακουφίζονται με τὸ νέφτι.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὸ βραδυὸ ξεμακιγιάρισμα

Δια την εν γένει τακτική που πρέπει ν' ακολουθί κάθε κυρία όσον άποφά την υγιεινή και κοσμητική περιποίηση του προσώπου της, σας έγραψα λεπτομερῶς στα τελευταία άρθρα μου «Περιποίηση του προσώπου». Σήμερα θα σας γράψω ιδιαίτέρως για την σπουδαία σημασία που έχει για την εν γένει άνθηρότητα και για την επί μακρόν διατήρηση τής όμορφιάς σας, ή κατάλληλος βραδυὸς καθαρισμὸς του προσώπου.

Πρέπει να μάθετε ότι καλύτερα συντελεῖ για την διατήρηση τής φρεσκάδας, τής ζωηρότητας και τής άνθηρότητας τής επιδερμίδος του προσώπου σας, ένα

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

S. O. S.

ἐπὶ τὰ ἴχνη μας!

τοῦ Χέρμαν Λάντον

ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΦΩΡΩΝΤΑΣ μιὰ θαυμάσια μεταξωτὴ πυτζάμα, ὁ γόης τοῦ κινηματογράφου Τζάκ Ζόβριν κутταζόταν στὸν πελώριο καθρέπτη ποὺ κάλυπτε τὰ πέντε ἔκτα σχεδὸν τοῦ τοίχου, τοῦ δωματίου του, ἔκανε μορφασμούς, ἔπαιρνε διάφορες στάσεις, μονολογούσε! Ὁ μεγάλος καλλιτέχνης ποὺ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια συγκινούσε τὸ κοινὸ μὲ τὴν ἀπαράμιλλη τέχνη του, μελετοῦσε τὸν ρόλο ποὺ τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ σὲ μιὰ νέα ταινία.

Ξαφνικά, καθὼς βρισκόταν μπροστὰ στὸν καθρέπτη, κάθισε διασπαστικὰ σὲ ἕνα τραπέζακι καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ σκεπτικῶς καὶ ἀργά-ἀργά.

Ἐσπάζο, κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, κάτι τὸ ἀλλόκοτο γινόταν μέσα σὲ ἕνα δωμάτιο μὲ κατὰκλειστο παράθυρο, τοῦ ἀντικρουοῦ κτιρίου.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐκείνο ἔβγαίνε μιὰ κεραία ραδιοφώνου ποὺ ὠρθωνόταν σ' ἀρκετὸ ὕψος. Μέσα στὸ δωμάτιο βρισκόνταν δυὸ ἀξιοπεριεργοὶ τύποι. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ, ἄνδρας ἀκαθόριστης ἡλικίας, κανονικοῦ ἀναστατήματος ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ παχυσάρκος καὶ ροδοκόκκινος ποὺ φαινόταν ὡστόσο ἀρκετὰ ζωηρὸς παρὰ τὴν παχυσαρκία του, καθόταν ἀμίλητος σὲ ἕνα φωτεῖο, ἔχοντας τὸ βλέμμα του στὶς κινήσεις τοῦ συντρόφου του. Ὁ ἄλλος, ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς ψηλὸς νέος μ' ἀθλητικὸ παράστημα καὶ χρυσαῖα καὶ γαλανὰ μάτια, ποὺ στεκόταν κοντὰ στὸ κλειστὸ παράθυρο, ἔχοντας τὸ μάτι του κολλημένον σὲ ἕνα εἶδος κυαλιού.

Ἡ κεραία ποὺ ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο, δὲν ἦτο κεραία ραδιοφώνου. Ἦτο ἕνα περισκοπίο θαυμάσια καμουφλαρισμένο, μὲ τὸ ὅποιο ὁ ψηλὸς ἐκεῖνος νέος ἔβλεπε τί γινόταν στὸ δωμάτιο τοῦ γόητος Τζάκ Ζόβριν!

Ἐν τῆλει, ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πλησίασε στὸ φωτεῖο τοῦ παχυσάρκου συντρόφου του:

— Τὰ ἴδια! Προβάρισε κάποιον ρόλο μπροστὰ στὸν καθρέπτη του, κατόπιν κάθισε στὸ τραπέζακι του καὶ ἐσημείωσε κάτι γιὰ τὸν ρόλο του ἴσως καὶ τώρα ντύνεται γιὰ νὰ βῆ.

— Μοῦ φαίνεται φίλτατε Μάρτεν δτι δὲν θὰ κάνουμε τίποτα ἂν δὲν ἀνακατευθῆ στὴν ὑπόθεσις ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Τὸ ζήτημα εἶναι πῶς νὰ εἰδοποιηθῆ ὁ διαβολάκος αὐτός!

— Δὲν πιστεύω Σούμερ νὰ θελήσῃ ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ν' ἀνακατευθῆ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσις.

— Γιατί; Ἀμφιβάλλεις ἂν ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» θὰ δεχθῆ νὰ βοηθήσῃ τὴν «Ἰντέλιζανς Σέοβις» ὅπως βοηθήσῃ καὶ τὴν «Σκότλαντ-Γουάρδ»; Αὐτὸς πη-

— Ἐίμαι στὴν διάθεσί σας τζέντλεμενς, εἶπε, ἀλλὰ, προηγουμένως θὰ ἤθελα νὰ γνωρίζω πρὸς ποίους ἔχω τὴν τιμὴν.

— Ἦρθαμε νὰ ἐρωτήσωμε, ἀποκοιθῆκε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀγνώστους καὶ ὄχι νὰ ἀπαντήσωμε σὲ ἐρωτήσεις. Καὶ ἡ πρώτη ἐρώτησίς μας εἶναι αὕτη: Εἶσθε ἀπολύτως βέβαιος πῶς εἴσθε ὁ Τζάκ Ζόβριν;

— Ἡ ἐρώτησίς σας μὲ πείθει δτι δὲν πηγαίνατε συχνὰ στὸν κινηματογράφο.

— Μήπως γνωρίζετε κάποιον Χέρμαν Γκοντεφράου;

— Ὁ... ὄχι... Δὲν γνωρίζω αὐτὸν τὸν κύριον...

— Ἐγὼ εἰμαι καλῶς. Λάβετε λοιπὸν τὸν κόπο νὰ ντυθῆτε καὶ νᾶλθετε μαζί μας γιὰ νὰ σᾶς τὸν συστήσωμε.

Καὶ βγάζοντας τὶς ταυτότητές των προσέθεσαν:

— Ὁφφρις Β! «Ἰντέλιζανς—Σέρβις»!

— Τὸ εὐάγευσμα. Σᾶς ἀκολουθῶ τζέντλεμενς! Δὲν σᾶς ζητῶ παρὰ τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸ νὰ ντυθῶ.

— Τὸν ἔχετε ἀλλὰ θὰ ντυθῆτε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψή μας.

Ἐστὺτερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ γόης Τζάκ Ζόβριν ἀνακρινόταν στὸ Ὁφφρις Β!

— Εἶσθε ὁ Χέρμαν Γκοντεφράου.

— Εἶμαι ὁ ἡθοποιὸς Τζάκ Ζόβριν. Δὲν γνωρίζω τὸν Χέρμαν Γκοντεφράου.

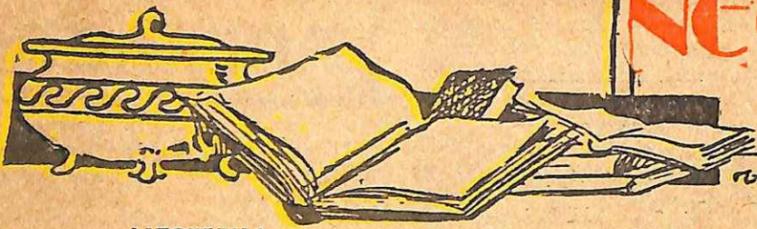
— Ἄς παίξουμε κύριε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά. Πρὸ τριῶν χρόνων, ἐξαφανίσθηκε μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ Βερολίνο, ὁ λοχαγὸς Χέρμαν Γκοντεφράου, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱκανωτικὸς καὶ τοὺς πικὸς τολμηροὺς ἀξιωματικούς τοῦ Γερμανικοῦ Β' γραφείου. Δὲν ἀμφιβάλλετε βέβαια ὅτι, ὅπως στὸ Λονδίνο δροῦν Γερμανοὶ πράκτορες κατασκοπείας, δροῦν καὶ στὸ Βερολίνο Ἀγγλοὶ! Αἱ πληροφορίες μας εἶναι σαφεῖς! Μιὰ ἐβδομάδα μετὰ τὴν ἐξαφάνισις τοῦ Χέρμαν Γκοντεφράου, ἤλθετε στὸ Λονδίνο καὶ ζητήσατε νὰ πιάξετε τὸν κινηματογράφο. Κατ' ἀρχάς, λαμβάνετε τὸν μισθὸ σας ἀπὸ τὸ Βερολίνο. Κατόπιν, ὅταν ἐγίνατε ὁ γνωστός γόης, τὰ ἐκ Βερολίνου ἐμβάσματα σταμάτησαν. Εἶσθε τέλος τζέντλεμαν, τὸ ἀναγνωρίζομεν, καὶ σκεπτικῶς μὲ ἀξιωματικὸς ὄλιον πᾶν ὄλιον καὶ μὲ ἀνθρώπους κατέγοντας ἐμπιστευτικὰς θέσεις, οἱ ὅποιοι δὲν ἐφανταζόντο δτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ ἕνα κατάσκοπο. Γιὰ λόγους ποὺ τοὺς μαντεύετε, σᾶς ἀφίσαμε ἀνεμόγητο. Ὅταν ἐξεράγη ὁ πόλεμος ἐκφράσατε τὴν λύπη σας γιὰ τὴν μὴ πάθησις τῶν νεφρῶν σας δὲν σᾶς ἐπέτρεπε νὰ καταταγῆτε στὸν στρατὸ καὶ νὰ πολεμήσατε τὸν ἐχθρὸ. Δὲν πύστατε ὅμως νὰ καταφέρεσθε ἐναντίον τῆς Γερμανίας. Ἄνοιξτε κύριε τὴν ἀλληλογραφία σας μὲ τὴν Ἑλβετία καὶ ἀνακαλύψαμε τὴν συμπαθητικὴ μελάνη μὲ τὴν ὁποῖαν ἀλληλογραφεῖτε. Σᾶς συγγαίσομεν διὰ τὰς πληροφορίες ποὺ στέλνετε στοὺς ποιστανόμενους σας. Θέλομεν, ὁμῶς, νὰ μᾶς πῆτε ποῖος σᾶς τὰς εἶδεδε.

— Ἐφ' ὅσον ἔνουν ἔτσι τὰ πράγματα, βυολογῶ πῶς πᾶντα εἶμαι ὁ Χέρμαν Γκοντεφράου. Σᾶς δίδω ὅμως τὸν λόγο τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς, δτι κανεὶς Ἀγγλος δὲν μοῦ ἔδινε τίς πληροφορίες

— Ἐίμαι ὁ Χέρμαν Γκοντεφράου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Ἐίμαι ὁ Χέρμαν Γκοντεφράου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΙΓΟΨΥΧΙΑ

Μιά μέρα — πού ούτε έβρεχε, ούτε χιονίζε, ούτε σφύριζε δαιμονισμένα ή καταγιόδα—μιά μέρα κοινή, μπήκα και έγώ στη σκούνα την πελώρια.

Δέν σταμάτησε καθόλου, ούτ' έκοψε τὸ δρόμο της ὅπως κάνη στους μεγάλους.

Ένας θαρκάρης με γράπωσε στὰ χέρια του τὰ στιβαρά και με τίναξε σαν να κομματί λάσπη στὰ σκοτεινά της ὕφαλα. Ζούσα χρόνια στὸ ἀμπάρι τὸ θεοσκότεινο. Μικρὸς ἐγὼ και τὸ ταξίδι ἀτέλειωτο...

Ποιὸ ἀργά, ἀπὸ τὸ παραθυράκι μου ἔδλεπα τὴ θάλασσα, ὅλο γαλήνη, ν' ἀλλάζη χίλια χρώματα—θείες ἀνταύγειες ἀπ' τὰ οὐράνια φέγγη! Ἀλήθεια, τί φῶς πού κλείνανε κείνα τὰ σκοτεινά τὰ χρόνια!

Και σὰν ἐβγήκα στὸ κατὰστρομα: γιγαντωμένοι πειρατές, μεσαιωνικοὶ κουρσάροι με λαχταρισμένα πρόσωπα, στόματα π' ἀχνίζανε... Ὀμίγη και ψεκάδες ἀπ' τὰ συντριμμένα κύματα τῆς θάλασσας κυκλώνανε τ' ἀσκητικά τους πρόσωπα με τὰ φωτεινά στεφάνια...

Μάτια με λαχτάρα κολλημένα στὸ ἀπειρο, σὰν σὲ πολυπόθητο ὄραμα!! Γυναίκες, σκλάβες ποὺς ξέρει ἀπὸ ποιὸς ἰσχυροὺς ἀγορές, ὑφαίνανε ἢ κάθε μιά τὸ φῶς της γιὰ τὰ πανιά τῆς πελώριας σκούνας.

Σμίλες και πινέλα, σφουριά και δρεπάνια, ἐργαζότανε ἀδιάκοπα σ' ὀργιαστικὸ παραλήρημα νὰ μορφώσουν τὸ καράδι... Πηγαίναμε γιὰ τὰ μαγεμένα νησιά τοῦ Εἰρηναίου: Τῆ Σάντα Κλάρα, τῆ Μασσαίρα, τῆ Μασαφουέρα... Ἐκεῖ στη ζωή... ἐστὴν αἰώνια γαλήνη!! Κυττοῦσα και ἐγὼ ὄρες ἀμέτρητες και θαμπωνόμουνα σὲ σημείο πού τὸ πᾶν νὰ χάνη γιὰ μένα τὴν ὕλη, και μέσα σὲ υπερκόσμιες ὀφτασίες, μέσα στὰ φωτεινά φόντα τῆς φαντασίας μου—τί θεσπέσιο φῶς!—ξεπρόβαλλε τὸ γλυκὸ της προσώπι και ἔλπιδα, τὸ ἰδανικό μου! Μὰ ἀλλοίμονο... κλλοίμονο... μόνο ἀπὸ μακριὰ θὰ τὸ βλέπουμε; Ἡ μήπως κι' εἶναι κάποιος ἀντικατοπτρισμὸς ἀπατηλός, κι' ἡ σκούνα μας θὰ κυλάη βορᾶ στην ὕδατοσφαῖρα χωρὶς ν' ἀπαντήση ποτὲ τὴν ξηρά, τὸ τέλος, τὸν σκοπὸ; Φαντάδες και τεχνίτες θὰ συνεχίσουν τάχα νὰ μᾶς ὁμορφαίνουν τὸ φέμμα, ὅπου μιά μέρα θὰ συντριπτοῦμε τρομαχτικά;

Ὡ Θεέ μου! Θεέ μου!... Δὲς τὸ σπαργιό μου και κάνε νὰ γυρίσω στὸ ἀμπάρι μου, ἐκεῖ στὰ ὕφαλα, πού ἀπ' τὸ παραθυράκι μου θὰ κυττῶ τὴ γαλήνια θάλασσα ὅ ἀλλάζη χίλια μαγικά χρώματα με τῆς ἀνταύγειες ποῦρχον. Ὡς ἀπὸ τὰ οὐράνια φέγγη...

ΣΤΡΑΘΗΣ ΔΑΗΜΙΣΗΣ

ΑΣ...

Ἄς μὴν τελειώση ἡ νύχτ' αὐτῆ, τὸ χάραμα ἄς μὴν ἐρθῆ, τ' ἀστέρια ἄς μὴν σούσουνε και τὸ γλωμὸ φεγγάρι, τὸ ρουάκι, ἀκούραστο κι' αὐτό, τὰ λόγια ἄς μᾶς πάρη...

Στὴν ὄχθη του τὴν πράσινη σφιγτὰ ἀγκαλιασμένοι τὰ μάτια μας ἄς κλείσουμε σὸν ὕπνο τῆς ἀγάπης. Κι' ἄς μὴν ξυπνήσουμε ποτέ... Τὸ ὄνειρο μὲν ἄς πλέκη.

ΔΑΜΠΡΟΣ Α. ΖΟΥΝΗΣ

(Ἀθήνα)

ΔΕΙΛΟΙ

Τὸ νοιώθω... Προσπερνᾶς και στέκει και θέλεις κάτι νὰ μού πῆς. —Τὸν πόνο αὐτὸ πού δὲν ἀντέχεις κι' ὅμως τὴ δύναμη δὲν ἔχεις: σιγᾶς στὰ βρόχια τῆς ντροπῆς.

Νᾶξερς τί καλὸ μὲ κάνει πού νοιώθω πὸς αὐτὸ ἀγαπᾶς!... Ὡ, νὰ μπορούσες νὰ γλυκάνης τὴ μοναξιά μου! Μὴ ἀποκάνης στὴν προσμονή. Μὰ μὴ σιωπᾶς!

Σοῦ λέω αἰμίλα, γιὰτί ξέρω τῆς σιωπῆς σου τὸν καιρὸ. Μήπως και γὼ δὲν ὑποφέρω πού δὲν μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω μὲ ἀγάπη δίχως τελειωμὸ;

Πρὶν τὴν ἀγάπη σου ἀντικρύσω γιὰ με στὰ μάτια σου, ἐγὼ ἦταν γραφτὸ νὰ σ' ἀγαπήσω μ' ἀπ' τὴ δειλία μου νὰ μιλήσω, δὲν τὸ καπώρθωνα νὰ βγῶ.

Κι' ἔλεγα: ἀσὺ, Θεέ μου, κἀνα νὰ νοιώση πὸς τὴν ἀγαπῶ! Ἀρῆς οἱ ὄρες μου περνᾶνε, τὰ χεῖλη μου ὅμως δὲ μιλᾶνε τώρα δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ.

Τὸν ἐρωτᾶ μας πού σιωπᾶμε πὸς τὸν πληρώνουμε ἀκριβᾶ! Στὴ σιωπῆ μας πὸς πονᾶμε! Κι' ὅμως σιμὰ πάντα περνᾶμε σὰν δύο πρόσωπα βουβά.

Χτυποῦν οἱ ὄρες πού περνοῦμε με ὀλιθερὸ γιὰ μᾶς σκοπὸ. —Σὲ ποῖον αἰῶνα, Θεέ μου, ζοῦμε νὰ μὴ μπορούμε κἀν νὰ ποῦμε οὔτε κι' αὐτὸ τὸ «Σ' ἀγαπῶ»... (Πειραιεύς)

ΑΝΤ. Κ. ΖΑΒΑΛΗΣ

ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μέσα στὸ τσίρκο τῆς ζωῆς, παντέρη-μοι παλιάτσου και ἐμεῖς, ἐναν ἄθλιο ρόλο, μασκαραδες ἐλεεινοί, ἤρθαμε νὰ πάρομε. Ρόλους καλοὺς νοιώθουμε στὴν ἀρχὴ πὸς πρόκειται νὰ παίξουμε, μὰ λίγο σὰ σηκωθῆ τῆς ζήσης ἢ αὐλαία, ἀμέ-

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Εἶχα πάει γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν φίλο μου στὸ ἀτελιέ του. Μπήκα με πολὺ προφύλαξη—γιὰτί τὸν εἶδα σὲ στάση πού ἡ καρδιά μου δὲ μούλεγε νὰ τοῦ χαλάσω— και κάθησα σιμὰ στὸ παραβάν. Καταλάβαινα πὸς πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πολύχρωμη κλάρα σίγουρα, κάποιος γυμνὸ μοντέλο θὰ πῶρε— ὅπως πάντα—στὸν καλλιτέχνη; μὰ δὲ διάστηχα νὰ τὸ κυττάξω θέβαιος πὸς θὰ τὸ γνώριζα καλά, ἀρκεῖ νὰ βλεπα τελειωμένο τὸ καλλιτέχνημα... Κι' ἔτσι περμένα...

Μὰ ἐνῶ ἄθελα ἡ δική μου φαντασία ἔφερνε σιγὰ—σιγὰ—ὅπως θὰ ἔκανε και κάθε νέου ἀνθρώπου—μπρὸς στὰ μάτια κάποιου καλλιγραμμο, χυτὸ σῶμα λαχταριστῆς παρθένας, τοῦ φίλου μου τὰ γυμνασμένα δάχτυλα, σὰν μαγεμένα, ποὺς ξέρει ἀπὸ τί ὑπέροχο καλλιτεχνικὸ φύσημα, θείας φλόγας διάτρεχαν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω πότε λοξὰ ἢ κάθετα και πότε κυκλικά, μὰ με ἀφάνταστη ἀπαλωσύνη, τὸ πρόπλασμα.

Δὲν ἀνυπομύνησα και πολὺ, ἢ ἴσως νὰ πέρασε κι' ἀρκετὴ ὥρα μὰ πού ἐγὼ δὲν τὴν ἐνοίωσα, κυττώντας τὸν καλλιτέχνη στὸ ἔργο του... και σὲ λίγο, νὰ: εἶχα μπροστά μου ἕνα ἀνεπίπτως ὀραϊότητος σῶμα. Κάποιος γλυκεῖας παρθένας τοῦ ὄνειρου, ὀλοζώντανο, στητὸ, λές κι' ἔβλεπα τὸ ἴδιο τὸ μοντέλο, ἀπαράλλαχτο! Μὰ τόσο ζωντανό, πού γιὰ λίγο ξέχασα ἐκεῖνο πού ἀκόμα κρυβότανε πίσ' ἀπ' τὸ παραβάν... Ἡ' ἐκεῖ πιδ πέρα σκεφτικῶς, ἔστειλε ὁ οὐλομοργὸς του, κυττάζοντάς το ἀχόρταγα, ἐνῶ στ' ἀδύνατο πρόσωπό του ἐφεγγε μιά ἀλλόκοτη γιὰ μένα ἔκφραση... Κάτι τὸ χαροπὸ μὰ και πονεμένο μαζὶ ἐθόλωνε τὸ βλέμμα του...

Μὰ ἐπὶ τέλους, τί κρυβότανε πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά; Τὸν πρόσεχα κι' ἄλλες φορές ἔτον ἐτέλειωμε ἕνα ἔργο του, κι' εἶχα συνηθίστὸ στὸ ὕφος πού ἐπαιρνε μελετώντας το. Μὰ τώρα, δὲν ξέρω, λές και τ' ὀλοζώντανο αὐτὸ ἀριστούργημα τὸν ἀνασάττωνε ψυχικά...

Κι' αὐτὸ φάνηκε καλὰ ὕστερα, ὅταν, ἐντὶς νὰ γνωρίσω τὸ μοντέλο τοῦ φίλου μου— πού τέτοιο δὲν ὕπῃρχε και μέσα...—ἀκουσα ἀπ' τὸ στόμα του μὲ λόγια, πονεμένα τὴν ἱστορία μῆς ἀγάπης...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΚΟΣ

σας σκοτεινοὶ γκρεμοί, δύοδάτα μονοπάτια ἐμπρός μας ξεπροβάλλουν... Κι' ἀρχίζουμε τὸ διάβα τους, ὡς ἔτου, κουρασμένοι, σ' ἄλλων συνοδοιπόρων μας—παλιάτσων κι' αὐτῶν—τὰ χέρια πιδ ἀφειδοῦμε, με τὴν ἐλπίδα τῆς στερνῆ πὸς ἴσως ἐκεῖ βροῦμε ἐκεῖνο πού ζητήσαμε στῆς ζήσης μας τὸ ἄλλο...

Γ. Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Καλάμα)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΥΡΑΣ

Λάουραν Χ. Δυστυχῶς, ὅλοι οἱ ἀποχρωματισμοὶ με ὀξυζενε καταστρέφουν και ἀποξηραίνουν τὰ μαλλιά. Συγχρόνως δὲ ἀποξηραίνουν ἐξ ἀπορροφῆσεως και τὴν ἐπιδερμίδα ἐξ οὗ και ἡ αἰθρονη πιτυρίθρα σας. Συνεπῶς ἀποφεύγω νὰ δίνω συμβουλές γιὰ θαφές. Ἡ πούδρα σας καλή.

Να τὰ σα. Διαβάστε ὅτι γράφω ἀνωτέρω πρὸς Λάουραν Χ.

Τα ὕψετα σου λα. Μ' ἰδιαίτερα προσοχὴ διάβασα τὸ λεπτομερὲς γιὰ τὴν πάθησή σας γράμμα. Δυστυχῶς, λόγφ τῆς φύσεως τοῦ ζητήματος δὲν μπορῶ νὰ ἐκταθῶ σὲ λεπτομέρειες οὔτε νὰ σας πῶ και τὴν θεραπεία πρέπει ν' ἀκολουθίσετε, ἔστω και μόνη ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης. Ὡστε, ἂν θέλετε, γράψτε μου ἴπο ποῖον ψευδώνυμον θέλετε νὰ λάβετε ἐπιστολήν μου στὸ Πόστ-ρεστάντ, τοῦ μέρους πού μένετε. Τὸ γράμμα σας τὸ κρατῶ, ὥστε μόνον τὸ ὄνομα νὰ μού γράψετε, ἐσωκλείοντας και δραχ. 100, γιὰ τὴν ἰδιαίτερα λεπτομερῆ ἀπάντησή.

Δίδα Κ. Δ. Κ. α. ρ. δ. Ἡσυχᾶστε. Σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι τίποτε ἀπὸ αὐτὰ πού μού γραφετε δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς συνηθείας σας ἐκείνης. Οἱ ἀμοιβάδες εἶνε ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ και στὴν θεραπεία αὐτῶν πρέπει νὰ στραφῆτε. Τὴν ἄλλη ἱστορία «ἐχάστε τὴν τελείως. Καὶ ἡ τριχόπτωσης στίς ἀμοιβάδες ὠφέλιμα: Κάνετε ἕνα μασάζ τῶν ριζῶν, κάθε βράδυ, με τὸ κάτωθι φάρμακον:

Teinture de jaborandi 100 gr. Teinture de quina 60 gr.

Και πρὸ παντός κλείστε τὴν κακὴ σελίδα, τῆς κακῆς παλαιᾶς συνθείας και στραφῆτε πρὸς τὴν φύσιν. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ καλογερέψετε!!

Ἀπελπισμένην. Διάβασα ἐπισταμένως τὴν ἐπιστολή σας και θελῶ νὰ σας φανῶ ὅσο μπορῶ περισσότερο χρήσιμος. Γ' αὐτὸ μιά κι' εἴθε εἰδῶ περᾶστε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο μου και θὰ σας βοηθῆσω ἀφιλοκερδῶς. Δέχομαι 10—1 και 5—8 καθήμερινῶς.

Τριχόπτωση καὶ Δεσποινίδα, Ἐνταῦθα. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ υποβληθῶ σὸν κόπο μῆς δοκιμαστικῆς ἀποψιλώσεως γιὰ νὰ σας καθυστερῶ. Ἡ ἀφαιρέσεις, ἄλλωστε μερικῶν τριχῶν θὰ σας χρησιμεύση γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν ριζικότητα τῆς καταστροφῆς, τὸ ἀνώδυον τῆς μεθόδου και τὴν ἐμφάνισιν ἐρεθισμοῦ ἢ οὐλῆς.

Μαργαρίταν, Πύργον. Γιὰ τίς ρυτίδες ἔχω γράψει ἐπανειλημμένως. Μὰ ἀπὸ τίς πολλές περιπτώσεις πού με ἀνάγκασαν νὰ γράψω λεπτομερῶς γιὰ τὴν ὕγιεινὴ και ἀισθητικὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου, στὰ τελευταῖα μου εἰδικὰ ἀρ-

ΜΕ δὲν φανῆ περισσότερο φρέσκη, πιδ νέα και πιδ γοητευτικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην θὰ σας ἐπιστρέψουμε εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἀξίαν ἀγορᾶς τῆς πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εὐρίσκειται εἰς τὰς δέκα νέας ἀποχρώσεις πού εἶναι τῆς μόδας στὴν σημερινὴ σαζόν.

ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ 10.000 ΓΥΝΑΙΚΩΝ ἀπὸ μιά νέα δοκιμὴ τῶν προτερημάτων ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ.

ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ ΣΗΜΕΡΑ ΑΜΕΣΩΣ

Μία νέα πρόσφατος και ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις ἔγινε με τὴν πούδρα ἀπὸ ρυτίδες... Ἐνα νέο στοιχεῖο θαυμασίου, πού ὀμορφαίνει τὸ δέρμα ἀναμειγνύεται προσεκτικὰ με τὴν πιδ λεπτιή πούδρα, περασμένη ἀπὸ μετᾶνιο κόσκινο, πρᾶγμα πού δίδει μιά νέα ζωὴ και λάμψη στὸ δέρμα. Ἐνα χρῶμα ὠχρὸ και μαυρεῖθερο στολιζέται με τὰ φυσικά χρώματα τῆς νεότητος. Ἐπὶ πλέον ἡ πούδρα βαστά δυὸ φορές περισσότερο. Αὐτὸ τὸ νέο στοιχεῖο λέγεται MOUSSE DE CREME και μόνον ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἔχει μέσα ἀπὸ αὐτὸ.

Μία προσφορά πραγματικῶς ἐκπληκτικῆ.

Πουδράρατε τὸ ἕνα μέρος τοῦ προσώπου σας με τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσαν MOUSSE DE CREME. Πουδράρατε ὕστερα τὸ ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου σας με μιά οἰαδήποτε ἄλλη πούδρα ρυζιού. Ἐν ἡ πλευρὰ πού ἔχει πούδραρισθῆ με MOUSSE DE CRE-

ὄρα ἦτο και ἡ δική σας. Φαντάζομαι λοιπὸν ὅτι διαβάζοντας τὰ ἄρθρα μου αὐτὰ θὰ βρῆτε λεπτομερῶς ὅτι μού ζητεῖτε. Ἄμα ἔλθετε στὰς Ἀθήνας εὐχαρίστως θὰ σας δεχθῶ.

Τραβήξτε. Νὰ μὴ τὰ σπάτε. Νὰ τὰ καυτηριάξετε τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα με καθαρο οἰνόπνευμα, τὸ δὲ βράδυ μετὰ τὸ οἰνόπνευμα νὰ τοὺς βάζετε και λιγὰκι ἀπ' τὴν κάτωθι ἀλοιφή:

- Camphre 0,10 cent.
- Acide salicylique 0,10 cent.
- Oxyde de zinc 2 gr.
- Vaseline 4 >
- Lanoline 4 >

Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα νὰ ἐξακουθῆτε τὴν παιὰ τακτικῆ.

Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ Σόλωνος 40

ΑΒΡΟ

Ἀδιάβροχα ἀνδρικά, γυναικεῖα, παιδικὰ, εἰς κομψότατα σχέδια και ποικιλίαν χρωματισμῶν, πωλοῦνται εἰς τὰ Καταστήματα. Πληροφορίαι: Τηλέφ. 89.278.

Teinture de jaborandi 100 gr. Teinture de quina 60 gr.

Και πρὸ παντός κλείστε τὴν κακὴ σελίδα, τῆς κακῆς παλαιᾶς συνθείας και στραφῆτε πρὸς τὴν φύσιν. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ καλογερέψετε!!

Ἀπελπισμένην. Διάβασα ἐπισταμένως τὴν ἐπιστολή σας και θελῶ νὰ σας φανῶ ὅσο μπορῶ περισσότερο χρήσιμος. Γ' αὐτὸ μιά κι' εἴθε εἰδῶ περᾶστε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο μου και θὰ σας βοηθῆσω ἀφιλοκερδῶς. Δέχομαι 10—1 και 5—8 καθήμερινῶς.

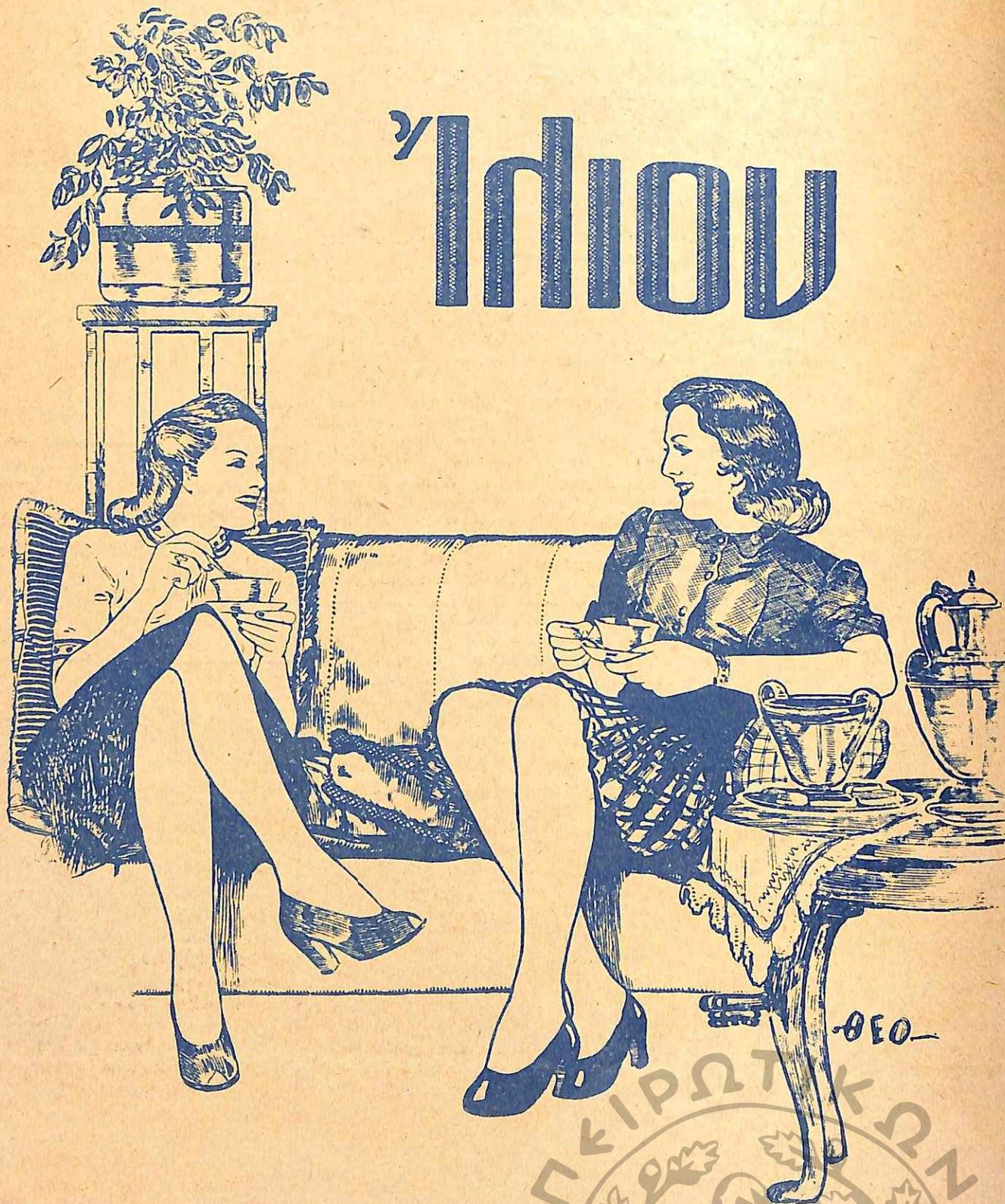
Τριχόπτωση καὶ Δεσποινίδα, Ἐνταῦθα. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ υποβληθῶ σὸν κόπο μῆς δοκιμαστικῆς ἀποψιλώσεως γιὰ νὰ σας καθυστερῶ. Ἡ ἀφαιρέσεις, ἄλλωστε μερικῶν τριχῶν θὰ σας χρησιμεύση γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν ριζικότητα τῆς καταστροφῆς, τὸ ἀνώδυον τῆς μεθόδου και τὴν ἐμφάνισιν ἐρεθισμοῦ ἢ οὐλῆς.

Μαργαρίταν, Πύργον. Γιὰ τίς ρυτίδες ἔχω γράψει ἐπανειλημμένως. Μὰ ἀπὸ τίς πολλές περιπτώσεις πού με ἀνάγκασαν νὰ γράψω λεπτομερῶς γιὰ τὴν ὕγιεινὴ και ἀισθητικὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου, στὰ τελευταῖα μου εἰδικὰ ἀρ-

ΜΕ δὲν φανῆ περισσότερο φρέσκη, πιδ νέα και πιδ γοητευτικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην θὰ σας ἐπιστρέψουμε εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἀξίαν ἀγορᾶς τῆς πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εὐρίσκειται εἰς τὰς δέκα νέας ἀποχρώσεις πού εἶναι τῆς μόδας στὴν σημερινὴ σαζόν.

Πωλεῖται εἰς τὸ Φαρμακεῖο ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φαρμακευτικὴ Ἐταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ» Ὁδὸς Ἀχιλλέως 5 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἰλίου

“Ὡρα τσαϊοῦ, ὥρα κουτσομπολιοῦ

Γυναικείες συζητήσεις πάνω σὲ γυναικεῖα θέματα:
Μόδες, κάλτσες, τσαντάκια. “Ὡρα ἐπιδείξεως τοῦ γυναικείου νοικοκυριοῦ:
— Ἀλήθεια, Ἐλένη! Τί ὠραῖο πού εἶναι τὸ νέο σερβίτισο σου! Πού τὸ πήρες;
— Που ἄλλου, καὺμένη! Στὸ «Ἴλιον», ὁδὸς Ἑρμοῦ, στὸ κατάστημα πού εἶναι τὸ ραντεβού δ
λου τοῦ ἐκλεκτοῦ γυναικείου κόσμου τῆς Πρωτευούσης.